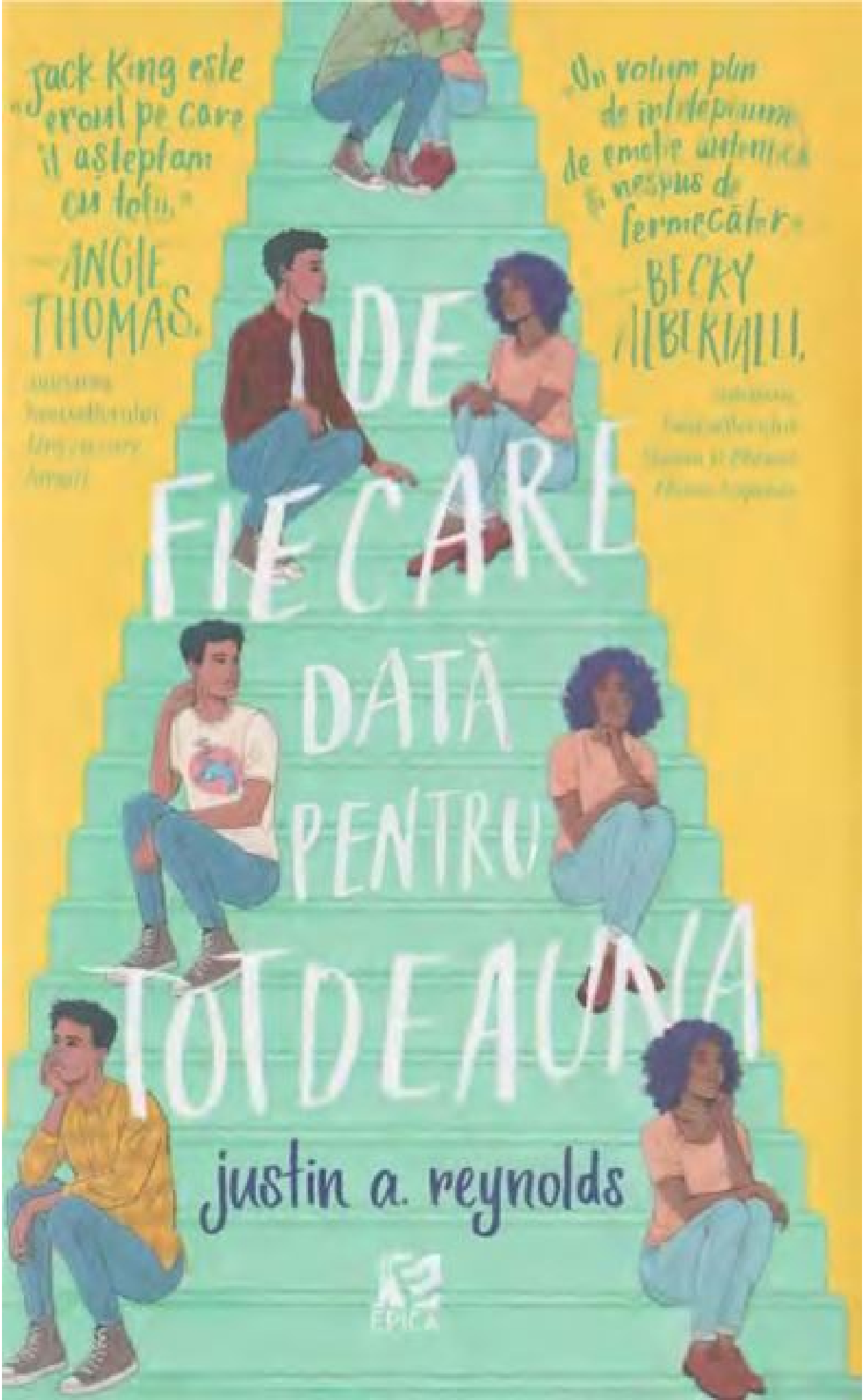
„Jack King este eroul pe care îl așteptam cu toții."
— ANGIE THOMAS,
„Un volum plin de inteligență, de emoție autentică și nespus de fermecător."
— BECKY ALBERTALLI,
DE FIECARE DATĂ PENTRU TOTDEAUNA
justin a. reynolds
EDICA

JUSTIN A. REYNOLDS

DE FIECARE DATĂ PENTRU TOTDEAUNA

Traducere din limba engleză și note de Adina Pintea
Titlul original: *Opposite of Always,* 2019

Editura Epica, 2020

Versiune ebook: v1.0, iulie 2021

Cuprins

NU AȘA SALVEZI PE CINEVA
CU 45 DE MINUTE MAI DEVREME
Începutul începutului
EXPERIENȚA DE A NU AVEA NICIO EXPERIENȚĂ
SCURTĂ ISTORIE A UNEI MARI AFECȚIUNI
E INTERESANT CĂ SCĂRILE AU DUBLU SENS PE CIRCULAȚIE
DUMINICA, ZI DE DISTRACȚIE
DESPICAREA FIRULUI ÎN PATRU
SĂ DAI CE AI MAI BUN
NU MĂ PĂCĂLEȘTI!
ADEVĂR ȘI CONSECINȚE
VINE CUPONUL
JOYTOY
COMPUNERI
CUM SĂ NU FII CHIAR ATÂT DE SINGUR PE LUME
STATUT INCERT
VOI SĂPA UN ȘANȚ FORMIDABIL ÎN JURUL IUBIRII TALE
DISCUȚII DE MALL
ORHIDEEA
IEȘIRI
CUM SĂ-ȚI SCOȚI PE CINEVA DIN MINTE (SAU CUM SĂ-ȚI ÎNCHEGI INIMA LA LOC, DUPĂ CE S-A TOPIT DE TOT)
NU E MUSAI SĂ TE ÎNTRISTEZI CÂND ȚI SE TRAGE CLAPA
PETRECEREA ANULUI
UN MOMENT AL ZILEI
De obicei continuările sunt naspa, dar...
CREZI ÎN VIAȚA PE DUPĂ IUBIRE?
ADU-MI AMINTE DE UNDE TE CUNOSC

CEREALE CU LAPTE
ÎNTÂLNIRI DE GRADUL TREI, CU PRIETENII
DROGAT CU VIAȚĂ
MULT MAI MULT DECÂT SUTĂ LA SUTĂ
MESAJE PESTE MESAJE PESTE MESAJE
IRONIA CONDAMNĂRILOR LA ÎNCHISOARE
PLUTIND DE FERICIRE
REVERSUL FERICIRII
MAGAZINUL „PE NISIPURI MIȘCĂTOARE”
CUM SĂ AJUNGI ACASĂ
PROMISIUNI
VIAȚA AȘA CUM O ȘTIM
NU-I IESE JOCUL
ABSOLVENȚI
NU ȘI DE DATA ASTA
CHIAR ȘI A DOUA OARĂ, E TOT O CHESTIUNE DE NOROC
A treia oară e cu noroc
LUCRURILE SE ÎNTÂMPLĂ ÎN GRUPURI PE CÂTE TREI
PLANUL CARE (SPER CĂ) O VA SALVA PE KATE
CA NOU, SPRE DESTINAȚIE
AICI NU ACCEPTĂM CUPOANE
DUMINICA SELECȚIONĂRILOR
DOCTORUL CEL AMABIL
STAI PUȚIN, CUM?!
UN CONCERT MAGIC
LOVELELE PE MANDRAKE!
MINCINOSU’ ROADE OSU’
LEAC PENTRU VRĂJMĂȘIE
PE SCURT: CE ESTE ANEMIA FALCIFORMĂ ȘI CE VA FACE
DOCTORUL SOWUNMI?
OPERAȚIUNEA „ÎNCEARCĂ SĂ NU TE FACI DE RÂS”
MESAJE DE ÎMPĂCARE

TOCI ȘI ROBE
TREIZECI DE ANI DE CĂSNICIE
Tu și eu, pentru a patra oară
INSUPORTABIL
CUM SĂ TRĂDEZI TOTUL ȘI PE TOȚI
DEZAMĂGIREA PĂRINȚILOR MEI
JACK, EȘTI NAȘPA!
PE CE ȘTIU DEJA TOATE ASTEA
DOCTORE, CE NOUTĂȚI AI?
DILEME, DILEME...
DISCUȚIA
UN APENDICE APROAPE PERFORAT
NU AȘA
BAGAJUL DIN GEANTA DE SPORT
CEL MAI RĂU LUCRU CU PUTINȚĂ
VALEA, BĂIEȚI PETRECEREA S-A TERMINAT
Pentru totdeauna
CE AR FACE BILL MURRAY
UN SFAT BUN, DAT PRINTRE RAFTURI DE MINIMARKET
DE MULTE ORI
ȘOC ȘI GROAZĂ
APROAPE SFÂRȘIT
FINALUL – DE DATA ASTA, PE BUNE
MULȚUMIRI

„Această carte minunat de romantică, despre iubirea adolescentină și despre a doua șansă, reprezintă o combinație între *Romeo și Julieta, Ziua cârtiței* și *Love Story.*"

Kirkus Reviews

„În romanul lui Reynolds regăsim întrebări importante despre alegeri, consecințele propriilor fapte, loialitate și iubire."

Booklist

„Citiți-o, recitiți-o și apoi strângeți cartea la piept."

Becky Albertalli, autoarea bestsellerurilor
Simon și Planul Homo Sapiens și
Încă o săgeată răzleață a lui Cupidon

Pentru k și b,
cu toată dragostea,
și pentru iubirile pe care le-am pierdut

Știți expresia „timpul e de neînvins”?
Aceasta este o poveste despre timpul pierdut de Timp.

NU AȘA SALVEZI PE CINEVA

Când Kate moare pentru a treia oară, obrazul meu stă strivit de portbagajul unei mașini de poliție. Cutia care-ar fi trebuit să-i salveze viața zace una cu pământul, la picioarele mele.

De-a lungul timpului, am învățat câte ceva.

De pildă: *nu pierde timpul cu hainele.*

E frig afară – vreme de purtat pulover, fără îndoială. Eu am un tricou cu mânecă scurtă, pantaloni cadrilați, de pijama, și o pereche scâlciată de teniși Converse, pe care îi încalț de obicei când tund gazonul. Sunt umezi pe dinăuntru, iar în tenisul drept simt un smoc de iarbă care-mi zgârie vârful degetelor. N-am avut timp să-mi pun șosete. Șosetele și îmbrăcămintea de sezon sunt un lux. Durează până te îmbraci cu ele, iar eu nu-mi permit să pierd nicio secundă.

Nu în seara asta.

Niciodată.

Fiindcă lecția importantă numărul unu este următoarea: *nici măcar întorcându-te în timp nu îi poți salva pe cei dragi ție.*

CU 45 DE MINUTE MAI DEVREME

Poliția e deja aici.

O mașină de-a lor staționează, cu motorul pornit, lângă intrarea secției de Urgențe. E posibil să fi venit aici ca să mă înhațe, dar nu mai e cale de întors. Orice fracțiune de secundă contează. Înșfac pachețelul de pe scaunul din dreapta șoferului și sar din mașină. Desfac în grabă cutia și îmi îndes conținutul ei într-un tenis. Grăbesc pasul.

Ar fi trebuit să plec mai devreme.

De data asta, ar fi trebuit să fac altfel sute de lucruri.

Deschid ușa. Îmi zic: *Du-te la lift, urcă la etajul patru.* În secunda următoare, mă izbesc de un perete din beton. Mai bine zis, mă ciocnesc de o matahală și de un baston de polițist.

Probabil el e șoferul.

Cât pe ce să mă prăbușesc. Polițistul mă înșfacă de tricou.

— L-am prins, bolborosește el în stația de emisie-recepție instalată în tocul de pe umăr. Ieși! îmi ordonă, împingând ușa cu o mână și cu cealaltă încleștată pe pistol. Haide, puștiule! Să mergem.

Am în minte tot felul de variante: fapte de vitejie, gesturi curajoase. Îmi dă prin cap să-l împing pe ofițerul de poliție, să țâșnesc în sus pe scări sau să mă strecor în lift înainte să se închidă ușile. Dar sfârșesc cu picioarele depărtate și cu încheieturile în cătușe.

O parte din mine se gândește, se întreabă, speră: poate că asta e soluția. Poate că nu trebuie să fiu lângă ea. Dacă nu ajung acolo, poate că ea va trăi.

Au început să-mi turuie infracțiunile pe care le-am comis. După ce aud „pătrundere prin efracție", nu mai ascult. Nu îmi bat capul să-i lămuresc. Cum să explici că vii din viitor?

— ...ai înțeles ce drepturi ai?

Sună mai degrabă a afirmație decât a întrebare.

Dau din cap, aprobator, și simt pe obraz răceala metalică a portbagajului.

— Ai la tine arme sau droguri? mă întreabă polițistul uriaș.

— Nu.

Mint pentru că în clipa asta nu pot să spun adevărul. O pereche de mâini alunecă fără menajamente pe corpul meu, în sus și în jos. Aud zdrăngănitul cheilor când tipul mi le pescuiește din buzunar. Apoi îmi ia portofelul.

— N-are nimic interesant în el, îi spune polițistul partenerei sale.

— Să-l punem să-și scoată tenișii? sugerează ea.

Simt că mi se înmoaie genunchii. Îi implor:

— Vă rog! Lăsați-mă să intru. Prietena mea e pe moarte, întrebați-i pe doctori, pe asistente. Vă rog! Doar *cinci* minute. Vă rog. Aveți inimă! Lăsați-mă la ea cinci minute, iar apoi n-aveți decât să mă luați pe sus, să mă azvârliți în închisoare și să aruncați cheia, fiindcă nu-mi pasă. Vă rog. Gândiți-vă la copiii voștri! Aveți copii? Dacă ar fi pe moarte, ați vrea să fie singuri? Vă rog. *Vă rog.*

Încerc să îngenunchez, dar e cam greu s-o faci când nu te poți mișca. Ofițerul de poliție care m-a încătușat se uită la polițistă: o femeie cu păr blond-murdar și cu ochi injectați. Oftează în felul acela afectat pe care toate mamele îl deprind în prima zi de cursuri la Școala Mamelor. Apoi dă aprobator din cap. Cătușele cad.

Nebunie curată!

— Să nu faci vreo tâmpenie, puștiule! mă previne polițistul, pe un ton care dă de înțeles că e convins că voi face o prostie.

— Cinci minute, îmi spune femeia. Atât!

Pășesc pe linoleumul murdar, flancat de polițiști. Când intrăm în liftul care duhnește a clor – însă fără să poată masca mirosul de urină – și ne îndreptăm spre al patrulea etaj, oamenii legii îmi atrag atenția că, dacă îmi trece prin cap să încerc vreo manevră ciudată, nu vor

ezita să mă lase lat. Dar nu am de gând să fug. Mă uit din nou la ceas. Încă mai pot să ajung la timp.

Însă ușa liftului are nevoie de douăzeci de secunde ca să se deschidă. Apoi suntem forțați să facem un ocol, luând-o pe un alt coridor, pentru că un angajat spală podeaua și se pare că își ia munca foarte în serios, fiindcă, atunci când ne vede, sare ca ars și începe să țipe. Polițiștii bâiguie scuze, iar bărbatul ne arată, supărat, o altă variantă, cunoscută drept Cel Mai Lung Drum Din Lume.

Încerc să-i explic că nu avem timp pentru ocolișuri, pentru lifturi obosite sau pentru panouri care avertizează că podelele sunt ude. Nu mă ascultă nimeni. Când ajungem, aproape că e prea târziu.

Kate e pe moarte.

— Ca să vezi! Uite cine a venit, spune ea, deschizând ochii.

În colț, scaunul ocupat de obicei de mama ei este gol. Lângă el, pe podea, zace o pătură făcută grămadă. Pe pervaz văd un pahar de unică folosință, cu urme de ruj pe margine.

— Bună!

Pentru o clipă, mă uimește cât de mică pare. În salon e liniște. Se aude numai fâsâitul oxigenului pompat în nările ei și sunetul monoton al fluidelor administrate intravenos.

— Cât e ceasul? mă întreabă ea, mijind ochii.

E frumoasă chiar și la trei dimineața, chiar și când zace într-un pat de spital.

— Nu avem mult timp, îi răspund.

Se încruntă nedumerită.

— Despre ce vorbești?

Se apleacă și privește în spatele meu, crispându-se de durere.

— Văd că de data asta ai adus și poliția cu tine. Interesantă mișcare! Te pricepi să intri în scenă, Jack King.

Mă uit peste umăr, la cei doi polițiști.

— Îmi pare rău că și ei sunt aici.

— Știi că ești dus cu pluta?

— Înțeleg de ce ai tras concluzia asta, îi spun eu, cu un zâmbet.

— *Cinci* minute! îmi reamintește polițista.

Kate clatină din cap.

— Jack, de ce ai venit aici? Nu te înțeleg. Te fascinează spitalele? Sau te excită fetele bolnave?

— Am venit să-ți spun...

Vocea mi se stinge. De fapt, nu am venit să-i *spun* ceva.

— Ce e, Jack?

— Cred că știu ce trebuie să fac. Până la urmă, mi-am dat seama.

Ridică din sprâncene.

— OK. Cum zici tu.

E clar că o derutez și mai mult. Nu-i de mirare. Situația nu e deloc logică.

— O să-ți revii, Kate. Totul o să fie bine.

Își ferește chipul.

— Toți îmi spun asta, dar mint. Nu mă minți și tu, Jack! Nu ca...

Tace când vede ce am în mână.

În ultimele douăzeci de secunde am reușit să-mi strecor degetele în tenis. Iar acum o țin între degete.

— Jack! Jack, ce naiba...?

Dau pătura la o parte și îi înfig acul seringii în coapsă. Kate zvâcnește ca arsă, ca lovită de un milion de fulgere.

Polițiștii mă trântesc la pământ, țipând tot felul de blesteme.

— Ce naiba...? Ce mama naibii ai făcut, pușțiule? Ce dracu' a fost asta?

— Să ne ajute cineva! strigă polițista, ieșind pe coridor. Să vină un doctor! Avem nevoie de un doctor!

Polițistul îmi apasă fața de podea cu atâta putere, încât mă mir că nu mi se scurge creierul prin orbite. Lumea dă năvală în încăpere. Gălăgie, țipete, oameni care mă scutură și mă întreabă ce i-am injectat. Sincer să fiu, chiar dacă aș vrea, nu aș putea să le explic. E singurul lucru pe care îl pot face. Singura soluție.

În timp ce doctorii se străduiesc să o salveze pe Kate, polițiștii mă târăsc pe podeaua udă a coridorului și mă scot afară, în noapte.

Știu că la cea mai mică mișcare, la prima respirație puțin mai sonoră, probabil că o să mă împuște. Sau o să mă lase lat. Dar nu contează. Când m-au scos din salonul lui Kate, am tras cu ochiul la ceasul de perete. Dacă lucrurile se întâmplă ca până acum, atunci fie Kate trăiește, fie totul o va lua de la început, din clipă în clipă.

Am impresia că polițistului îi cam place să-mi stâlcească fața, fiindcă mă trezesc din nou cu obrazul lipit de portbagajul mașinii de poliție. Probabil că de data asta are de gând să mă percheziționeze mult mai amănunțit.

— Dacă fata aia moare, o să-ți...

Înainte să termine de vorbit, simt că totul o ia de la capăt. Închid ochii. Aerul începe să se rarefieze, gravitația se îndepărtează de mine precum o parașută abia deschisă. Parcă și convulsiile sunt mai neplăcute: abia mai pot sta în picioare. Corpul meu este o vibrație violentă, nesfârșită.

— Puștiule, te simți bine?

Polițistul îi dă un ordin scurt partenerei sale. Îi spune să se ducă înăuntru, după ajutor, iar ea țâșnește imediat într-acolo. Nu va reuși să ajungă la timp. Dacă aș putea vorbi, le-aș spune să nu se îngrijoreze. Le-aș spune că nu mor, ci pur și simplu intru într-o realitate intermediară, că am încercat să o salvez. Dar sigur că nu ar înțelege. Nici măcar eu nu înțeleg. Când s-a întâmplat prima dată, am crezut că s-a zis cu mine.

Nu știu cum să explic altfel decât că simt de parcă trupul meu se pregătește pentru o lansare pe orbită. Ca și cum aș fi o navă cosmică superavansată, iar navetele spațiale ar putea călători și în timp, nu doar în spațiu.

— Puștiule, ascultă-mă! Spune ceva! Cred că face o criză. Puștiule! Puștiule!

Era să uit de lecția numărul doi.

Călătoria în timp doare.

Începutul începutului

EXPERIENȚA DE A NU AVEA NICIO EXPERIENȚĂ

Oamenilor le place la nebunie să susțină că există un suflet pereche pentru fiecare.

Este una dintre replicile alea de consolare pe care ți le spune mama, după ce relația ta amoroasă s-a dus pe copcă; sau o replică pe care ți-o servește tatăl tău, de obicei deloc vorbăreț, în timp ce te bate pe spate, încurajator. Dar, în principiu, e adevărat. Dat fiind câți oameni mișună pe planeta asta, ar trebui să existe cineva cu care te potrivești, nu-i așa? O persoană din cauza căreia spui chestii supernebunești, precum „Te voi iubi pentru totdeauna", „Abia aștept să-i cunosc pe ai tăi" și „A, sigur! Hai să ne tatuăm prenumele noastre pe gât". Problema e că ne irosim majoritatea vieții noastre neînsemnate alergând după sufletul pereche al altcuiva. Dacă avem noroc, ne alegem cu o treime din timpul pe care l-am fi putut petrece alături de persoana care ne e menită cu adevărat. Asta, dacă nu cumva ratăm cu totul persoana cu pricina.

De pildă, cum mi se întâmplă mie.

Mă pricep de minune *să ratez* diverse lucruri: pe fata visurilor mele, să fiu șef de promoție, să fiu acceptat într-o echipă sportivă. (Le-am încercat pe toate. Într-un moment de disperare, am dat probă chiar și pentru postul de mascotă a echipei. Pare-se că Larry Koviak, poreclit „Părosul", face niște tumbe mult mai reușite decât ale mele.) Cât despre cluburile de activități extrașcolare, le-am încercat și pe astea; a fost cât pe ce să fiu acceptat. Am crezut că oricine poate face parte dintr-un asemenea club (puteți s-o adăugați pe Lista Lucrurilor Referitor la Care Jack s-a Înșelat Amarnic). Vreau să spun că, indiferent de situație, de fiecare dată am găsit un mod de a rata ocazia, chiar și în cele mai neașteptate împrejurări. Am devenit o

autoritate în domeniu. În CV-ul meu, experiența în ratări se întinde pe aproape optsprezece ani.

Vreți mai multe dovezi? Hai să dăm o raită prin pod. Este un adevărat altar în cinstea expresiei „Bine măcar c-ai încercat!”. Îmi place să-l numesc Muzeul Năucitor al Lucrurilor Care Aproape că i S-au Întâmplat lui Jack. În podul nostru zace o placă de skateboard în stare excelentă, cumpărată în vara când aproape că am devenit skateboarder semiprofesionist. Tot aici putem găsi o mașină de cusut din perioada în care am fost obsedat de emisiunea *Project Runway*, pentru câteva sezoane. Când eram întrebat, ziceam că mașina de cusut e a mamei. Tot aici avem un set de discuri Frisbee, o colecție de bile de sticlă, o lădiță plină cu circuite electrice neterminate, o cutie cu toate jocurile Super Nintendo create vreodată, plus o altă cutie, de mărimea unui sicriu, care a fost prima (și singura) mea încercare de a construi o mașină a timpului (nu mă întrebați!) și un set nefolosit de *shuriken*[1] (vorbesc serios; nu mă-ntrebați!).

Aproape că s-a întâmplat. Aproape că... Aproape, aproape, aproa...

V-ați prins care-i ideea.

De multe ori, spun în glumă că părinții mei au fost inspirați când m-au botezat Jack Ellison King.

Valetul[2] tuturor și regele nimănui.

Dar mama îmi tot reamintește că m-au botezat după Jackie Robinson, care a învins prejudecățile împotriva persoanelor de culoare, prezente în lumea sportului profesionist, și după Ralph Ellison, scriitor cunoscut mai ales pentru cartea *Omul invizibil.*

Sunt singur la părinți. Ai mei m-au avut târziu, după ce au tot încercat ani la rând. Aproape că pierduseră orice speranță, când, în cele din urmă, am apărut eu. Mama a vrut să mă boteze Miracol, dar tata, deși de obicei nu întruchipează deloc vocea rațiunii, a făcut o excepție și a intervenit: „Draga mea, chiar ții morțiș ca Miracol s-o ia pe coajă în fiecare zi, din cauza prenumelui?”.

Așa că m-au botezat Jackie Ellison.

Mi se pare un exemplu fundamental pentru cum e bine și, în același timp, pentru cum nu e bine să-ți crești copilul.

Pe de-o parte, mi se pare extraordinar că omonimii mei au fost persoane incredibile. Pentru mine e o onoare. Un privilegiu.

Pe de altă parte, ai mei nu și-au dat seama că, botezându-mă astfel, au pus o POVARĂ incredibilă pe umerii mei neobișnuit de mici.

***

Să trecem mai departe.

Eu sunt Jack King, tipul nebărbierit, îmbrăcat în pulover, aflat în mijlocul unei petreceri aglomerate. Stau în capătul de jos al scării din sufragerie, cu un pahar gol în mână. Din când în când, trag cu ochiul la meciul de baschet de la televizor, dar în majoritatea timpului mă holbez în bucătărie, la...

Mereu la aceeași fată.

Jillian.

Când am stabilit să vizităm campusul universității unde vom învăța amândoi, am crezut că în sfârșit vom avea parte de mai mult timp în doi. Am sperat că o să petrecem weekendul împreună și că ea o să-și dea seama cât de (oarecum) fermecător, de (semi) cool și de (relativ) interesant sunt. Că pot să fiu mai mult decât un tip cu stofa de amic.

Când colo, stau singur de treizeci de minute. De fapt, nu *chiar* singur. O mulțime de lume se ciocnește de mine, urcând și coborând treptele. Jur că de obicei nu sunt atât de stângaci și de stingher.

Să vă explic.

SCURTĂ ISTORIE A UNEI MARI AFECȚIUNI

Jillian și cu mine suntem cei mai buni prieteni. Ne-am întâlnit în primul an de liceu, când am dat unul peste celălalt, la propriu (ce clișeu!), iar rucsacurile noastre și-au rostogolit pur și simplu măruntaiele pe podeaua coridorului. Am ajutat-o să-și strângă cărțile și am reușit să nu ne ciocnim cap în cap când ne-am ridicat în același timp. În secunda următoare, ca un idiot, am călcat pe cureaua rucsacului ei și Jill s-a izbit cu fundul de pământ. De tot râsul! Câțiva puști s-au oprit să caște gura și să se hlizească, iar eu nu mai pridideam să-mi cer scuze.

Jill a sărit în picioare, le-a strigat spectatorilor să-și „vadă de treabă" și s-a prezentat.

— Jack și Jill[3]! am exclamat, după ce mi-a picat fisa.

— Ha! a râs ea. Probabil a fost scris să se întâmple.

— Îmi pare rău că nu am căzut și eu odată cu tine.

Eram atât de bucuros că dădusem o replică isteață, încât abia după câteva ore mi-am amintit că, de fapt, în poezioară Jill s-a împiedicat și a căzut după Jack.

Jill nu a părut deranjată de greșeala mea.

— Putem să mai încercăm o dată, a glumit ea.

Zâmbetul ei și-a sporit strălucirea, iar Jill a adăugat:

— Mă refer la partea cu căzutul.

În clipa aia, am știut că exista șansa ca între noi să se înfiripe ceva extraordinar. Dar, pentru ca totul să fie în acord cu eterna temă a vieții mele – *aproape că s-a întâmplat* –, nu am profitat de prilej. Altfel spus, trei săptămâni mai târziu, Jillian avea un iubit.

Poate vă gândiți: „Cui îi pasă că are iubit, Jack? Spune-i ce simți. Las-o pe ea să hotărască". Însă relația ei mi se părea un zid de netrecut. Mai înfricoșătoare decât un lunetist la pândă pe acoperiș,

decât raze-laser dotate cu senzori de mișcare, decât dinozauri ucigași sau decât un șanț cu lavă incandescentă.

De ce am spus „zid de netrecut”? Atenție! Întorsătură de situație! Iubitul lui Jillian, Francisco Hogan, cunoscut și ca „Franny”, este *al doilea* cel mai bun prieten al meu.

Știu. E *superciudat!*

Aș vrea să pot spune că asta e povestea unui iubit îngrozitor (Franny), care nu apreciază ce are și se poartă oribil cu iubita lui (Jillian). Sau o poveste despre prietenul trădător, care mi-a suflat-o de sub nas pe fata visurilor mele. Dar pe atunci prietenul meu nici nu bănuia că mie îmi plăcea de Jill.

Franny chiar e un tip ca lumea. De fapt, e *grozav.* Dacă ar trebui să aleg pe cineva – în afară de mine – pentru a fi iubitul lui Jillian (ca în jocul ăla în care îl alegi pe unul dintre prietenii tăi ca să-ți ia locul, în caz că ai muri), l-aș alege pe Franny fără să stau pe gânduri. Ar avea grijă de ea. Ar iubi-o. (E un joc cam macabru, nu? Hai să-l lăsăm deoparte.)

Una peste alta, acum cei doi sunt un cuplu. Unul extraordinar. Mă bucur pentru ei. Nici nu mi-ar trece prin minte să le pun relația în pericol. Susțin trup și suflet relația de iubire Jillian-Franny. E puțin spus că sunt „a cincea roată la căruță”! Sunt al unsprezecelea deget de la picioare sau al treilea sfârc.

Dar în seara asta, situația o să se schimbe.

Posibil.

Tot ce se poate.

Probabil că nu.

Niciodată.

E INTERESANT CĂ SCĂRILE AU DUBLU SENS PE CIRCULAȚIE

Aud o voce în spatele meu:

— Omule, vezi că blochezi scara.

— Cum?

Sar ca ars și mă uit peste umăr.

Văd o fată cu ochi strălucitori și cu păr buclat, până la umeri. E îmbrăcată cu o rochie-pulover, însă mie mi se pare că, de fapt, poartă un pulover supradimensionat, strâns în talie cu o curea. Am văzut-o adineauri. Ea e ghidul care ne-a însoțit în turul campusului.

— Blochezi scara. Ești un baraj uman foarte eficient.

— Scuze! bâigui eu.

Mă trag deoparte, iar ea bate din palme și comentează:

— Oho! Ești un baraj motorizat. Minunat!

— Surpriză!

Aștept să-și vadă de drum, dar rămâne pe loc.

— Dacă tipa îți place atât de mult, încearcă să-i vorbești.

— Poftim?

— Am auzit că, de regulă, dacă *vorbești cu oamenii*, ei află că exiști. Un lucru care nu se întâmplă dacă te holbezi la ei ca un ucigaș în serie dement.

— De parcă ar exista ucigași în serie care *nu* sunt demenți... comentez eu.

Fata pocnește din degete.

— Te-ai prins!

Mă încrunt și declar:

— Nu știu despre ce vorbești.

Evident că știu, dar mă simt jignit la gândul că sunt atât de ușor de citit.

— Cât timp a durat turul, ai stat agățat de ea.

— Chiar așa?

— Omule, erai mai rău ca un scai!

— Vai, mersi!

Necunoscuta îmi zâmbește larg.

— Du-te la bucătărie și vorbește cu ea!

— Nu-i nevoie. Vorbim tot timpul. E prietena mea cea mai bună.

— Uau! Vasăzică sunteți cei mai buni prieteni, dar habar n-are că ești îndrăgostit de ea?

Fata asta vorbește îngrozitor de tare. Deși suntem la o petrecere zgomotoasă, ai crede că vocea ei e o sirenă. Aș vrea să o țistui, însă a nu fi țistuit este un drept inalienabil, pe locul al doilea, după dreptul la căutarea fericirii[4].

Îi șoptesc:

— *Nu sunt îndrăgostit de ea.*

Se apleacă spre mine.

— Poftim?

— *Nu sunt îndrăgostit de ea.*

— Nu te aud. De ce vorbești în șoaptă?

Reiau discuția, vorbind la volum normal.

— Am spus că nu sunt îndrăgostit de ea. E o tipă cumsecade și atât.

— Ei, asta e problema ta: *tu* ești prea cumsecade. Să vedem dacă am ghicit: aștepți ocazia perfectă să-i spui ce simți pentru ea și aștepți de... De cât timp?

Se oprește, așteptând să răspund la întrebare.

— De trei ani.

Își dă o palmă peste frunte.

— Mamă! Au trecut *trei ani*, și ea n-are *nici cea mai vagă* idee că vrei să i-o tragi?

— Îmi place s-o iau încet.

— Se vede! În ritmul ăsta, nu-ți rămâne decât să speri că se va inventa o modalitate de a vă conserva corpurile prin criogenie, ca să vă dezghețe după două sute de ani și să vă cuplați atunci. Subtilă mișcare! Hai să-ți vând un pont: n-o să-i pice fisa *niciodată.*

— Ha, ha! Foarte amuzant. Mersi pentru discursul de încurajare. Dacă nu te superi...

Dar, în loc să-și vadă de drum, coboară până la mine. Acum, împreună, chiar că blocăm de-a binelea accesul la etajul al doilea, unde se află toaleta. N-o să facă nimeni pipi cât timp noi suntem prin preajmă.

— Eu sunt Kate, îmi spune ea, întinzând o mână.

E cam înghesuit aici și mi-e aproape imposibil să-mi răsucesc brațul, ca să ne strângem mâinile.

— Mă cheamă Jack. Jack King.

Îi ofer Cea Mai Bleagă Strângere de Mână din Istorie.

— Când te prezinți îți spui mereu numele complet?

— Nu. Prefer să-l folosesc doar când întâlnesc ghizi faini.

— Aha.

Zâmbește larg.

— În cazul ăsta, îmi pare bine să te cunosc, Jack King.

— Și mie îmi pare bine să te cunosc. Cum te cheamă?

— Kate.

— Kate și atât?

— Deocamdată.

— Hmm...

— Trebuie să menținem atmosfera de mister, nu crezi?

— Știu și eu? Urăsc misterele. Sunt mai degrabă un tip care pune toate cărțile pe masă.

— Deci ești și *Jack,* și *King*[5]. Interesant!

— Fiindcă îmi aștept regiiiina, îi răspund eu cântat, regretându-mi replica imediat.

Izbucnește în râs.

Obrajii mei iau foc.

— Jur că n-am mai spus asta până acum, o asigur eu.

Scutură din cap.

— Ți-a ieșit destul de repede pe gură, așa că nu te cred.

— Vorbesc serios.

— Nu te cred, Jack.

— Minunat! N-au trecut nici cincisprezece minute de când am făcut cunoștință, și deja neîncrederea și-a făcut loc în relația noastră. De obicei prefer să las partea asta pentru a doua întâlnire.

Kate chicotește.

— Ascultă, Jack King, cred că ai nevoie de ajutorul cuiva care înțelege specia feminină.

— Și mă poți pune în legătură cu persoana aia?

— Alo, cum adică?!

Kate îmi trage un pumn în umăr. Ustură, dar nu mă dau de gol.

— OK, Doamnă Doctor Amor. Ce propui?

— N-am idee. Încă nu am obținut titlul oficial de Doctor Amor, așa că...

— Încă nu ți-am spus cea mai tare chestie.

Râd și eu. Pe de-o parte, fiindcă a fost nevoie ca o persoană complet străină să-mi confirme ceea ce știam deja (faptul că între mine și Jillian situația e *prea* complicată). Pe de altă parte, probabil că aș fi izbucnit în plâns dacă nu aș fi început să râd.

— Adică?

— Iubitul ei e atât prietenul meu cel mai bun, cât și al ei.

Kate hohotește și se preface oripilată.

— Ești un ticălos colosal!

— Așa zic și eu. Sunt Cel Mai Mare Ticălos de pe Pământ!

— Ușurel, băiete! Nu te împăuna! S-ar putea să fii doar un ticălos obișnuit.

— Chestia asta mă cam caracterizează, recunosc eu.

— Care chestie?

Nu prea vreau să răspund, dar deja am pornit la vale, pe o pantă jalnică.

— Că sunt mediocru, în cel mai bun caz.

Dă să spună ceva, dar se răzgândește, iar eu mă simt recunoscător pentru acest mic miracol.

Privim cum un tip care poartă puloverul cu cel mai adânc decolteu în V posibil masacrează o melodie pop, în timp ce o fată cu un tatuaj Hello Kitty pe gât îl acompaniază la pian. Buzele lui Kate se mișcă, îngânând versurile. Telefonul meu bâzâie.

Un mesaj de la Franny.

FRANNY: Sper că te distrezi, amice! Știu că nu e nevoie, dar tot o s-o spun: ai grijă de Jillian! Ține-i la distanță pe studenții ăia afumați!!

EU: Nicio problemă.

Pun telefonul la locul lui. Kate se oprește din cântat. Încerc să născocesc o replică, pentru că nu vreau să tacă.

— Mi se pare mie sau treptele astea chiar duhnesc? Bănuiesc că mulți au vomitat ori au făcut pipi pe-aici.

Kate dă aprobator din cap și spune:

— Deci faptul că noi stăm așezați pe ele ne face părtași la istoria antică a petrecerilor.

Mă umflă râsul.

— Îmi place cum gândești.

Zâmbetul ei în colțul gurii e minunat.

Se pare că surâsul fetei îmi dă curaj.

Poate că luminile jucăușe ale petrecerii au un efect ciudat asupra creierului meu.

Sau poate că mă îmbărbătează acordurile de chitară care se aud din boxe. Mă dau în vânt după chitările acustice.

Poate sunt vrăjit fiindcă, pentru prima dată după trei ani, mă simt împăcat cu gândul că eu și Jillian nu vom fi niciodată un cuplu.

Dintr-odată, după câteva minute petrecute pe niște trepte acoperite cu mochetă scorțoasă, întrezăresc un alt viitor. Un sfârșit alternativ. Sau poate chiar două.

În jurul nostru totul se transformă într-un vârtej, iar chipul lui Kate este singura imagine care a rămas clară.

Înghit în sec – o chestie pe care nu cred că am făcut-o vreodată.

— Pot să te întreb ceva, Kate?

Ea îmi zâmbește și răspunde pe un ton voit pompos:

— Da, Jack, poți să îmi adresezi întrebarea ta.

— Te avertizez că e complicată.

— OK.

Îmi dreg vocea. Ticul ăsta apare atunci când nu mă simt în largul meu sau când urmează să spun ori să fac o tâmpenie.

— Cum i-ai sugera unui tip să schimbe subiectul unei conversații? De la o fată de care e îndrăgostit, dar cu care nu are nicio șansă să se cupleze, la o altă fată, extrem de atrăgătoare. În fine... Cum l-ai sfătui să se dea la *acea fată* extrem de atrăgătoare, deși nici cu ea nu prea are șanse?

— Chiar că e o întrebare complicată.

— Ți-am spus eu!

— Sunt aproape convinsă că o astfel de manevră e imposibilă, zice ea.

— Bănuiam.

— Dar, dacă vrei să-ți sugerez o strategie...

Zâmbește larg, ca și cum ar fi pe punctul de a dezvălui o tactică secretă.

Mă aplec spre ea.

— Ascult.

— Mai întâi, adu-i *acelei* fete ceva de băut. După ce te întorci, ea o să-ți spună că nu dorește o relație serioasă, fiindcă are un milion de probleme emoționale pe care deocamdată nu e interesată să le rezolve. Apoi o să te anunțe că încearcă să scape dintr-o relație

dezastruoasă și că, una peste alta, momentan urăște toți oamenii de pe pământ.

— OK. Să nu-ți uiți ideea! Mă duc să-i aduc ceva de băut *acelei fete.*

Kate zâmbește.

— Bine.

— Nu pleca nicăieri! Trebuie să păzești scara asta cu prețul vieții.

— Voi trece prin foc și sabie pe oricine cutează să urce aceste trepte, sire, răspunde ea.

— Ce-a mai fost și asta?

Se strâmbă și își acoperă fața, râzând.

— O tentativă de accent scoțian.

Îi răspund, zâmbind din toată inima:

— Ar trebui să te străduiești ceva mai mult. Sau poate că ar fi cazul să nu mai încerci deloc.

— A fost chiar așa de rău?

Ridic din umeri, pus pe șotii.

— Oribil.

— Sunt o mare fană a eșecurilor lamentabile.

— În cazul ăsta, ți-ai atins scopul. Mă bucur că am avut ocazia să fiu de față la eșecul tău.

— Și eu, zice Kate.

— Așadaaar...

— Așadar... repetă ea, cu un surâs. Ar trebui să ne aduci ceva de băut și după aia ne continuăm pe veranda din spate discuția despre petrecerea asta amărâtă.

Mă zgâiesc la ea.

— Poate că de-acum înainte ar trebui să iei tu toate deciziile în numele meu.

Kate îmi întinde o mână.

— De acord, Jack.

Îi strâng mâna și mă strecor în bucătărie. Sticle cu alcool sunt împrăștiate peste tot. Cineva mă bate pe umăr.

— Bună!

E Jillian. Mă întreabă dacă mă distrez.

Drept răspuns, ridic din umeri.

— Tu?

— Nu cine știe ce. Aș vrea să plec în curând.

— Serios? mă mir eu.

— Poate mergem să mâncăm hamburgeri.

— Aha. Mda, am putea... Păi... Eu voiam să...

Face semn spre sticla de vin din mâna mea și întreabă:

— Unde te duci cu aia?

— Ăăă... Nicăieri.

— Nicăieri?

— Ei, nu chiar nicăieri, fiindcă ar fi o prostie. Plănuiam să ies în verandă. Veranda... hm... din spate.

— Nu ar trebui să bei de unul singur, Jack, îmi spune Jill.

— Nici nu aveam de gând. Îmi dreg vocea și îi mărturisesc:

— Cred că mi-am făcut o... prietenă.

Pe chipul ei apare o expresie ciudată, dar apoi dispare fulgerător, așa că nu pot să o descifrez.

— Aha, înțeleg. Jack și-a făcut o *prietenă* nouă.

— Nu e mare brânză.

— J., mă bucur pentru tine.

— Mersi, J.! Chiar am putea merge să mâncăm hamburgeri. Sunt deschis la orice propunere. Dacă aștepți puțin, o să-mi iau...

Dar Jill clatină din cap și bate în retragere:

— Nu. Poți să rămâi aici. Eu o să plec spre cămin. Trebuie să-l sun pe Franny.

— Da, sigur! Super! În regulă.

— În regulă. Să te distrezi, amice!

— Și tu! Salută-l pe Franny din partea mea, îi zic, fiindcă nu știu ce altceva aș putea spune.

Pentru prima dată, e greu să ne găsim cuvintele.

***

Cinci minute mai târziu, eu și Kate bem dintr-o sticlă dezgustătoare, plină cu vin roșu, pe treptele dărăpănate ale verandei. Nu ne urnim de aici toată noaptea. Nici când se termină petrecerea, nici când singurele lumini aprinse sunt cele ale sistemului de securitate, nici măcar atunci când luna pălește pe cerul care se luminează.

— Cred că suntem singurii treji din casa asta, spune Kate.

— La naiba! Cât e ceasul?

De fapt, nu îmi fac deloc griji că e târziu.

— Cui îi pasă de timp? zice Kate, înăbușindu-și un căscat.

Nu ne clintim de aici pentru nimic în lume.

— Povestește-mi despre familia ta, o rog eu.

— Ce vrei să știi?

— Orice. Totul.

Tace. Își încrucișează picioarele, apoi le depărtează din nou. Îmi întinde sticla de vin, iar eu iau o înghițitură. Dintr-odată, mi se pare un pic mai bun.

— Slujba alor mei e să se certe, iar de obicei motivul sunt eu, spune ea.

— Aha.

— Știi, e ciudat să te trezești dimineața și să te întrebi cât o să dureze până încep să se certe doi oameni despre care îți amintești că se iubeau enorm. Până nu demult, nu se mai săturau unul de celălalt.

— Zici că se ceartă din cauza ta?

— Mda.

— Cum așa?

Ea dă din umeri și răspunde:

— Nu se pot pune de acord cum să aibă grijă de mine.

— Ce nasol! Îmi pare rău, Kate.

— De ce?

Își mușcă buza de jos, întinde mâna după sticlă și o duce la gură, dar nu bea. O așază pe trepte, între genunchi.

— La drept vorbind, mie ar trebui să-mi pară rău, adaugă ea.

Habar n-am dacă e cazul să o întreb la ce se referă – deși aș vrea să știu –, așa că aleg să tac și o las să-și continue ideea.

— Nu știu ce să zic. Poate că n-o să se despartă. Să o iei de la capăt cu altcineva e înspăimântător, complicat și dureros. Cine ar vrea așa ceva la bătrânețe? La naiba! Cine ar vrea asta chiar și la tinerețe?

Soarbe din vin, îmi întinde sticla, iar când degetele noastre se ating, simt că mă cutreieră milioane de fiori.

— Chiar așa! o aprob, amețit de atingerea ei.

— Dar familia ta cum e?

— Păi, în primul rând, sunt singur la părinți.

Kate dă din cap.

— Asta explică totul.

— Hei! Cum adică?

— Zic și eu, nu dau cu parul.

Îmi dau cu părerea:

— Ia să văd dacă ghicesc: ești copilul mijlociu.

Se răsucește, se uită la mine – o mișcare cam incomodă, având în vedere că stăm atât de aproape unul de celălalt, încât fețele noastre aproape că se ating – și mă întreabă:

— Ce te face să spui asta?

Dau din umeri și tac.

— În fine... Ai ghicit. Am o soră mai mare, Kira. E consilieră de *styling*. Nu știu cum a reușit să aibă un milion de abonați la canalul ei de YouTube. Lumea pur și simplu *se milogește* de ea să publice videoclipuri noi. E frumos că se ocupă exact cu ce-i place.

— Poate c-ar trebui să mă consilieze și pe mine, îi spun, netezindu-mi cămașa. Mi-ar prinde bine.

— Știu și eu?

Îmi aranjează gulerul, cu un deget, și completează:

— Mi se pare că te descurci binișor.

— Mersi.

N-am fost niciodată mai fericit să mi se spună că *mă descurc binișor.*

— Ai o soră mai mică sau un...

— Un frate. E de groază.

— Aoleu!

— A, el e de treabă. Doar că e hiper, explică ea.

— Câteodată, și eu sunt hiperagitat.

— Nu la asta mă refer. Vreau să spun că e hiperbăgăcios. Se bagă mereu în treburile altora. Și s-a specializat în persoana mea.

Îi mărturisesc:

— Uneori, îmi doresc să fi avut și eu un frate sau o soră. Chiar dacă ar fi fost enervanți, măcar i-aș fi știut aici, lângă mine. Nu mă înțelege greșit. Am niște părinți grozavi. Sunt norocos. Încă se iubesc atât de mult, încât îți vine să te întrebi dacă e normal. Dar, din când în când, mi se pare că vor prea multe pentru mine. Vor să fac tot felul de lucruri interesante, iar mie parcă mi-e frică să nu-i dezamăgesc. Vreau să spun că au investit în mine foarte multă energie și iubire și s-au străduit să nu o dea în bară ca părinți, dar simt că eu sunt cel care mai are un pic și o dă în bară. Mamă! Nu-mi vine să cred că tocmai am spus asta cuiva!

— Mă bucur că mi-ai spus. Jack, senzația că o dai în bară se numește tinerețe.

— Mda, poate.

— Faptul că îți pasă atât de mult de ai tăi e un lucru bun. Înseamnă că o să faci tot posibilul să nu dai cu bâta-n baltă. Dar, în același timp, trebuie să lași loc pentru speranțe și visuri.

— Tu la ce visezi, Kate? Ce speri să se întâmple?

— Tot ce vreau e să trăiesc.

— Adică să-ți trăiești viața din plin?

— Da. Și asta.

Ezită.

— Altceva? insist eu.

— Vreau să devin arhitectă.

— De ce ai ales tocmai profesia asta?

Zâmbește.

— O să zici că e siropos.

— În niciun caz.

— Ba da, așa o să zici. Și chiar *este* o chestie siropoasă. Îmi place mult ideea de a proiecta ceva care va exista undeva și va dăinui chiar și după ce tu nu o să mai fii de mult. Clădirea asta, concepută de mintea ta, va dăinui.

— Să ne înțelegem: asta-i *cel mai puțin* siropoasă chestie pe care ai spus-o toată seara. Nu cred că știi ce înseamnă „siropos”.

Începe să râdă și își sprijină umărul de al meu.

— Termină!

— Vorbesc serios. Îți interzic în mod oficial să mai folosești acest cuvânt.

— Nu poți să-mi interzici.

— Bine. În cazul ăsta, e obligatoriu să introducem un moratoriu.

— Ei, nu mai spune!

— Da, da! Pentru două săptămâni, nu ai voie să folosești cuvântul „siropos”.

— Mai vedem.

— Regret, dar Comitetul Cuvintelor a hotărât deja.

— În cazul ăsta, vreau să contest hotărârea.

— Am luat la cunoștință. Comitetul va discuta problema foarte serios.

— Am impresia că acest comitet e alcătuit dintr-o singură persoană.

— Comitetul nu comentează referitor la componența sa.

— Nici nu mă mir.

— Regulamentul e strict.

Duc sticla de vin la gură și constat că e goală.

— I-ai venit de hac, comentează Kate.

— Am avut ajutor.

Clatină din cap și mă anunță:

— E rândul tău.

— Să fac ce?

— Care sunt speranțele și visurile lui Jack?

— Nu am cum să mă ridic la înălțimea visurilor tale.

— Încearcă.

— Bine. Lasă-mă să mă gândesc.

Îmi dreg vocea și îmi împreunez palmele.

— Să vedem... Aș vrea să scriu o carte sau chiar mai multe. Izbucnesc în râs, fiindcă ideea mi se pare absurdă. Dacă pereții ar putea vorbi, mi-ar spune: *vezisănu, vezisănu.* Însă Kate nici nu clipește.

— Ce fel de cărți?

— Păi, ficțiune. Poate romane pentru tineri.

— De ce pentru tineri?

— O să-ți spun, dar îți amintesc că nu ai voie să pronunți cuvântul „siropos”...

— Zi odată!

— Mereu mi-a plăcut să citesc. Dar nu există multe cărți despre adolescenți ca mine. Și cred că fiecare puști merită o carte care să-i semene. Gata. Acum poți să râzi.

— De ce să râd? Te gândești la multe chestii, așa-i?

— Da. Am obiceiul să despic firul în patru.

— Ha! Și eu la fel. Multă vreme, n-am făcut altceva decât să gândesc, să gândesc și iar să gândesc.

— Ce gânduri norocoase! îi spun.

— De ce?

— Pentru că au avut ocazia să petreacă atâta timp cu tine.

Kate clatină din cap.

— Replica asta *chiar* a fost siropoasă, spune ea.

Felul în care se uită la mine mă face să cred că s-ar putea să mă sărute. Îmi imaginez cum ar fi: buzele ei lipite de ale mele. Probabil că am rămas cu privirea în gol. Kate pocnește din degete sub nasul meu.

— Alo! Jack!

— Cum? Ce?

Kate zâmbește.

— Te-am întrebat ceva. Știu că e cam târziu să pun întrebarea asta acum. Aseară prietena ta a ajuns acasă în siguranță?

— Prietena mea? repet eu, nedumerit.

— Da, prietena ta cea mai bună, după care salivai acum câteva ore. Mai ții minte? Iubirea vieții tale.

Ridic privirea spre cer. Chiar am stat la povești toată noaptea? Parcă adineauri luna era sus, iar acum soarele a răsărit. Atârnă deasupra capetelor noastre, ca o jerbă portocalie de foc.

— Da. S-a întors la cămin, să stea de vorbă cu Franny.

— Franny e iubitul ei? îi fac semn că da.

— *Celălalt* cel mai bun prieten al tău?

Încuviințez din nou.

Kate bate din palme.

— Vreau să-ți pun o ultimă întrebare din seria „oare Kate și Jack ar putea îi prieteni?".

— Dă-i drumul, o invit, răsucindu-mă spre ea.

— Care dintre filmele din seria *Nașul* e preferatul tău?

— Grea întrebare!

— Chiar deloc.

— Ba e grea, pentru că... De fapt, nu am văzut...

— Pe care nu l-ai văzut?

— Pe niciunul.

Lui Kate îi pică fața, de parcă tocmai i-aș fi spus că nu cred în Luna de pe cer.

— Sper că glumești! Trebuie să le vedem cât mai repede, Jack Attack.

— Spune când și unde.

— Nu știu sigur. În viitor, la mine acasă.

Abia aștept!

***

În casă, lumea începe să se foiască, târându-se spre bucătărie. Se aud zgomote de scaune trase, uși de dulap care se închid și se deschid, clinchet de veselă.

— Haide! mă cheamă Kate și se ridică.

— Îi cunoști pe oamenii ăștia?

— Vino după mine.

Intru în bucătărie. Peste tot se zăresc urmele petrecerii de aseară: pahare de plastic, pufuleți striviți, tot felul de ambalaje aruncate la întâmplare. O fată s-a tolănit într-un fotoliu. Părul ei blond-albăstrui e ciufulit. Ține în mână un castron plin cu cereale și lapte. Un puști deșirat, cu ochelari având rame negre, din plastic, stă cu nasul în propriul castron. Ridică privirea spre noi.

— Cine sunteți? întreabă fata, între două înghițituri.

Nu e alarmată. Mai degrabă amuzată.

— Ne e foame, răspunde Kate și întinde mâna după cutia cu cereale. Putem lua și noi?

— Da, răspunde lunganul, ștergându-și o urmă de lapte de pe buza de sus. Avem destule cereale Cap'n Crunch pentru toată lumea.

Ca prin farmec, în fața noastră apar două castroane și două linguri, iar eu mă întreb de unde o fi apărut Kate și cum să fac să rămân în preajma ei.

***

După ce terminăm de mâncat, urcăm într-o mașină despre care Kate susține că e a colegei sale de cameră. Dar nu pornim nicăieri. Stăm pe loc, în parcare, și ascultăm pe rând muzică din listele cu melodiile noastre preferate. Lui Kate i se pare amuzantă obsesia mea pentru hip-hopul anilor ’90 și mă pune să ascult melodii despre care nici măcar nu am auzit. Probabil că nimeni nu a auzit de ele. Cu toate astea, majoritatea îmi plac.

— Ești ciudat, îmi zice ea.

— Mersi, îi răspund, cu un hohot. Mersi frumos!

— În sensul bun al cuvântului, prostuțule. Ești ciudat într-un mod simpatic.

— „Simpatic” e de bine.

— Chiar e, Jack Attack.

Deodată, muzica mi se pare și mai bună.

O privesc cum derulează lista pe ecranul telefonului, căutând o altă melodie.

— Unde te vezi peste zece ani? o întreb. Unde vrei să fii și ce vrei să faci?

— Uau! Chiar că te obsedează viitorul.

— Am impresia că nu îți place să planifici dinainte, așa-i? Preferi să fie totul spontan și misterios.

Vorbesc pe un ton glumeț, însă gluma asta nu își atinge ținta, deși ne-am tachinat toată noaptea.

Kate deschide portiera.

— Am nevoie de aer.

— Stai puțin! N-am vrut...

A ieșit, iar acum stă așezată pe bara de protecție a mașinii. Mă apropii de ea.

— Te simți bine?

— Nu ți se pare o nebunie că respirăm același aer pe care l-au respirat toți oamenii care au existat vreodată? Regina din Saba, Anne Frank, Rosa Parks. Ne naștem și murim, dar aerul rămâne același.

Îmi dau seama că ignoră cu bună știință întrebarea mea de adineauri. O las în pace.

— Da, chiar că e o nebunie.

Ne plimbăm prin campusul Universității Whittier. E liniște. Umbre și clădiri vechi din piatră se întind de-a lungul a peste un kilometru de peluză. Kate cască.

— Să știi că m-am distrat, Jack Attack.

Îmi place faptul că mi-a dat o poreclă, deoarece asta înseamnă că... Bine, poate că deocamdată nu înseamnă nimic.

A venit momentul să ne despărțim. Dar eu nu sunt pregătit. O provoc:

— Ce, deja te dai bătută?

Kate se uită la ceasul ei de mână. Pe lângă multe alte lucruri, îmi place că poartă ceas și nu se bazează pe mobil ca să afle ora.

— Au trecut doar nouă ore, Kate. Nu ții deloc la oboseală.

Își masează maxilarul.

— Și ce ai vrea să facem?

Ridic din umeri.

— Ce-ar fi să-ți fac o propunere pe care n-o poți refuza?[6]

— E clar că nu ai văzut *Nașul,* râde Kate.

— A sunat chiar așa de rău?

Simt că obrajii îmi ard.

— Oribil!

— Pot mai bine de-atât, o asigur eu. Kate, eeee... Eu vreu se știu dacăăăă... Eeee... Cum ar fi, dacă...[7] OK. Se pare că nu-mi iese.

Ea râde în hohote.

— Doamne! Cum ar putea o doamnă să te refuze?

— Sper că nu poate.

Prin cap mi se învârte un singur gând: *Dumnezeule, Jack! Te rog, te rog, te rog să n-o dai în bară.* Apoi, fiindcă mă cunosc foarte bine și știu

că de obicei lucrurile bune mă părăsesc, mintea mea adaugă: *Sau măcar nu atât de repede. Rezistă, Jack! Rezistă eroic!*

Kate se uită din nou la ceas și declară:

— Ar trebui să mă retrag. Am de predat o lucrare importantă în mai puțin de douăzeci și patru de ore și nici măcar nu am terminat de citit materialul de studiu. În plus, și tu ar trebui să te întorci în...

— Elytown, îi răspund. Mai precis, în districtul Elytown.

— Sigur, sigur. În district.

Mi-e clar că nu știe unde se află Elytown.

— Probabil că și tu ai cursuri, zice Kate. Și, pe deasupra, părinți.

Mă umflă râsul. Aș vrea să par calm și distant, dar știu că n-o să-mi iasă.

— Sunt la liceu. Iar părinții mei sunt foarte de treabă și destupați la minte. În plus, e abia duminică dimineață. Ne întoarcem după-amiază în Elytown.

— Bine, spune ea, zâmbind larg. Mi-a părut bine să te cunosc, Jack King. Îți doresc succes în ultimul an de liceu! Să te bucuri de el, OK?

Îmi întinde mâna, iar eu i-o strâng imediat. Îmi dau seama că o scutur cam prea entuziast, ca un vânzător de mașini de mâna a doua care tocmai a bătut palma cu un client.

— O să mă străduiesc, Kate.

Dă să plece, dar se oprește și se răsucește ușor spre mine. Părul i se revarsă în valuri, pe lângă obraji.

— Hei, Jack!

— Da?

— Nu te teme să-ți încerci norocul, să riști. Iar dacă treaba nu iese așa cum vrei, îndrăznește și mai mult.

Mă întreb dacă nu cumva se referă la momentul ăsta. Poate că, de fapt, vrea să spună: *Jack, încearcă-ți norocul acum, cu mine!* Dar nu mă clintesc. Nu clintesc niciun mușchi, nicio geană. Pe undeva, în secunda asta, un mim sigur moare de invidie. Kate intră în clădirea căminului. Când pășește în holul cu pereți transparenți, îmi pică fisa.

Ciocănesc în peretele de sticlă, iar Kate se răsucește spre mine, surprinsă.

— Cum pot să iau legătura cu tine? îi strig, cu buzele aproape lipite de geam.

Un norișor de condens înflorește pe panoul de sticlă.

Îmi zâmbește.

— Nu-ți face griji! Ne mai vedem.

Apoi dispare.

Am senzația că nu e ultima dată când o s-o privesc plecând.

DUMINICA, ZI DE DISTRACȚIE

Planul meu este să mă strecor în căminul studențesc în care sunt cazat. Însă nu îmi mai amintesc codul care deschide ușa de la intrare, așa că sun la interfon și îl trezesc pe Albert, gazda mea. Se târăște cu chiu, cu vai din pat și coboară trei etaje. Nici măcar nu se uită la mine. Întredeschide ușa puțin, cât să-mi strecor vârful tenisului înăuntru, și îndrugă ceva despre o *mare bătaie de cap* și *responsabilitate.*

Intru tiptil în cameră. El se înfășoară în pătură, transformându-se într-o clătită. Cad lat pe sacul meu de dormit. Dar nu mi-e somn deloc. Mintea mea e un torent de gânduri. Îmi vine să-l strig pe Albert și să-l întreb dacă o cunoaște pe Kate.

Și, dacă se cunosc, cât de bine o știe?

Am vreo șansă cu ea?

M-aș mulțumi și cu o șansă mică.

Nu sunt mofturos. Ar fi de ajuns chiar și o rază de speranță.

Însă dinspre clătita de alături răzbat respirații rare și lente, așa că nu întreb nimic. Mobilul meu bâzâie. Am primit un mesaj. Pentru o clipă, îmi imaginez că mi-a scris Kate, că vrea să ne vedem chiar acum, că mă așteaptă afară, în fața căminului.

Să le ia naiba de teme și de odihnă! Însă firește că nu e ea; nu are numărul meu de telefon.

JILLIAN: Bună! Dormi?

EU: Nu. Tu dormi?

JILLIAN: Evident că nu. LOL. Ce faci?

EU: În general, stau treaz. Și mă gândesc.

JILLIAN: La ce? Lasă-mă să ghicesc! La persoana cu care ai băut sticla de vin!!!

EU: Ai impresia că mă cunoști tare bine, așa-i?

JILLIAN: Cum o cheamă???

Ezit.

EU: Kate.
JILLIAN: Jack o iubește pe Kate, Jack o iubește pe Kate!
EU: Parc-am fi la grădiniță!
JILLIAN: Ha! Recunoaște că te-ai îndrăgostit!
EU: Te-ai distrat aseară?
JILLIAN: Da, dar aș fi vrut să petrecem mai mult timp împreună.
EU: Ai fost centrul de atracție al petrecerii.
JILLIAN: Nu prea! M-am tot uitat la tine; mă gândeam să mergem la plimbare sau să facem altceva. Când am reușit să scap din bucătărie, tu te pregăteai să dispari, Houdini.
EU: Știi că nu le am cu petrecerile. Îmi pare rău.
JILLIAN: Să nu-ți pară rău. Mă bucur că te-ai simțit bine. Nu-i adevărat că nu le ai cu petrecerile!
EU: Ai vorbit cu Franny?
JILLIAN: Da. Îi pare rău că n-a putut să vină cu noi.
EU: Știu. Mi-a trimis vreo 20 de mesaje. LOL.
JILLIAN: Doar 20? LOL.
EU: Aproximativ.
JILLIAN: Mi s-a făcut somn. Mersi că ai stat la povești cu mine.
EU: Cu plăcere, oricând.
JILLIAN: Du-te să dormi puțin, amorezule!! Plecăm în câteva ore!!
EU: Noapte bună, J.!
JILLIAN: Noapte bună, J.!

Aproape că închid telefonul. Apoi mă răzgândesc și ating o iconiță albastră de pe ecranul mobilului. Deschid un motor de căutare on-line și tastez *Kate.*

Kate *și mai cum*? Cursorul pâlpâie în fața ochilor mei, nerăbdător. Nu îmi amintesc numele ei de familie. Nu-mi aduc aminte nici dacă mi l-a spus. Tastez *Universitatea Whittier*, ca să mai elimin din rezultate. Dar zeii Facebookului nu îmi zâmbesc în dimineața asta. Kate rămâne un mister.

Cireașa de pe tort: respirația sacadată a lui Albert, care până acum a fost doar ușor enervantă, se transformă într-un horcăit sadea. Din cauza lui și a faptului că nu mi-o pot scoate pe Kate din minte, nu voi reuși să dorm nici măcar un pic. Stau cu ochii în tavan, apoi mă holbez pe geam, întrebându-mă dacă nu cumva și Kate stă cu ochii pironiți într-un tavan asemănător, zugrăvit într-o nuanță maronie, în stil calcio-vecchio. Oare se uită la același cer și la același soare abia răsărit, gândindu-se la mine?

Când în sfârșit închid ochii, nu mai sunt sigur de nimic.

***

— Trezește-te! îngână un glas.

Încerc să întredeschid un ochi, dar mușchii mei nu cooperează. Și ei vor să doarmă mai mult.

— Hai odată, Jack! strigă Jillian.

Deschide fermoarul sacului meu de dormit.

— Trebuie să plecăm. Știi că mama nu suportă să conduc pe întuneric.

— Cât e ceasul? întreb eu, cu ochii încă închiși.

— Două.

— Două dimineața?!

Îndată ce întrebarea îmi scapă de pe buze, îmi dau seama că nu are logică. Dar e de înțeles, fiindcă sufăr de dezorientare posttrezire.

— Mai degrabă după-amiaza, mă corectează Jill. Nu cred că ai plecat de la petrecere înainte de două noaptea.

— Unde-i Albert?

Arunc o privire spre mormanul de pături aruncate pe podea, la picioarele patului.

— Probabil că e pe aici, pe undeva.

— Au! Mă doare tot corpul, mă plâng eu.

— Așa-ți trebuie, amorezule! Du-te să faci duș! Cam duhnești. În plus, trebuie să te trezești. Dacă ne grăbim, apucăm să mâncăm ceva la cantina studențească și să alimentez cu benzină, înainte să ieșim pe autostradă.

Încă nu disting clar contururile obiectelor. Jillian stă aplecată deasupra mea, ca un înger al amiezii. Pandantivul de la gâtul ei se leagănă ușor. E din argint și are forma unei mici frunze de palmier. I l-am făcut cadou anul trecut, de ziua ei. *Nimeni nu iubește plaja mai mult ca tine. Acum, o poți purta cu tine mereu*, i-am spus atunci, privind cum despacheta cutia. A făcut o față ciudată. Nu mai văzusem expresia asta pe chipul ei și mi s-a părut bizar, pentru că eram convins că i-am văzut toate expresiile posibile. *E siropos rău, știu,* am adăugat, stânjenit și neputând să o privesc în ochi. Mi-a oferit cel mai catifelat sărut pe obraz și mi-a zis: *Este exact opusul siroposului.*

— Dar nu putem pleca încă! Am ceva de făcut.

— Regret, amice. N-avem timp.

— Promit că mă mișc repede.

Jillian râde cu toată gura.

— Jack, nouă, fetelor, nu ne place să facem chestia *aia* rapid.

— Ești dusă cu capul!

Arunc o pernă spre ea. Jill se ferește și perna aterizează în celălalt capăt al camerei.

— Du-te la duș, Jack! strigă Jill și apoi sare în picioare. Dacă te miști repejor, poate c-o să avem timp să o spionăm pe noua ta prietenă.

În viața mea nu am făcut un duș mai rapid.

***

— Și cum o găsim pe această Kate? întreabă Jillian.

Stăm în mijlocul curții din campus. E clar că suntem în cea mai aglomerată zonă. E ciudat, având în vedere că e duminică. Dar știu eu ce fac studenții la sfârșitul sfârșitului de săptămână?

Peluza e plină de tineri. Unii citesc de pe tablete, alții au în mâini cărți adevărate, câțiva vorbesc la telefon. Un *frisbee* zboară de la un băiat la altul. O fată face câteva sărituri peste cap, cu multă ușurință, iar prietenii ei o aplaudă înflăcărat.

— O să recunosc clădirea când o s-o văd, îi explic lui Jillian. E din sticlă și piatră. Și are o ușă la intrare.

Exasperată, Jillian se lovește cu palma peste frunte și comentează:

— Am crezut că ai condus-o acasă.

— Așa am făcut.

— Și nu-ți mai amintești cum arată căminul ei?

— Aveam alte lucruri în minte.

— Serios? Ce lucruri?

Ridic din umeri.

Îmi face sugestiv cu ochiul, iar eu protestez:

— Nu mă gândeam la *chestia aia!*

— Nici măcar nu poți să pronunți cuvântul „sex". Doamne, Jack! Nu-mi vine să cred că nu i-ai cerut numărul de telefon.

— Mie-mi spui?!

Apoi îmi aduc aminte.

— Hawthorne.

— Poftim?

— Așa se cheamă căminul în care locuiește.

Jillian studiază harta campusului.

— Îmi pare rău, tinere. Nu există niciun cămin cu numele Hawthorne.

— La naiba! strig eu înciudat, exact când *frisbee*-ul îmi aterizează la picioare.

Cei doi băieți îmi strigă să-l arunc. Îl azvârl cât de grațios pot și îl privesc cum zboară cu mult dincolo de cei doi.

— Mersi, omule! îmi spune ironic unul dintre ei.

Nu-mi pasă că sunt antitalent la aruncatul *frisbee*-ului, nu mă interesează decât să o revăd pe Kate.

Jillian mă ia pe după umeri și mă anunță:

— Dar există un Hawkthorne.

— Îți bați joc de mine? Te rog, spune-mi că nu!

— Recunosc că-mi place să te țin ca pe jar, mărturisește Jill, surâzând cu toată gura. Dar până și eu știu că ar fi o glumă proastă.

— Te iubesc, îi spun și o sărut pe obraz. Te iubesc de nu mai pot.

Îi smulg harta din mâini și o iau la fugă prin curtea campusului.

— Hei! îmi strigă Jillian. Ar fi bine să nu lași baltă persoana care te duce acasă cu mașina.

Dar eu am luat-o deja la sănătoasa spre căminul Hawthorne.

Firește, când ajung acolo, Kate e de negăsit.

— S-a dus să învețe, îmi spune colega ei de cameră.

— Ai idee unde?

Își potrivește iar căștile în urechi.

— Habar n-am.

În clipa următoare, cineva îmi pronunță numele:

— Jack, ce faci aici?

E Kate. Frumoasa, strălucitoarea Kate. Părul ei negru e prins la spate și câteva șuvițe îi atârnă pe lângă tâmple. E perfectă.

Simt că gâtlejul mi se încleștează.

— Căutam... Te căutam, mă bâlbâi eu.

— Credeam că te-ai întors deja în districtul tău, îmi spune ea, cu un zâmbet.

— Am vrut să-mi iau rămas-bun. De la tine. Și. Să-ți. Spun. Cât. De mult. Azi-noapte a fost... super. Adică a fost grozav. A fost și super, și grozav. Supergrozav. Și am vrut să-ți dau datele mele de contact. Dacă nu te deranjează.

Ea intră în cameră și se întoarce aducând un stilou și hârtie.

Îmi continui ideea:

— Ți le-aș putea trimite prin SMS, dacă îmi dai numărul tău de telefon.

Kate se amuză:

— Bravo, Jack! Văd că te pricepi la vrăjeală. Sunt sigură că domnișoarele din district te îndrăgesc.

— Ba din contră! râd eu.

— Prefer stiloul și hârtia. Îmi place să scriu pe hârtie adevărată. E mai poetic.

Dau din cap, în semn de aprobare. Și mie îmi place hârtia. Mai ales soiul ăla de hârtie care o face pe Kate să pronunțe cuvântul *poetic.*

— Observ că ești de modă veche. Îmi place.

Din nou, am senzația că par idiot.

Izbucnește în râs, iar eu mă gândesc, automat, că râde *de* mine.

Notez în grabă numărul de telefon și adresa mea de e-mail.

Kate ia hârtia și zâmbește.

— Mă bucur că ai trecut pe-aici. Ar fi frumos să ne întâlnim la anul, prin campus. Poate mergem să mai mâncăm niște cereale împreună.

— Mi-ar face plăcere, îi zic.

— Și mie.

Probabil că fac o față lungă, fiindcă adaugă imediat:

— La ce te gândești?

— Sincer?

— Sincer.

— Anul viitor mi se pare departe de tot.

E liniște pentru câteva secunde. Pe urmă colega de cameră a lui Kate își scoate căștile din urechi, și le petrece pe după gât și începe să chicotească. Kate chicotește și ea. O iau drept un semn că e cazul să plec. Îi fac anemic cu mâna și mă întorc spre ușă. Aș vrea să am o replică bună de despărțire, una cool. De pildă: *Kate, nu uita să riști.*

Dar nu-mi vine nimic în minte. Brusc, îmi dau seama că nu mi-am scris numele pe bucățica de hârtie. Dacă uită al cui e numărul și aruncă hârtia? Dacă o să vrea să mă sune sau să-mi scrie un e-mail, dar se răzgândește pentru că nu-și mai amintește numele meu? (Bine, bine, recunosc că a doua variantă e mai puțin credibilă.)

Îi spun:

— Hei, cred că am uitat să-mi notez numele...

Kate ridică în aer caietul ei. Mi-a scris numele pe o pagină, ba chiar l-a decorat: literele sunt încadrate de beculețe strălucitoare, bidimensionale. Pe caietul lui Kate. În mâinile lui Kate. În paranteză fie spus, literele alea stau la doar câțiva centimetri distanță de inima ei.

— Drum bun, Jack Attack!

Simt că roșesc. Dau din cap, apoi mă străduiesc să mă îndepărtez fără să mă împiedic.

Jillian a parcat în fața căminului Hawkthorne. Mă așez pe locul din dreapta șoferului, iar când mă pregătesc să-mi pun centura de siguranță, prietena mea mă apucă de mână.

— De data asta, nu scapi așa de ușor. Dacă tot m-ai lăsat cu ochii în soare, spune-mi măcar că a meritat.

Ai crede că sunt în transă. Buzele mele par pecetluite.

— Alo, Jack King! Cum a mers, omule?

Freamăt din cap până-n picioare. Dacă în clipa asta aș fi pe malul mării, navele m-ar putea folosi drept far, într-atât de roșu la față mă simt.

— A mers, îi răspund. Categoric a mers.

Nici nu mai contează în ce direcție.

***

Pe drumul spre casă, Jillian nu se mai oprește din turuit despre Universitatea Whittier.

Spune că abia așteaptă să terminăm liceul și să începem viața studențească.

Se declară sigură că o să fie unul dintre cele mai importante capitole din existența noastră. *Anii noștri de formare*, îmi tot repetă.

E fericită că vom învăța acolo împreună.

Adaugă că nu se poate închipui învățând la Whittier cu altcineva în afară de mine. Mai că-mi vine să o întreb: „Cum rămâne cu iubitul tău și, totodată, cel mai bun prieten al meu?". Dar m-am molipsit de euforia provocată de subiectul Whittier, așa că o las să-și continue discursul înflăcărat.

Apoi subiectul Franny chiar apare în conversație.

— Îmi pare rău că nu a fost admis și el, zice Jillian. De când s-a transferat la Liceul Elytown, cu noi, a tras din greu să-și îndrepte mediile. Merită o șansă.

Are dreptate. Câteodată uit cât de mult a muncit Franny și cât de mult muncește *încă.* Înainte ca Jillian să îl ducă la școală cu mașina, mergea patruzeci de minute cu autobuzul ca să ajungă la liceu. Îți stă mintea-n loc când te gândești că, dacă te muți cu doar cincisprezece kilometri mai încolo, e posibil ca totul – școlile, casele, chiar și magazinele – să fie într-o lume total diferită. În ultimii patru ani, Franny a făcut naveta între două lumi.

— Da, e aiurea, dar poate că mai are o șansă să intre la Whittier, îmi dau eu cu părerea.

— Nu prea cred.

— Universitatea din New York e totuși o școală bună. În plus, programul lor de burse pentru sportivi e mult mai bun decât cel de la Whittier. Unde mai pui că vom locui la mai puțin de cincisprezece kilometri unii de ceilalți, așa că micul nostru trio va rezista.

— Așa e, spune Jillian.

Simt că o deranjează ceva, așa că întreb:

— Ești bine?

— Totul se schimbă foarte repede. Uite ce ai reușit să faci weekendul ăsta! Te-ai cuplat cu o studentă.

— Nu ne-am cuplat, mă grăbesc eu să neg.

— Oare ce altceva o să se mai schimbe? E o nebunie când te gândești că toate lucrurile pe care ai impresia că le știi și despre care crezi că sunt într-un anumit fel se dovedesc a nu fi așa.

— Despre ce vorbim acum?

Se joacă într-o doară cu butoanele de pe volan.

— Ia zi, o suni mai târziu?

— Pe cine să sun? întreb eu.

Jillian mă săgetează din priviri.

— Nu am numărul ei de telefon, o informez eu.

Mă uit pe geam exact în momentul în care o familie de căprioare apare dintr-un pâlc de copaci.

— Chiar dacă l-aș avea, nu vreau să par disperat.

Jillian mă ia peste picior.

— Păi nu ești disperat?

— Ei, ia vezi!

— Glumesc. Habar n-ai tu, dar să știi că în Liceul Elytown sunt o mulțime de fete care ar plăti ca să și-o tragă cu tine.

Izbucnesc în râs.

— Poate vrei să zici că ar vrea să se tragă cât mai departe de mine. Ai dreptate: habar n-aveam.

Nu reacționează la glumă. Privește drept înainte.

— Să știi că-i adevărat. Pur și simplu nu le-ai dat prilejul.

Am rămas tablou. Jillian știe că nu e adevărat. Știe pentru că i-am povestit o mulțime de lucruri și pentru că în ultimii trei ani a asistat, din primul rând, la spectacolul „Inima frântă a lui Jack". I-am mărturisit de atâtea ori că mă simt singur, iar acum se poartă de parcă aș fi un Don Juan. Nu înțeleg. Sigur, am avut câteva iubite, dar relațiile mele nu au durat, fiindcă de fapt îmi doream o persoană pe care nu o puteam avea. Și care nu mă dorea.

— Habar n-ai că ești grozav, Jack. Nu glumesc. Ești deștept, și amuzant, și siropos, dar nu în sensul enervant al cuvântului, ci în sensul adorabil.

— Adorabil? Sună a compliment de străbunică: „Doamne, Jack, ești adorabil!”.

— Eu nu am glumit. Chiar nu poți să fii serios măcar un minut?

Ridic brațele, împăciuitor.

— Gata, gata! Ce-ai pățit?

Ea întinde mâna și potrivește oglinda retrovizoare.

— Nimic, răspunde Jillian. Absolut nimic.

— Cumva are legătură cu Kate?

Prietena mea cea mai bună pufnește sarcastic.

— Măcar îi știi numele de familie?

Dă radioul mai tare. Habar n-am de ce e atât de supărată și de ce discuția noastră a luat-o la vale așa de iute. În urmă cu o clipă, ne plănuiam împreună viitorul la facultate, iar acum nici nu se uită la mine. Pentru o fracțiune de secundă, îmi trece prin cap că Jillian e geloasă.

Însă alung gândul. Dacă există o dimensiune a universului în care Jillian îl place pe Jack *la modul ăla*, atunci dimensiunea cu pricina încă nu a fost descoperită.

Mă tolănesc pe scaun. Încerc să mă las în voia muzicii și a drumului ce ni se așterne în față. Jillian apasă mai tare pedala de accelerație și ajungem repede acasă.

Îmi iau rucsacul de pe bancheta din spate și îi spun:

— Ne vedem mâine-dimineață.

— Mda.

Nici nu apuc să închid portiera, că mașina lui Jill deja s-a pus în mișcare.

— Ne întoarcem la viețile noastre fabuloase de liceeni, comentează prietena mea.

— Dă-mi mesaj când ajungi acasă!

Dă aprobator din cap. Mașina o ia din loc.

Îndată ce bag cheia în ușă, părinții mei mă asaltează cu întrebări. După ce le răspund și devorez cina pregătită de mama, mă întind în pat și-mi deschid telefonul. Văd un mesaj de la Franny **(Bine-ai revenit, omule!),** dar nimic altceva.

Îi scriu: **Mersi, frate. Mă bucur să fiu din nou acasă.**

Într-un fel, îmi pare rău pentru Franny; poate chiar mă simt puțin vinovat, deși nu am greșit cu nimic. Mă rog, nu chiar. Poate că m-am lăsat sedus de gândul ăla... Gândul de *a-mi mărturisi iubirea eternă pentru Jillian*. Dar nu am făcut-o. E bine când nu pui în aplicare o idee proastă.

Îi scriu un mesaj lui Jillian.

EU: Bună, J.! Ai ajuns cu bine acasă?

O secundă mai târziu, pe ecran apar trei puncte – semn că tocmai îmi răspunde –, dar nu primesc nimic. Niciun cuvânt.

Cine știe? Poate că, de fapt, tăcerea ei spune tot.

DESPICAREA FIRULUI ÎN PATRU

Îmi petrec următoarele trei zile așteptând un mesaj, un e-mail sau un apel din partea lui Kate. Îmi verific din nou adresa de e-mail (am primit doar e-mailuri *junk).* Trimit câteva mesaje, ca să mă asigur că mobilul meu încă funcționează (da, funcționează), verific telefonul fix, dotat cu afișaj pentru identificarea apelantului, chiar dacă îmi dau seama că e imposibil ca ea să aibă numărul meu de telefon fix (nici măcar eu nu îl știu), dar în zadar. Cel care a spus că tăcerea e asurzitoare probabil aștepta și el un apel de la Kate. Și vreți să știți care e cireașa uriașă de pe tortul Orașului Rataților?

Mult-premiatul monolog „Sunt extrem de supărată pe Jack", al autoarei Jillian, se joacă în continuare pe scenele de pretutindeni, fără să se întrevadă un sfârșit în viitorul apropiat.

Îl rog pe Franny să mă lămurească, însă nici el nu mă poate ajuta.

— Se poartă ciudat încă de când v-ați întors de la Whittier, îmi spune prietenul meu. S-a întâmplat ceva pe-acolo?

Din păcate, o văd pe Jillian peste tot. Avem patru ore în comun și, pe deasupra, ne vedem și în sala de studiu. Ne duce pe mine și pe Franny la școală, cu mașina ei, apoi ne aduce acasă. Prin urmare, mă confrunt din plin cu tăcerea ei. Este, de departe, cel mai sonor non-sunet pe care l-am auzit vreodată.

O implor să-mi vorbească. Nimic.

După ce oprește mașina lângă bordură, în fața casei mele, îi mulțumesc că m-a adus și îndes în scrumiera mașinii câteva bancnote, pentru benzină. Mai târziu, în buzunarul din față al rucsacului meu găsesc aceleași bancnote, dar mototolite. Majoritatea mesajelor mele către Jill rămân fără răspuns. Celelalte sunt doar replici monosilabice. În ele se pot recunoaște clasicele indicii care sugerează: „Dobitocule, nu-mi mai scrie!":

Da.

NȘ.[8]

Poate.

Neah.

În cele din urmă, îmi fac apariția acasă la ea. Am adus biscuiții ei preferați, cu trei feluri de ciocolată, și plăcerea noastră cinematografică vinovată: *Aventurile unei bone*[9].

Jillian întredeschide ușa atât cât să scoată capul afară. Nu se bucură deloc că mă vede.

— Ce cauți aici?

— Am vrut să te văd.

Constatând că nu se clintește, scot la vedere cutia cu biscuiți și adaug:

— Am intenții pașnice.

— Nu e un moment potrivit, mi-o trântește Jill și dă să închidă ușa.

Din casă răzbate o voce:

— Jack, tu ești? Jillian, lasă-l să intre.

— *Mamă!* protestează Jill.

Ușa de la intrare se deschide larg. Înăuntru e întuneric. Doamna Anderson apare în prag. Poartă un halat turcoaz, și-a strâns părul la spate și are în mână o lumânare aprinsă.

— Probabil că lui Jack nu-i e frică de întuneric.

Clatin din cap, nedumerit. Aș aproba orice spune doamna Anderson, din două motive: 1) accentul ei italian e fermecător; 2) este una dintre cele mai sincere persoane pe care le-am întâlnit vreodată.

— Intră, intră! mă invită mama lui Jill.

Aprinde încă o lumânare și mi-o întinde. Intru în bucătărie. Lumânările noastre par niște torțe micuțe, ale căror umbre se întind pe pereți.

— Nu aveți curent?

Jillian tace. Deși nu îi pot vedea chipul, îmi dau seama că e supărată.

— Firma de electricitate crede că nu am plătit factura, dar am plătit-o, răspunde doamna Anderson.

Oftează și duce o mână la frunte.

— Am atâtea pe cap! Se poate să fi întârziat puțin cu plata, dar nu chiar atât de mult încât să...

Aprob din cap, înțelegător.

— Se mai întâmplă.

— Dar e chiar plăcut, adaugă doamna Anderson. Fără, internet, fără televizor, fără...

— Fără apă caldă, frigider, încălzire centrală, o întrerupe Jill.

— Aveam de gând să zic „fără *distrageri*", Jillian. Compania de electricitate a promis că o să avem din nou curent diseară, la șase.

— Păi, e aproape opt. Ești sigură că ai sunat la ei?

— Cum adică? Ți-am mai spus că le-am telefonat.

— Bine. Cum spui tu, zice Jillian.

Brusc, am senzația că nu ar trebui să fiu aici. Mă gândesc că poate prietena mea nici măcar nu e supărată pe mine. Poate că o preocupă alte lucruri, unele mai importante, iar eu nu mi-am dat seama. Doamna Anderson se încruntă.

— Poftim? Am sunat și...

— Bine, mamă.

— Toată lumea face greșeli, Jillian, spune mama ei, iar vocea îi tremură.

— Mamă...

— Chiar și tu.

— *Mamă!*

— Știu că nu sunt perfectă, dar îmi dau silința. Mă străduiesc, Jillian.

Prietena mea își îmblânzește tonul.

— Știu.

Se privesc fără să clipească, în bucătăria luminată de lumânări. Doamna Anderson rupe tăcerea.

— Jack, ieri am cumpărat niște săpunuri tare drăguțe de la magazinul mamei tale. Ce mai fac părinții tăi?

Nu apuc să răspund, fiindcă becurile pâlpâie. Luminile se aprind și electrocasnicele încep să zumzăie.

— Vezi, draga mea? întreabă doamna Anderson, arătând spre becul din tavan și apoi trecându-și degetele prin părul lui Jillian. Ți-am spus că o să am mereu grijă de tine.

***

— Cum se mai simte mama ta? o întreb pe Jill.

Mă sprijin de blatul de bucătărie. Doamna Anderson s-a retras în camera ei. Jillian îmi întinde un castron încăpător, în care toarnă floricele de porumb proaspăt scoase de la microunde.

— La fel. Are zile bune și zile proaste.

Scutur vasul, ca să nivelez floricelele de porumb.

— *Tu* cum te simți?

Se uită la mine de parcă abia ne-am cunoscut și încă nu s-a hotărât dacă mă place.

— Nu am de ales, Jack. Eu nu îmi permit să am zile proaste. Mă simt ca un idiot. Aș vrea să o ajut, însă habar nu am care e problema. Chiar dacă aș ști, am senzația că nu aș putea să fac nimic.

— Îmi pare rău, J.

Îmi dreg vocea și adaug:

— Deci tatăl tău e tot...

Trântește câteva cuburi de gheață în pahare și-mi taie vorba:

— Am crezut că ai venit să ne uităm la film.

— Da, dar... Adică... Dacă...

— Păi, hai să ne uităm!

Stăm fiecare în câte un capăt al canapelei, în sufrageria ei. Când filmul ajunge la jumătate, apăs pe butonul de pauză.

— Nu se poate, King! Doar nu vrei să mergi iar la toaletă! Mi se adresează cu numele de familie doar când e supărată.

Îi spun:

— Aș vrea să-mi vorbești, J.

Își încrucișează brațele la piept.

— Păi *vorbesc.*

— Nu-i adevărat. Vorbești *prin* mine și câteodată *spre* mine, dar nu *cu* mine. Indiferent ce greșeală am făcut, te rog să mă crezi că îmi pare foarte rău.

Stăm în tăcere câteva secunde, apoi Jillian oftează și își strecoară în gură jumătate de biscuit. Mestecă și tot mestecă, iar după ce înghite, se uită la mine și oftează.

— Mi-a fost teamă, Jack.

— Teamă? Cum adică?

— Totul se schimbă.

— Ce anume?

— Absolut tot.

Inspiră adânc.

— Mai întâi, familia mea. Iar acum, și noi. Când ne întorceam de la Whittier, mi-a trecut prin minte, pentru prima dată, că s-ar putea să nu te am alături mereu.

Sunt mut de uimire. Am crezut că, dintre noi doi, doar eu mă gândesc la treaba asta. Jillian mi s-a părut mereu foarte încrezătoare în ea însăși, în ceea ce simte, așa că acum e greu de crezut că e nesigură. Dar iată că îmi reamintește cât de vulnerabilă poate fi, cât de vulnerabili suntem cu toții.

— Știu că e o prostie, continuă ea. Doar ești cel mai bun prieten al meu. O să fii întotdeauna prietenul meu cel mai bun. Am avut anumite așteptări despre cum vor fi ultimele noastre luni de liceu. Mi-am închipuit că vom fi și mai apropiați, că vom merge împreună

la balul de absolvire, la banchet și că vom face împreună toate lucrurile alea siropoase pe care se presupune că ar trebui să le facă elevii din ultimul an de liceu. Toate chestiile de care ne amuzăm. Apoi mi-am zis că o să absolvim, că vom sărbători și vom lăsa în urmă totul și o să pășim împreună spre viitor, la facultate. Că o să întoarcem o nouă pagină. Știi tu, să începem un alt capitol. Dar pe urmă, la Whittier, s-a întâmplat ceva... Erai superentuziasmat de Kate, de gândul că o să vă întâlniți iar. De dragul ei ai refuzat să mănânci hamburgeri cu prietena ta cea mai bună.

Râsul ei e forțat.

— Ai luat-o razna la simplul gând că *ar fi posibil* să vorbești cu ea. Nu te-am mai văzut niciodată așa.

Îmi stă pe limbă să-i spun: *Dacă ai fi observat mai de mult cum mă port în preajma ta, cât de entuziasmat și de fericit mă simt când suntem în aceeași cameră...* Dar nu o întrerup.

— Pur și simplu m-am simțit... neînsemnată. Ca și cum pentru tine aș conta mai puțin. Și a fost foarte aiurea, fiindcă pentru mine tu ești foarte important.

Mă trag mai aproape de ea și e cât pe-aci să răstorn farfuria cu biscuiți.

— J., ești prietena mea cea mai bună. Nimic nu va schimba asta.

Ochii ei sunt umezi, blânzi. E o latură a lui Jillian pe care nu cred că am mai văzut-o: parcă ar fi nesigură, agitată în prezența mea.

— Serios? Promiți?

— Să mor eu!

Ne privim în ochi. Mi-e ușor să îmi amintesc de ce m-am îndrăgostit de Jillian. De parcă aș putea uita vreodată!

— Jack...

— Da?

— Și tu ești cea mai bună persoană pe care o cunosc.

Ne uităm în continuare la film. Acum stăm alături, pe o singură pernă de canapea. Ea își sprijină capul pe pieptul meu. Îi simt

vibrația lină și caldă a respirației. Nu dau deloc atenție filmului. Mă gândesc la ziua aia de acum aproape patru ani, când eu și Jillian ne-am ciocnit pe coridor, la școală. Ziua în care mi-a oferit mie, un tocilar mototol din Elytown, o șansă de a ajunge la inima ei. *Îmi pare rău că nu am căzut și eu odată cu tine.* Asta i-am spus. Ea a zâmbit. *Putem să mai încercăm o dată.*

Se aude o bătaie în ușă. Nu ne mișcăm decât când bătaia se repetă. Jillian se dezlipește de mine și se duce să deschidă. Nu e singură când se întoarce.

— Iar filmul ăsta? Nu din nou! exclamă Franny, exasperat. Nu am schimbat două autobuze până aici ca să mă uit iar la aceeași comedie siropoasă.

Se aruncă pe canapea, exact pe locul ocupat mai devreme de mine și de Jillian, iar prietenul meu o cuprinde într-o îmbrățișare.

— Simt miros de biscuiți cu trei feluri de ciocolată!

Tocmai când Franny reușește să își îndese în gură doi biscuiți, blugii mei vibrează. Îmi pescuiesc telefonul din buzunar.

Salut! Îmi pare rău că a durat atâta să-ți scriu. Sunt eu, Kate.

Pentru o fracțiune de secundă, îmi spun să nu mă grăbesc cu răspunsul. Nu vreau să par prea nerăbdător, prea emoționat. Însă nu pot aștepta nici măcar o secundă. Îi răspund:

Să nu-ți pară rău. Mesajul tău a picat la țanc.

— Cine îți scrie? întreabă Franny, înșfăcându-mi telefonul, cu degetele lui enorme. Te-ai topit de-a binelea.

Încerc zadarnic să-mi recuperez mobilul.

— Dă-mi-l înapoi!

Sare de pe canapea și aproape că-mi varsă paharul cu lapte. Se hlizește și cercetează curios ecranul telefonului.

— Ți-am zis că o să se dea pe brazdă! îi spune Franny lui Jill.

Sprâncenele ei se arcuiesc. Își dă cu părerea:

— I-a scris Kate, nu?

— Chiar ea, confirmă Franny.

— Drăguț! comentează Jillian.
Se întoarce spre mine și se forțează să-mi zâmbească.
— Acum, toată lumea e fericită.
Franny îmi înapoiază telefonul.
— Păi, ce mai aștepți? Curaj! Dă ce ai mai bun!

SĂ DAI CE AI MAI BUN

Vă fac o mărturisire: sunt varză când e vorba să fac eu o mișcare. Mai degrabă sunt un tip care *așteaptă să fie mișcat.*

VOI: Și până acum chestia cu așteptatul a funcționat?

EU: Nu prea.

Tocmai de asta am hotărât să procedez altfel cu Kate.

Să acționez.

Naiba s-o ia de pasivitate!

Naiba s-o ia de inerție!

Nu mă mai las în voia sorții!

Franny mi-a zis să dau ce am mai bun.

Asta o să și fac!

Iau mobilul. Degetele mele rămân încremenite deasupra cercului care încadrează silueta aia anonimă și androgină, unde în mod normal ar trebui să fie o poză de-a lui Kate.

Și aștept.

Întrebarea care m-a bântuit încă de la prima mea iubire, trăită la vârsta grădiniței, mă chinuie și acum, un deceniu mai târziu. *Ce naiba să-i spun?*

Îmi zic: *Fii tu însuți, Jack! Măcar știi că la asta te descurci cât de cât.*

Tastez un răspuns: **Salutare! Sunt prin zonă. Vrei să ieșim pe undeva, să mâncăm cereale cu lapte?**

NU MĂ PĂCĂLEȘTI!

Trebuie să iau cu împrumut mașina mamei, pentru că a mea scoate fum, ceea ce probabil că nu e bine deloc.

— Unde mergeți tu și mașina mea? se interesează mama.

— Pe-afară.

Nu-mi pot controla expresia. Aparent, fața mea ține morțiș să arboreze un rânjet.

— Ne ducem după cereale, adaug eu.

Mama îmi aruncă o privire foarte nedumerită, pe urmă îmi dă cheile mașinii și îmi spune:

— Să cumperi și niște lapte!

Poate ar fi trebuit să-i spun că marca de „cereale" pe care o vreau eu se găsește la vreo nouăzeci de minute de mers cu mașina, spre est. Dar așa, fiindcă nu i-am dezvăluit mai multe, în caz că tata o s-o întrebe dacă a știut ce aveam de gând să fac, mama se va putea folosi de ceea ce guvernul nostru numește *negarea responsabilității juridice*.[10]

Așadar zbor pe autostradă și depășesc în goana mare o mașină de poliție care staționează pe mijlocul șoselei. Dar polițistul fie este în pauză, fie înțelege că am o misiune importantă, fiindcă nici măcar nu clipește.

În doi timpi și trei mișcări, ajung la destinație și parchez pe o alee lungă. Îi scriu lui Kate: **Salut! Am sosit.** Inima mea se transformă într-o rachetă care îmi explodează în piept. Focuri de artificii izbucnesc între coastele mele.

Chiar dacă deocamdată Kate nici nu și-a făcut apariția!

E de ajuns să mă gândesc la ea, și glandele mele sudoripare intră în acțiune. Mă fac mic la volan și mă întreb dacă mai am timp să fac cale întoarsă. Să mă duc acasă. Da, vreau din tot sufletul să o văd. Cu toate astea, nu vreau să stric totul.

Însă peste tot văd indicatoare rutiere care interzic întoarcerea.

Cineva îmi bate în geam...

E ea... Minunata Kate, cu părul ei negru, plin de bucle. Se apleacă și îmi face semn să cobor geamul. Mă străduiesc să-l cobor, însă e nevoie să pornesc din nou motorul, fiindcă în mașina mamei totul e controlat electric. Încerc să răsucesc cheia în contact doar cât să pot folosi bateria, fără să pornesc și motorul, dar nu reușesc. În plus, apoi mă încurc în butoane, pentru că mama a activat protecția pentru copii. Kate moare de râs.

În cele din urmă, deschid portiera.

Clatină din cap și mă întreabă:

— Ești bine?

Răspunsul e „nu".

Și, totodată, răspunsul e „bineînțeles".

***

Ne umplem brațele cu boluri, linguri, cutii cu lapte și pungi de cereale. Mă duce în locul ei preferat. O zonă liniștită, într-o trecătoare, unde se duce deseori să citească și să deseneze.

— În locul ăsta îmi vin cele mai bune idei, îmi mărturisește ea. Sau cel puțin asta îmi spun ca să justific cât de mult timp petrec aici.

Pășim pe cărarea îngustă, străjuită de pereți înalți de stâncă roșiatică. Ne uităm cum apa trece șerpuind peste pietrele netede.

Chiar dacă ar turui zece ore în șir despre calitățile blatului de pizza, nu m-aș sătura să o ascult. Nu m-aș plictisi deloc. Dar discutăm foarte puțin despre blatul de pizza – destul cât să cădem de acord că nu ne place să fie umplut cu brânză. Povestim despre locurile în care am crescut (ea se trage dintr-o suburbie de lângă Pittsburgh), despre filmele noastre preferate. Îmi declar pasiunea pentru *Aventurile unei bone.* Culmea ironiei: l-am văzut prima oară datorită fostei mele bone, în vârstă de șaizeci de ani, căreia îi spuneam „mamaie". Lui Kate îi place la nebunie *Lungul drum spre*

casă[11], un film pe care l-a descoperit tot din întâmplare. Nu l-am văzut niciodată.

— Te provoc să te uiți la el fără să râsu-plânsu', spune Kate.

— Să râsu-plânsu'? Ce-i aia?

Zâmbește.

— Râsu-plânsu' este combinația între râs și plâns care apare numai când ți se întâmplă cele mai bune lucruri din viață.

— Și ce altceva te-a mai făcut să râsu-plânsu'?

— Asta-i treaba mea...

Soarbe ultimele picături de lapte din castronul ei și se alege cu cea mai amuzantă mustață de lapte care a existat vreodată. Nu se jenează deloc. Nici măcar nu clipește când i-o șterg.

Acum cerealele cu lapte sunt noua mea mâncare preferată.

ADEVĂR ȘI CONSECINȚE

Firește că, după ce m-am întors din expediția „cerealieră", părinții mei nu au fost deloc încântați să afle cât de departe m-am dus doar pentru un castron cu lapte și niște cereale cu arome artificiale.

— Ai ratat cina, Jackie! îmi reproșează mama. La urma urmei, ce treabă ai avut tocmai acolo?

— Laptele de acolo e mai...

Ridic din umeri și îmi continui ideea:

— Mai organic...

— Jack, fii serios! spune tata, pe tonul unui părinte înțelegător, dar sever.

Mă ia gura pe dinainte:

— Am fost să mă întâlnesc cu cineva. Cu o prietenă.

Ai mei schimbă o privire.

— O cunoaștem? se interesează tata.

— Nu. Abia ne-am cunoscut.

— Și de ce nu ne-ai povestit despre ea? întreabă mama, clătinând din cap.

Le spun adevărul: nu am nici cea mai vagă idee.

Începem să discutăm despre ce înseamnă să fii demn de încredere.

Mai bine zis, părinții mei discută, iar eu ascult și dau din cap, aprobator, ori de câte ori am impresia că gestul ăsta se impune.

Tata îmi explică: *Tu înțelegi la ce se referă expresia* demn de încredere, *Jackie? Înseamnă că trebuie să meriți încrederea cuiva.* Repetă ideea asta până când și mama se satură să o audă.

— Cum o cheamă? intervine mama.

— Poftim?

— N-o face pe neștiutorul! îmi răspunde ea, pe un ton care transmite că nu are deloc chef de glumă.

Dacă tata e Profesorul, atunci mama e Anchetatoarea.

— Vorbesc de noua ta prietenă.

— O cheamă Kate.

— Și...?

— Și ce?

— Povestește-mi despre Kate! îmi zice mama. Cine e? Cum ai cunoscut-o? Are cazier?

— Nu cred că are. E în anul întâi de facultate, la Whittier. Am cunoscut-o când am vizitat campusul.

— Vasăzică o femeie mai în vârstă, comentează tata, mustăcind. Așchia nu sare departe de...

Mama îl fulgeră din priviri, iar el tace.

— Jackie, eu și tata nu suntem supărați nici că te-ai dus cu mașina la Whittier, nici că o placi pe fata asta, ci pentru că ne-ai ascuns asta dinadins. Nu-ți stă în fire.

Fruntea i se încrețește, semn că e îngrijorată.

Înțeleg. Părinții trăiesc într-o permanentă stare de teamă. Sunt mereu îngrijorați că până și cea mai mică greșeală a odraslei lor reprezintă un mic pas spre o viață de fărădelegi sau, în cel mai fericit caz, spre un dezechilibru etern. De exemplu: cum ar fi dacă faptul că am împrumutat mașina mamei și am condus-o nouăzeci de minute o să degenereze, peste câțiva ani, într-un furt auto impresionant, care va culmina cu o urmărire pe autostradă și se va încheia când voi nimeri cu mașina într-o gură de canal uriașă? Sau dacă faptul că acum nu mă întorc acasă la ora stabilită va avea drept rezultat incapacitatea de a-mi găsi o slujbă la treizeci de ani, când voi locui în podul din casa părinților mei, împreună cu Otis, prietenul meu invizibil?

Îi înțeleg foarte bine.

— Așa că, drept pedeapsă, mama ta și cu mine am hotărât să...

Tata se uită la ea, așteptând să audă ce pedeapsă mi se rezervă.

— ...să te punem sub supraveghere, încheie mama.

— Exact! Sub supraveghere, confirmă tata. Cu alte cuvinte, ai grijă ce faci! Dacă o mai bagi pe mânecă o dată în următoarele săptămâni, s-a zis cu telefonul mobil, cu petrecerile și...

— S-a zis cu viața, sintetizez eu ideea. Am priceput. Vă mulțumesc pentru pedeapsa cu suspendare.

— Nu ne mulțumi încă. Pe deasupra, ai de făcut și serviciu în folosul comunității, adaugă tata.

Aș vrea să protestez, dar mă abțin.

Părinții mei se privesc din nou, parcă pentru a restabili legătura lor telepatică.

— Chiar așa! spune mama. Vei tunde peluza doamnei Nolan toată luna viitoare...

— Și vei strânge după câinii ei, adaugă tata.

De data asta, scot un sunet exasperat. Doamna Nolan este o femeie drăguță, dar nu prea aplică regula care impune să strângi mizeria lăsată în urmă de propriii câini. În curtea ei sunt mai mult excremente de animale decât iarbă.

— Pe bune?! Are o mulțime de câini în curte!

— Cum îți așterni, așa dormi, mi-o trântește mama.

Oftez.

— Știi că îți poți invita prietenii la noi, Jack. Vrem să-i cunoaștem pe oamenii din viața ta.

— Știu. Mă întreb ce-o fi fost în capul meu.

— Sper că te-ai învățat minte, îmi zic ai mei, ridicând din sprâncene.

Să le dau o replică ar însemna să-mi tai craca de sub picioare, așa că o fac pe spăsitul și îmi compun o expresie care sper să transmită că regret sincer.

— Îmi pare rău! le spun, pentru a nu știu câta oară. Nu-mi place deloc să vă dezamăgesc.

— Ei bine, cât timp înveți din greșelile tale... răspunde mama. Dau din cap, iar ea mă învăluie într-o îmbrățișare caldă. Tata mă mângâie

pe creștet. Nu zic nimic, iar ai mei dau să plece. Tata se oprește în pragul camerei mele și întreabă:

— Jackie, până la urmă ai cumpărat lapte?

Rahat! Am uitat să mă opresc la magazin, în drum spre acasă.

— Nu, tată. Îmi pare rău.

— Mda, mormăie el. Brusc, mi s-a făcut și mie poftă de cereale.

***

FRANNY: Cum a fost la întâlnirea ta importantă?

Mă trântesc în pat, închid ochii și mă văd înapoi în trecătoare. Dar de data asta soarele, norii și pietrele din albia râului sunt toate pufoase, ca niște bezele în culori pastelate. Pe cer scânteiază cristale de zahăr, copacii alcătuiți din linguri de argint se leagănă în boarea zaharisită, cântând despre dragoste și fericire. Kate și cu mine stăm în mijlocul acestei lumi, lăsându-ne purtați pe undele lenețe ale unui pârâu de lapte, așezați pe cercuțe de cereale gigantice și colorate. Ne ținem de mână și ba cântăm, ba râdem, întrebându-ne ce o să se întâmple când cerealele se vor înmuia.

Nu contează.

Cum ar putea să mai conteze ceva, când noi suntem împreună?

EU: A fost grozav.

FRANNY: Știam eu. Am să-ți spun ceva foarte important.

EU: Ce? Toți jucătorii de la Wentworth s-au îmbolnăvit de encefalită, așa că o să câștigați din oficiu campionatul?

FRANNY: Cuponul vine acasă.

EU: Glumești?!?

FRANNY: Aș glumi eu cu așa ceva?

EU: Deci a ieșit? Așa, pur și simplu? îi dau drumul??

FRANNY: Da. La sfârșitul lunii.

EU: Nu-mi vine să cred!

FRANNY: Nici mie.

VINE CUPONUL

„Cuponul” este porecla pe care Franny i-a dat-o tatălui său. Născocită cu mult timp în urmă, prin clasa a cincea, când tatăl lui i-a tras clapa din nou, în ajunul primului meci din viața sa. Mai ales știind că Franny este cea mai loială persoană pe care o cunosc, e foarte aiurea să privești neputincios cum inima celui mai bun prieten al tău este făcută fărâme din nou și din nou.

Faza cu loialitatea e adevărată. Nu exagerez deloc.

Așa cum se întâmplă în majoritatea prieteniilor, eu și Franny ne cunoaștem de mult, încă de pe vremea când ne jucam în groapa cu nisip. Pentru mulți copii, terenul de joacă este un loc fermecat, plin cu tobogane strălucitoare din aluminiu și cu leagăne. Un loc numai bun să îți faci prieteni și să alergi nestingherit.

Dar pentru mine terenul de joacă era locul în care încasam bătaie.

Apoi Franny a intrat în scenă.

Încă de copil arăta într-un fel care te intimida. Era mai înalt decât mulți adulți, iar când a împlinit șapte ani, avea o voce mai groasă decât a multor tați, inclusiv decât a tatălui meu. De mai multe ori m-a salvat de la ananghie. Pe atunci, nu înțelegeam de ce o făcea. La urma urmei, nu puteam să-l răsplătesc decât împărțind cu el înghețata mea pe băț. Pe deasupra, îl încurcam mereu când nimeream în aceeași echipă, la diverse sporturi.

Pentru mine e ușor să câștig, mi-a spus el într-o zi, după ce a izbit mingea de baseball și a trimis-o atât de departe, că a durat o zi întreagă să o găsim. *Îmi placi fiindcă nu-ți pasă dacă pierzi sau câștigi.*

Bineînțeles că se înșela. Îmi păsa, însă pur și simplu înțelesesem că *a câștiga* nu era unul dintre punctele mele forte, așa că mă obișnuisem treptat cu opusul acestui verb.

Dar așa e Franny. Când îi spui că plouă, îți arată curcubeul. Și e bine, fiindcă a avut parte de ploaie mai mult decât orice altă

persoană pe care o cunosc.

***

— Nu m-am gândit că o să vină și ziua asta, spune Franny.

Am ieșit în veranda din spate a casei mele, iar el stă sprijinit de un stâlp. Aruncă o piatră peste gard, în lanul de porumb. În copilărie, mergeam prin lan cu bicicletele, luându-ne la întrecere pe arătură, sărind peste movilele de țărână aidoma unor viitoare staruri de motocros. Aștept sunetul pietrei izbite de pământ, dar nu aud nimic.

— Cât a trecut de când a intrat în închisoare? Șase ani?

— Opt, răspunde Franny, aruncând încă o piatră. Abia dacă-mi mai aduc aminte de el. Iar puținul pe care mi-l amintesc nu e de bine.

— Ce zice Abuela[12]?

Franny dă din umeri.

— E fiul ei, așa că are sentimente amestecate. Mi-a spus că, dacă eu nu îl vreau prin preajmă, n-o să-l lase să stea împreună cu noi.

— Și tu ce vrei?

— Nu știu. E fericită că vine Cuponul. Dar e și tristă, pentru că nu crede că l-am iertat. Știu ce ar vrea Abuela să fac. Doar o cunoști. Îmi tot zice: *Francisco, fii tu persoana mai bună, mai înțelegătoare.* Iar asta-i de rahat! El a avut mult mai mult timp la dispoziție să-și pună viața la punct, dar, pentru că a dat-o în bară de fiecare dată, a reușit să distrugă toate lucrurile bune pe care le-a avut. Auzi! Tot *eu* să fiu ăla mai bun și mai înțelegător. Zi și tu dacă e logic!

Se așază pe treptele verandei.

— Dacă îi spun Cuponului să stea departe de noi, *eu* o să fiu băiatul rău. Deci o să-l las să vină acasă și o să încep să număr zilele până când o s-o facă iar de oaie. Oricum ar fi, am băgat-o pe mânecă. Așa mi se întâmplă de obicei, spune Franny, zâmbind.

Dar eu îi cunosc foarte bine zâmbetul adevărat, fericit. Nu așa arată. Cel de acum e zâmbetul care dă de înțeles *trebuie să fiu tare, să nu mă tulbure nimic.* E surâsul pe care îl văd cel mai des.

Îi spun:

— Nu-ți face griji de ce cred alții. Fă ce e bine pentru tine. Îmi dau seama că e mai ușor de zis decât de făcut. Și să știi că e adevărat, chiar dacă seamănă cu sloganul unei reclame pentru supă.

— Am un presentiment nasol.

— Ce vrei să spui?

Își mușcă buza de jos.

— Nu știu. Ca și cum o să se întâmple ceva rău.

— Atunci, poate c-ar trebui să o refuzi pe Abuela. Spune-i că nu îl vrei în casa voastră.

Franny dă aprobator din cap și întreabă:

— Chiar dacă o să fie și el acasă, mai vii pe la noi, da?

Îi pun o mână pe umăr.

— De când îl lăsăm noi pe Cupon să influențeze ce facem?

— Ai dreptate! Cuponul n-are decât să mă pupe în dos.

Izbucnește în râs.

— Câteodată uit că ești așa, frate.

— Așa cum?

— Cel mai dur tocilar pe care-l cunosc.

E rândul meu să râd.

— Mersi de compliment! Dacă a fost un compliment...

Se ridică în picioare. Umbra lui se întinde de-a lungul curții. Franny aruncă o piatră atât de tare și de departe, încât sunt convins că încă mai zboară, chiar și după ce plecăm din verandă.

— Clar că-i un compliment, frate, îmi zice prietenul meu, privind în zare.

Îmi bag mâinile în buzunare și îl anunț:

— Se pare că o să fiu sub supraveghere pentru o vreme. Și, pe deasupra, îngrijitor de câini.

— Așa-ți trebuie, dacă ai furat mașina maică-tii!

— Nu-i adevărat! Am rugat-o să mi-o împrumute.

Franny rânjește.

— Jillian zice că tipa aia, Kate, e tare de tot. Chiar o placi?

— Da, oarecum, îi răspund, încercând s-o fac pe indiferentul.

— Ești de treabă.

Îmi ciufulește părul, așa cum ar face un frate mai mare. Uneori se și poartă ca un frate mai mare, deși sunt cu patru luni mai în vârstă decât el.

— Sunt sigur că ai tăi o să te ierte rapid.

— Nu știu ce să zic. I-am cam dezamăgit.

— Dezamăgirea e înscrisă în fișa postului lor, frate. Atâta timp cât îți dau voie să participi la repetiții, e bine.

— Chiar așa!

JOYTOY

Dacă v-ați uita la trioul nostru, nu v-ați da seama că facem parte dintr-o trupă. Dacă există un model al trupelor muzicale, probabil că nu ne încadrăm în el. Nu cântăm într-o formație a noastră (cel puțin nu până de curând), ci *în trupa școlii.* Jillian – la chitară-bas, Franny, la tobe, iar eu îmi fac treaba la trompetă. Nu ne prea pricepem. Ei, ca să fiu sincer, *eu* nu mă prea pricep. Jillian chiar e bună, iar Franny se descurcă și el bine. Dar nu-i cinstit: Jillian provine dintr-o familie de oameni cu ureche muzicală, iar Franny este unul din tipii ăia pricepuți la toate. Acestea fiind spuse, mă străduiesc să suplinesc lipsa talentului meu prin eforturi neobosite. Prin urmare, dat fiind că peste doar câteva luni trupa noastră, numită JoyToy, își va face debutul la nivel mondial, în ultimele trei luni am exersat mai mult ca niciodată.

Vom debuta magistral, când părinții mei vor sărbători împlinirea a treizeci de ani de căsnicie.

Bine, recunosc: un debut mondial restrâns, în fața unei curți pline de invitați de vârstă mijlocie, care nu se prea încadrează în publicul nostru țintă. Chiar și așa, un public alcătuit din o sută douăzeci și cinci de oameni nu-i de colea.

Eu, Franny și Jill suntem de-a dreptul entuziasmați.

Dar să nu le spuneți părinților mei că fac parte dintr-o trupă, că de câteva luni încoace exersăm non-stop și că ăsta va fi modul nostru de a-i mulțumi celui mai tare cuplu din univers!

Vrem să fie o surpriză.

COMPUNERI

Mă gândesc să îi trimit un mesaj lui Kate, dar îmi amintesc ceva ce mama mi-a spus demult: tata a cucerit-o cu scrisori lungi, scrise de mână. Dar scrisul meu de mână este execrabil și aș vrea să primească mesajele mele cât mai repede, așa că îmi arunc laptopul pe pat și încep să compun un mesaj.

Saaaalut, Kate!

Prea colocvial.
Șterg.

Care mai e treaba, Kate?

Nu. Prea mă dau peste cap să par cool.
Șterg.

Dragă Kate,

O *formulă clasică, așa-i?*

Dragă Kate,
Ce părere ai despre baluri? Mă refer mai ales la balurile de liceu. Dacă nu ești complet împotriva lor, ți-ar plăcea să mă însoțești la un bal? Îți promit că nu va fi ca în filmele alea în care ratatul liceului își face apariția braț la braț cu o studentă superbă, stârnind invidia tuturor celor care l-au luat peste picior și făcând senzație pe ringul de dans, în vreme ce toate fetele frumoase din liceu, care până acum i-au dat cu tifla, îl sorb din ochi și se întreabă, nedumerite, cum de n-au observat că Jack King e un tip bine. Iar prietenii lui cei mai buni îl aclamă pentru că știu că, de fapt, Jack a fost dintotdeauna cool.

Nu sunt un tip popular, dar nu sunt nici nepopular. Mă aflu undeva pe la mijloc. Ce vreau să spun e că prezența ta nu va stârni agitație, fiindcă lumea abia dacă mă bagă în seamă. Sunt cât se poate de obscur, în caz că e neclar ce am scris mai sus, iată ce vreau să te întreb: Kate, vrei să vii cu mine la bal?
Te rog să încercuiești o variantă: DA / NU / POATE. Cu bine,
JK

P.S. Chiar dacă asta o să-ți reamintească și mai mult de statutul meu de licean – cu alte cuvinte, de faptul că *încă locuiesc cu părinții mei, deci sunt forțat să urmez regulile lor* –, aș vrea să te informez că momentan trebuie să fac muncă în folosul comunității, comunitatea fiind reprezentată de vecina mea. Munca asta constă în a mă ocupa de excremente de câine. Din păcate, nu am scris greșit. Chiar este vorba despre excremente de câine. Îți explic când ne vedem. Răspunde-mi cât mai curând, fiindcă altfel s-ar putea să mor. Cam atât.

****

Dragă Jack, în general, îmi place să respect indicațiile care mi se dau, deci îți închipui că am fost superentuziasmată să scot e-mailul tău la imprimantă, să încercuiesc o variantă și apoi...
În punctul ăla, mi-am dat seama că nu am adresa ta poștală. Așa că singura soluție a fost să salvez documentul în format PDF, să deschid un program de editare a PDF-urilor, să încercuiesc alegerea mea, să salvez documentul din nou, să îl încarc în e-mailul meu și apoi să ți-l trimit ție, pe e-mail. De asta ai primit un document. Știu, știu, am fost învățați să fim bănuitori când primim documente digitale. Nu te teme să-l deschizi, fiindcă nu conține nici viruși, nici explozibili. Afirmația asta e adevărată în momentul când îți trimit e-mailul

de față. Nu îmi asum răspunderea pentru ce s-ar putea întâmpla după ce apăs butonul *Send*. Nu mă deranjează balurile, nici măcar alea pentru liceeni. Dar sunt complet împotriva dansului. De fapt, corpul meu e împotrivă. În ciuda unui stereotip foarte răspândit, nu toți afro-americanii se nasc având în sânge ritmul muzical și coordonarea corporală. Ceea ce fac eu pe ringul de dans seamănă mai mult cu un soi de bălăngănit de pe un picior pe celălalt. Te rog să nu uiți această informație când (și dacă) vei mai dori să-mi adresezi invitații în care îmi asociezi numele cu dansul.

În altă ordine de idei, e nasol că trebuie să faci muncă în folosul comunității. Dar te-ai putea folosi de ocazie pentru a cugeta la ce te-a împins pe această cale a fărădelegilor (presupun că are legătură cu faptul că ai venit să mă vizitezi folosind mașina mamei tale) și la cum să-ți recapeți statutul de cetățean respectabil. E un mod înțelept de a-ți petrece timpul, dacă luăm în calcul tendința ta de a încălca regulile. De exemplu, ai încălcat eticheta mâncatului de cereale: ai băut absolut tot laptele!

Gata, trebuie să închei. Acum, în loc să învăț, îți scriu.

Deși a nu învăța poate fi distractiv, nu îți aduce note bune. Pe curând!

Kate

P.S. Știai că inițialele numelui tău complet sunt J. K.?

Pun pariu că habar n-aveai. (JK!)

[Documentul Da / Nu / Poate.pdf a fost scanat. Nu s-au detectat viruși.]

Am descărcat documentul trimis de Kate și am citit următoarele:

În caz că e neclar ce am scris mai sus, iată ce vreau să te întreb: Kate, vrei să vii cu mine la bal?

Te rog (scoate la imprimantă), încercuiește o variantă: DA / NU / POATE

CUM SĂ NU FII CHIAR ATÂT DE SINGUR PE LUME

Cu toate că părinții mei se declară dezamăgiți de mine (sau, așa cum s-a exprimat mama, *nu, nu de* tine, *dragule, ci de* acțiunile tale. *Te iubim, Jackie Ursuleț)* și în ciuda faptului că m-au pus sub supraveghere temporară, îl lasă pe Franny să doarmă la noi vinerea asta. Nu sunt niște semnale contradictorii, așa cum transmit părinții uneori (ca atunci când îți spun un lucru și apoi se contrazic aproape instantaneu). Explicația e că bunica lui lucrează noaptea, din două în două săptămâni, iar în ultimii ani, ori de câte ori este nevoie. Ai mei îi permit lui Franny să doarmă la noi fără multe întrebări. Weekendul ăsta nu e o excepție. Sunt recunoscător că îl am alături pe prietenul meu. Nu se poate spune că perioada mea de așa-zisă supraveghere e groaznică (nu fac altceva decât să tund peluza vecinei, să adun caca de câine și să mă țin departe de buclucuri). Să nu uităm că nu mi-o pot scoate pe Kate din minte și nu pot uita de acel POATE și de toate înțelesurile pe care i le pot asocia, deci orice prilej de a-mi distrage atenția este bine-venit.

Ca de obicei, Franny insistă să luăm cina împreună cu părinții mei, în sufragerie.

— Știi ce părere am despre mâncatul în bucătărie, zice Franny.

— Știu, dar să mănânci în bucătărie e comod, fiindcă ai totul la îndemână.

— N-am nimic împotriva bucătăriilor, frate, dar sufrageriile există cu un rost. Mai că ne imploră să le folosim.

A mai folosit argumentul ăsta și înainte. Cred însă că adevăratul motiv pentru care Franny a căpătat o obsesie pentru sufragerie este că Abuela nu lasă pe nimeni să se apropie de sufrageria ei, unde masa și scaunele sunt acoperite cu huse de plastic.

— Bine, omule! capitulez eu. Cum vrei. Mâncăm în sufragerie!

Franny zâmbește.

— Știam eu c-o să mă înțelegi!

Adulmecă aerul.

— Frate, trebuie să faci duș. Rapid!

Protestez:

— Azi a trebuit să curăț curtea doamnei Nolan. N-am văzut în viața mea atâta rahat de câine!

— Asta-i situația, frate.

— Mă rog... Ce mai face Abuela?

Franny ridică din umeri.

— Muncește pe rupte, ca de obicei. Îmi fac griji pentru ea. E sănătoasă și nu are probleme, dar mi-aș dori s-o pot ajuta mai mult.

Bunica lui l-a crescut pe Franny de la nouă ani. *Să știi că sunt norocos*, îmi zice el mereu. *Mulți copii din cartierul meu nu au pe cine să se bazeze.*

Bunica lui Franny este întruchiparea persoanei pe care te poți baza. De când o știu, a avut câte două slujbe în același timp, ca s-o scoată la capăt cu banii. În plus, mai mereu o văd aplecată deasupra mașinii de cusut; modifică haine, croiește rochițe de botez și probabil că ea a cusut toate rochiile de mireasă purtate vreodată în statul Ohio. Și Franny aduce bani în casă: pune în sacoșe cumpărăturile clienților la magazinul Dollar Den și pulverizează deodorant în pantofii de bowling ai unui club sportiv.

— Am văzut reclama mamei tale, spune Franny, rânjind.

— Nici să nu te aud, omule!

— Știi că o iubesc...

— Franny, te avertizez...

— E foarte frumoasă, frate.

Ai mei îl adoră pe Franny, la fel ca majoritatea părinților. Nu e deloc surprinzător, fiindcă prietenul meu este cât se poate de *demn de încredere.* Când părinții mei nu prea sunt de acord să fac ceva, ajunge să menționez că și Franny va face același lucru, iar răspunsul lor e

„da”. În plus, Franny e un băiat foarte priceput la sporturi, așa cum probabil că mama ar fi vrut să fiu și eu. În facultate, mama a făcut sport și s-a descurcat foarte bine. *Sunt o doamnă în societate, dar o adevărată bestie pe teren,* după cum îi place să spună. (Vă dau un indiciu: purtarea mamei la evenimentele sportive, faptul că se ceartă cu arbitrii, că face glume cu antrenorii și ia peste picior mascotele echipelor adverse îmi reamintesc că, de fapt, *fan* e prescurtarea cuvântului *fanatic.)*

Eu și mama (de obicei, și tata) suntem prezenți la toate meciurile lui Franny (baschet, fotbal, baseball sau competiții de atletism), păstrând un loc liber și pentru Abuela, care întârzie mereu din cauza slujbelor ei. *Așa percep timpul persoanele de culoare*, zice mereu Franny, ridicând din umeri și râzând ori de câte ori Abuela apare, pufnind și gâfâind, la sfârșitul primului sfert de meci[13].

— Ce mai face domnița dumitale, tinere scutier? mă întreabă Franny.

Își aruncă rucsacul cu hainele de noapte pe podeaua dormitorului meu.

Instantaneu, zâmbesc cu toată gura.

Oare ce-o fi însemnând că la simpla pomenire a numelui ei rânjesc ca un prost?

— Alooo! Jack! îmi strigă Franny.

Aruncă în mine cu o pereche de șosete, dar nici nu îl bag în seamă. Sunt pe altă lume.

— Și mai zici că eu sunt ținut sub papuc! Ce naiba o să se întâmple cu tine după câteva luni de relație? întreabă Franny.

— E o tipă cool. Cred că o să-ți placă de ea.

Se îndreaptă spre ușa camerei mele.

— Dacă tu o placi, atunci și eu o plac. Te deranjează dacă închid lumina?

Îi fac semn că nu. Apasă întrerupătorul.

Franny își ia telefonul și îl pune la încărcat. Caută prin lista lui de numere favorite. Degetul i se oprește deasupra fotografiei lui Jillian, a chipului ei decupat într-un cerc perfect. Mă întreb de câte ori am făcut același lucru, cu degetul mare la mai puțin de un centimetru de chipul ei. Diferența e că degetul meu nu s-a mișcat niciodată, fiindcă de fiecare dată eram mult prea agitat. Franny atinge zâmbetul pieziș al lui Jillian, obrajii ei încrețiți de râs.

— Bună, iubito! Și mie mi-e dor de tine, spune Franny.

Își îngroapă fața în pături. Urmează șoapte și glumițe intime, știute doar de ei doi.

Încep să citesc, dar nu-mi pot lua gândul de la Kate. Curând, las baltă cartea în favoarea Instagramului și găsesc pagina de profil a lui Kate. Mă uit la fotografiile ei, în care o văd râzând împreună cu prietenii sau prostindu-se cu familia. Indiferent unde sau alături de cine este, Kate zâmbește mereu.

După un timp, Franny nu mai șoptește. Scoate capul de sub pătură și se uită la mine. Părul îi cade în ochi.

— Și-acum de ce te hlizești? se răstește el la mine. Culcă-te!

— Vezi-ți de treaba ta!

— Hei!

Brațul său lung ca al unei macarale se întinde și pune telefonul pe biroul meu.

— Mersi că mă lași să dorm la tine! Aveam nevoie de o schimbare. Atmosfera de acasă e cam... Știi ce vreau să zic.

Las telefonul deoparte și mă întind spre lampa de pe noptieră.

— Da, omule. Îmi pare bine că ai venit. Ești bine-venit oricând.

Între prieteni, există momente când nu e suficient să știi cât de important este celălalt pentru tine. Uneori, trebuie să i-o spui.

După câteva minute, Franny îmi pronunță numele.

Vorbește încetișor, ca și cum nu ar fi sigur dacă e bine să spună cu voce tare ce gândește. Stă întins pe spate, cu mâinile împreunate la ceafa și cu ochii ațintiți în tavan.

— Când Cuponul iese din pușcărie, Abuela o să pregătească o cină grozavă. Vrea să gătească toate mâncărurile care-i plac lui tăică-miu.

— Serios?

— Și mie, și lui ne place cotletul înăbușit, pregătit la tigaie. Ce lume mică, nu?

— Foarte mică, încuviințez eu.

Adevărul e că *și mie* îmi place cotletul la tigaie. Cred că aproape toată populația lumii împărtășește această preferință culinară.

— Așa... Mă gândeam... mă întrebam... dacă vrei să... Să vii și tu. La mine acasă. Când se întoarce iar Cuponul. Mi-ar plăcea să mai fie cineva acolo. Ca un fel de sprijin, de protecție. La început, am vrut să o invit pe Jill. E grozavă și a fost superînțelegătoare, dar nu cred că sunt pregătit să fiu în aceeași încăpere cu tata și cu iubita mea, în același timp. Deci m-am gândit la tine... Sună ciudat, nu? Parcă aș fi cel mai mare fricos. Rahat! Uită că te-am întrebat! E aiurea. Devin enervant.

— Franny, o să vin.

— Da?

— Normal! Iar dacă taică-tău începe s-o facă pe nebunul, fii fără grijă, că-l tăbăcim! Sau cel puțin îi sar în spate și încerc să-i izbesc scăfârlia de perete, cât timp îl tăbăcești tu.

— Cuponul nici n-o să apuce să se dezmeticească, declară Franny.

— O să-și dorească să se întoarcă la mititica.

— Exact! întărește prietenul meu.

Se întoarce pe o parte, cu fața la perete. Pentru o clipă, mi-l imaginez pe tatăl lui Franny, învelit într-o pătură, zgâindu-se la un perete asemănător, dar nu-mi pot închipui la ce se gândește.

— Exact asta o să-și dorească, adaugă Franny.

STATUT INCERT

KATE: Jack, putem vorbi?

Întrebarea asta sună terifiant. Poate că anunță un lucru bun, dar mie mi se pare că prevestește ceva rău.

EU: Normal.

Îi aud vocea la telefon:

— Salut!

— Salut! răspund eu, ca un ecou.

— Deci...

— Deci...

— Înainte de a accepta să vin cu tine la bal, trebuie să-ți spun ceva.

— Lasă-mă să ghicesc! Vii de pe altă planetă și intervalul de timp în care poți să te întorci acasă la tine se suprapune cu jumătatea balului.

Kate izbucnește în râs.

— Nu. Intervalul ăla a trecut demult.

— Aha. Deci ai rămas blocată aici pentru totdeauna.

— Prefer să mă consider o delegată extraterestră permanentă, spune Kate.

— Te ajută să suporți mai ușor faptul că trebuie să rămâi aici?

— M-a ajutat un timp, dar pe urmă un tip pământean a stricat totul.

— Comportament tipic de pământean! glumesc eu.

— Aș spune atipic.

Nu sunt sigur dacă, în acest context, „atipic" e de bine. Oricum, nu pare să fie de rău. Inima mea face tumbe.

— Deci ce trebuie să știu înainte să mergem la bal?

Kate oftează.

— Ți-am zis că tocmai am ieșit dintr-o relație?

Tumbele se opresc brusc.

— Da, îmi amintesc.

— Nu cred că am ieșit de tot, Jack.

— Ce vrei să spui?

— E greu de explicat. Sunt multe de spus. El mi-a fost alături într-o perioadă grea. Nu-i ușor să elimini din viața ta pe cineva care te-a sprijinit mereu.

— Adică încă vrei să te întâlnești cu fostul tău iubit?

— Nu, nu cred.

— Nu înțeleg.

— Vreau să spun că încă ne mai vedem. Nu suntem un cuplu, dar nici nu am devenit entități separate.

— Deci statutul tău amoros poate fi descris prin cuvântul *complicat*?

— Nu. Nu avem niciun statut.

— Și atunci, cu noi doi cum rămâne?

— Hai să mergem la bal împreună, dar fără statut. Ce-ai zice dacă statutul nostru ar fi „în așteptare”?

— Hmmm...

Bineînțeles că vreau să merg la bal împreună cu Kate, dar complicațiile astea mă încurcă.

— Am vrut să fiu sinceră cu tine. Pentru mine, situația asta e un pic derutantă. Ești un tip de treabă, Jack. Mi-ar plăcea tare mult să fiu partenera ta de bal, dacă mai vrei.

Înainte ca mintea mea să poată cântări bine situația, gura mi-o ia înainte:

— Mergem cu tine.

Kate se amuză:

— „Mergem”? Tu și mai cine?

Îi simt zâmbetul din glas.

— Jack, abia aștept să fiu ciudată cu tine în carne și oase.

— Și eu la fel.

VOI SĂPA UN ȘANȚ FORMIDABIL[14] ÎN JURUL IUBIRII TALE

Kate și cu mine hotărâm că ar fi bine să-i cunoască pe cei cu care mergem la bal, în gașcă. Părinții mei au ieșit în oraș în seara asta, așa că ne strângem la mine acasă.

— Băieți, ea este Kate. Kate, ei sunt prietenii mei.

Jillian râde.

— Pe lângă faptul că sunt unul dintre „băieți", joc și rol de fată. Salut! Sunt Jillian. Îmi pare bine să te cunosc.

— Și mie îmi pare bine. Am auzit o grămadă de lucruri despre tine, spune Kate, după care adaugă: Despre voi amândoi.

— Ai un tricou bestial! o complimentează Franny, arătând cu degetul. Nu-mi spune că i-ai văzut pe Mighty Moat live!

— Bine, nu-ți spun. Atunci, n-o să-ți spun nici că bateristul trupei e iubitul soră-mii.

— Fugi de-aici! Glumești?

— Nu glumesc niciodată despre Mighty Moat, răspunde Kate.

— Dumnezeule! Trebuie să ne faci rost de bilete. Poți să ne faci rost de bilete?

— Iubi, liniștește-te! intervine Jillian. Ia-i haina și după aia te poți milogi de ea.

— Evident că pot să fac rost de bilete, spune Kate. Ce program aveți de vinerea asta în două săptămâni? Vreți să faceți un drum până la Detroit?

— Pe bune? strigă Franny.

Sare pe un scaun de bucătărie, agitându-și pumnii în aer ca nebunul.

— E o glumă? Tu ai pus-o să facă asta, Jack?

— Nu.

Kate zâmbește.

— Crede-mă, nu glumesc cu lucruri atât de importante.

— Sfinte Sisoe! Mergem la Detroit, să-i vedem pe Mighty Moat! Iubito, ai auzit?

Fanny țopăie pe scaun.

Jillian întinde o mână și încearcă să-l liniștească, apoi îi spune lui Kate:

— Te rog să-l ierți pe iubitul meu. Îi pun apă când îmi mai amintesc, dar nu stă suficient la soare.

Eu și Kate izbucnim în râs.

Apoi Jillian face un anunț:

— Dragă Kate, în onoarea ta, în seara asta am făcut eforturi deosebite. La cină avem *ramen* cu aromă de creveți.

— Vai! Pentru mine? întreabă Kate, râzând. Mă mulțumesc și cu *ramen* obișnuit.

Dar Jillian nici nu vrea să audă.

— Nu, nu! Îi oferim tot ce-i mai bun stimatului nostru oaspete.

Noua mea prietenă radiază.

— Vă mulțumesc!

Jillian desface pachetul de *ramen* și aruncă ghemul de tăiței în apa care clocotește pe aragaz.

— Pot să te ajut cu ceva? se oferă Kate.

Jill zâmbește, cu o mână în șold.

— Ai mai mâncat *ramen*, nu? Atunci, probabil știi că n-am nevoie nici măcar de ajutorul *meu* ca să-i pregătesc.

— Ce-ar fi să pun masa?

— De obicei, e treaba băieților, dar... de ce nu? Castroanele sunt acolo.

Jillian îi arată un dulăpior.

— Super! spune Kate.

Mă uit când la Jillian, când la Kate. Singurele fete față de care am avut vreodată sentimente împart aceeași cameră, gata să mănânce *ramen* împreună, din castroanele mele vechi!

E ciudat.

Și, în același timp, ciudat de plăcut.

***

Două ore mai târziu, Franny povestește pățanii din copilărie. Ne stricăm de râs.

— Cum vă spuneam, Jack stă ca o momâie, cu pantalonii în vine, până la glezne, iar doamna Calloway, roșie la față de nervi, aleargă spre noi agitând una dintre măturile alea imense folosite la curățarea stadioanelor. Numai că doamna vrea să ne decapiteze cu ea.

— Stooop! imploră Kate, aproape scuipându-și sucul de atâta râs. Și ce s-a întâmplat după aia?

Franny îmi aruncă o privire.

— Am făcut ce ar face orice tânăr gentleman. Ne-am luat picioarele la spinare și am sperat că doamna Calloway n-o să le sune pe mamele noastre.

— Doamne! îngaimă Kate, printre hohote de râs incontrolabile.

Franny clatină din cap și zice:

— Pe bune! Jack nici măcar nu-și ridicase pantalonii, dar să fi văzut cum îi scăpărau călcâiele! Fugea de parcă îl fugăreau dracii.

— A fost prima și singura dată când l-am întrecut pe Franny la alergat, zic eu.

— În cinstea vremurilor bune! toastează Franny.

— Cele mai bune vremuri, adaug eu, ciocnindu-mi paharul de al lui.

Fetele ne urmează exemplul.

Mă fac nevăzut în garaj, ca să caut niște înghețată în lada frigorifică, iar când mă întorc victorios (am găsit două feluri de înghețată), observ că Franny și Jillian schimbă priviri. Cel mai bun prieten al meu clatină din cap și se ridică.

— Jack-O, trebuie s-o ștergem, explică el. Am de scris un referat la istorie.

— Ce nasol! exclamă Kate. Când trebuie să-l predai?

Franny îi face cu ochiul.

— Mâine-dimineață. La... ăăă... La ora opt.

— Și totuși ești supercalm, spune Kate, râzând.

— Kate, prietenul nostru, aici de față, e Lordul Amânării, glumesc eu.

— Doar *lord?* îl subestimezi, adaugă Jillian.

Ea strânge vasele, iar eu le pun în mașina de spălat. Franny adaugă:

— Știți că lucrez cel mai bine când sunt presat de timp.

Jill închide ușa mașinii de spălat vase și comentează:

— Păi, având în vedere că doar așa lucrezi, e greu să te contrazicem.

— Au! Ce replică! M-a durut.

— Oooo, sărăcuțul de tine! îl căinează Jillian, cuprinzându-i mijlocul.

— Scumpo, te iubesc! zice Franny.

O ia în brațe, iar Jill își freacă nasul de pieptul lui. Le strig:

— Ce scârbos! Lumea mai și *mănâncă* aici!

— Păstrați giugiuleala pentru mai târziu! spune Kate.

În ciuda comentariului meu, nu îmi pot închipui nimic mai frumos decât cei mai buni prieteni ai mei, îndrăgostiți unul de celălalt. Este greu să-mi închipui o lume în care ei doi nu alcătuiesc un cuplu perfect. În timp ce iese pe ușă, Franny strigă:

— Să vă distrați, copii!

Jillian ne zâmbește și îl împinge afară.

Încui ușa, apoi mă sprijin cu spatele de ea.

— Deci... încep eu.

Mijesc ochii și îi fac cunoștință lui Kate cu privirea mea așa-zis seducătoare. Până în prezent, privirea asta nu mi-a folosit mai deloc.

— Deci... repetă Kate. Ce vrei să facem acum?

Din tonul ei deduc că s-ar putea să aibă câteva idei.

— Jocuri video, îi sugerez. Sau să ne uităm la televizor. Îți place baschetul? Tocmai a început Nebunia de Martie[15]. Vrei să-ți pregătesc un milkshake? Sau s-ar putea ca mama să fi pus în congelator niște aluat și...

— Jack!

Îmi atinge buzele cu arătătorul.

— M-ai cucerit când ai zis „jocuri video".

Probabil că oricum m-ar fi bătut la jocurile astea. Nu mă pot concentra deloc. Mă tot uit la ea cu coada ochiului, temându-mă să nu fie doar o iluzie.

Mă spulberă în opt jocuri consecutive.

— Parcă ești pe altă lume. Te simți bine? mă întreabă musafira mea.

— Mă gândesc.

— La ce?

— Vrei să-ți spun adevărul?

— Da. E cool să fii sincer.

— Vreau să te sărut.

— Aha...

Nu-i pot descifra tonul. Cel mai probabil, am băgat-o pe mânecă. Jack, te-ai mișcat prea repede, prea curând.

— Și cum de n-ai făcut-o până acum?

Întrebarea ei îmi vibrează în urechi precum undele care se izbesc de un sonar, reverberând până în cele mai tainice adâncuri. *De ce nu ai făcut-o, Jack? De ce nu ai făcut-o, Jack? De ce nu ai...* Nu apuc să mă dezmeticesc, că-mi cuprinde fața în palme și își lipește buzele de ale mele. Se prea poate ca buzele ei să fie niște chei, fiindcă m-au descătușat instantaneu.

Artificii, băieți!

Pur și simplu izbucnesc focuri de artificii.

DISCUȚII DE MALL

Fiindcă mai sunt trei zile până la balul de absolvire, am venit la mall, să-mi caut o ținută de gală. Însă îndatorirea mea de bază este păzirea poșetei lui Jillian în timp ce ea dă iama printre umerașele din magazine. Iar cealaltă îndatorire e să-l iau peste picior pe Franny, care face parada modei în *fiecare* costum pe care îl găsește, în goana lui istovitoare după Unicul Costum Demn de Corpul Său.

— Azi nu ne întâlnim cu Kate? mă întreabă Jillian.

Tocmai ieșim din al două sutălea magazin, iar Franny, care încă nu și-a găsit un costum, înfulecă un covrig cu aromă de pizza. *Nu poți face cumpărături pe stomacul gol, Jack,* mi-a zis el. *Dacă ți-e foame, iei hotărâri nechibzuite.*

— Kate are o întâlnire de la care nu poate lipsi, îi explic eu.

Franny mă bate ușurel peste sacoșa de cumpărături și râde:

— E mai bine că n-a venit, fiindcă ar fi văzut că ești antitalent la culori.

— Lasă-l în pace! îi spune Jillian. Mie mi se pare drăgălaș că Jack încă nu știe să distingă culorile.

— Vă urăsc pe amândoi! declar eu.

Până acum nu m-am prea dat în vânt după baluri; probabil pentru că evenimentele astea presupun dans și fete, poate chiar să dansezi *cu* fete. Însă, datorită lui Kate, au început să-mi placă.

ORHIDEEA

Știu câte ceva despre flori. În cazul meu, „câte ceva” înseamnă „nimic”.

O rog pe mama să mă ajute să aleg o floare[16] pentru Kate, fiindcă:

1) mama se va bucura; 2) habar n-am de unde se cumpără aranjamente florale pentru evenimente.

Ne plimbăm printr-o seră, de-a lungul straturilor de flori. La un moment dat, mama se oprește și exclamă:

— Am găsit!

Îmi arată o floare de un galben strălucitor, cum nu am mai văzut. Îi spun că e perfectă.

Zece minute mai târziu, ne îndreptăm spre casă, în mașină. Țin în poală orhideea pusă într-o cutie transparentă.

Mama se uită la mine.

— Jackie?

— Da?

Își șterge lacrimile, iar eu îi zâmbesc.

— Mamă, ce s-a întâmplat? Să nu-mi spui că-ți pare rău că am cumpărat orhideea! Ne putem întoarce să luăm crinul ăla.

— Ce prostuț ești! spune ea, râzând printre lacrimi. Nu s-a întâmplat nimic.

Îmi ciufulește părul, iar eu îmi amintesc de câte ori a stat așezată pe podea, lângă patul meu, mângâindu-mi creștetul, când o imploram să rămână cu mine până adorm.

— Jackie, sunt mândră de tine.

Dau din cap și îi zic încet că o iubesc. Ce altceva i-ai putea spune femeii care te-a ajutat să devii omul care ești?

— Lui Kate o să-i placă orhideea la nebunie, dar să știi că, de fapt, o să-i placă pentru că e de la tine.

Îi repet că o iubesc.

De data asta, pronunț cuvintele răspicat.

IEȘIRI

Tata s-a transformat în paparazzo.

Mă urmărește peste tot, îmi face poze în timp ce mă bărbieresc, mă spăl pe dinți și răscolesc sertarul cu șosete, căutând perechea mea favorită.

— Jack, uită-te la mine o clipă!

— Tată, termină! Când sosește Kate, încetezi cu pozele! OK?

— Nu promit nimic, îmi răspunde el, făcându-mi cu ochiul, întoarce puțin capul spre dreapta. Nu, nu, e prea mult. Înapoi. Așa, așa! Stai așa! Așteaptă puțin...

— O să-mi rup gatul dacă mai stau așa mult timp, tată.

Mama îi cuprinde mijlocul.

— Știi că tatăl tău adoră ocaziile astea, Jackie. Lasă-l să se bucure și el!

Îmi schimb poziția.

— Nu am de gând să-i stric tatei cheful. Pur și simplu nu vreau să-mi strice el distracția. Știți că nu îmi place când mă pozați.

— Dar ești atât de chipeș! mă laudă mama.

Vine să mă ciupească de obraz. Mă dau la o parte din calea ei.

— Poate ar fi mai bine să mă întâlnesc cu Kate afară, pe verandă.

— Ce amuzant! spune tata, prefăcându-se că râde. Tot nu înțeleg de ce nu te duci să o iei de acasă.

— Ți-am zis: stă cu părinții ei weekendul ăsta și a spus că nu are niciun rost să fac atâta drum cu mașina până acolo, doar ca să mă întorc aici. Am încercat să o conving, dar a insistat.

— Pff! pufnește tata. Pe vremea mea...

— Pe vremea ta nu aveai mașină și ați avut parte de cel mai mare viscol din istorie, deși era aprilie, și ai mers pe jos aproape patruzeci de kilometri, într-un palton subțire. Și cu toate astea, ai reușit să o duci pe mama la bal.

— Și când a ajuns la mine acasă, arăta *foarte* sexy, completează mama.

Tata strălucește de fericire în vreme ce își amintește:

— Costumul mi-era șifonat și ud. Mai știi că mama ta nu ne-a lăsat să plecăm până nu mi-am pus paltonul la uscat?

Mama râde.

— Și ce față ai făcut când tata ți-a zis să stai pe locul din față, lângă el, cât timp ne duce cu mașina la bal!

— Omul a fost *total* lipsit de logică. Habar n-avea ce se întâmpla, de fapt, sub ochii lui...

Tata o cuprinde pe mama în brațe și îi așterne un sărut pe obraz. Mama râde și îi plesnește mâna.

— Nu-i da idei lui fiu-tu! E destul că ți-a moștenit genele.

Mama se întoarce spre mine, cu o expresie îngrijorată.

— Jackie, să fii *atent*, da?

Știu încotro se îndreaptă conversația și vreau să evit subiectul.

— Mamă, te rog!

— Nu risca. Mai bine să fii pregătit decât să...

— Mamă!

— Ascultă-de mama ta! insistă tata. Suntem mult prea tineri și plini de viață ca să devenim bunici.

Una dintre „binecuvântările" de a fi copil unic e că te bucuri de atenția deplină a părinților tăi.

— Totul e sub control, îi asigur. Vă mulțumesc pentru grija extrem de stânjenitoare...

Îmi scot telefonul din buzunar. Kate a întârziat cincisprezece minute.

Tata îmi ghicește gândurile și zice:

— Poate a trebuit să alimenteze cu benzină.

— Sunt sigură că e pe drum, îi ține mama isonul.

Un sfert de oră mai târziu, îi scriu lui Kate un mesaj.

EU: Salut! Vreau să mă asigur că totul e OK. Mă gândesc că poate funcționezi după ora persoanelor de culoare[17]. LOL

Mai trec zece minute. Mama îmi strigă din bucătărie:

— Ar fi bine să mănânci puțin înainte să pleci, Jackie!

— Nu-i nevoie.

Îi telefonez lui Kate. Mă întâmpină mesageria vocală.

Mai sun o dată, cu același rezultat.

Îmi scot sacoul și îl aranjez pe un scaun din sufragerie. Nu vreau să se șifoneze. Mă așez lângă tata, pe canapea. Mă ia pe după umeri și mormăie o încurajare. Mormăi și eu un „mulțumesc".

O mașină oprește pe aleea noastră. Țâșnesc de pe canapea, dau draperia la o parte. Văd o mașină dând în marșarier și apoi îndepărtându-se.

— Alarmă falsă!

— Poate ar fi bine să o suni pe numărul de fix.

Dau din umeri.

— Nu am decât numărul ei de mobil.

— Caută în cartea de telefoane!

Zâmbesc.

— Ce-i aia?

O sun pe Kate și de data asta îi las un mesaj vocal.

Un tunet zguduie sufrageria, iar afară începe să toarne cu găleata. Telefonul meu scoate un sunet. Mi-a scris Franny: **Ai de gând să vii?? Ești gata să faci senzație, frate?**

Nu-i răspund.

Îi scriu din nou lui Kate.

Mama ne aduce două farfurii cu mâncare. Le așază în fața noastră, ne sărută pe frunte.

— Mulțumesc, iubito, îi spune tata.

— Mersi, îngaim eu.

Tata împunge cu furculița un buchețel de broccoli și își dă cu părerea:

— Poate ar trebui să mergi să o cauți. Sau să...

Îmi pun sacoul și mă încalț.

Mama aduce orhideea galbenă și cheile mașinii.

— Să ai grijă cum conduci, Jackie!

— Bine, mamă.

Iau cheile, floarea și ies în grabă din casă, uitând că afară e ditamai furtuna.

— Jackie, umbrela! strigă mama.

Dar nu mă mai întorc. Când ajung la mașină, sunt leoarcă. Trec în mare viteză pe lângă case și curți parcă trase la indigo. Intru pe autostradă, iar ploaia lovește cu putere în parbriz și cauciucurile mașinii împroașcă apa bălților.

Telefonul meu țiuie.

JILLIAN: Unde ești, omule? Lasă că vă giugiuliți DUPĂ bal!!! LOL;) Mișcă-te încoace odată!!

Apăs pedala de accelerație.

Aproape că ratez ieșirea de pe autostradă, așa că tai rapid două benzi și partea din spate a mașinii oscilează câteva secunde pe banda mediană. Mă întreb: *Ce faci, Jack?*

Ce crezi că o să se întâmple?

Se trezește cu tine la ușă, îți deschide... și după aia?

Ce se întâmplă după aceea, Jack?

N-am niciun răspuns.

Chiar dacă aplicația GPS e deschisă pe ecranul mobilului, depășesc casa lui Kate. Întorc mașina pe aleea unui vecin. În ușa de la intrare a casei e încastrat un gemuleț: înăuntru e întuneric. Și liniște.

Îmi sună telefonul. Vocea lui Kate susură în urechea mea udă:

— Jack, îmi pare foarte rău.

— Te simți bine? Unde ești?

Urmează o pauză lungă.

— Nu pot să vin la bal. Știu că e superaiurea că-ți spun abia acum, dar jur că, dacă aș fi putut...

— Am greșit cu ceva, Kate? Nu înțeleg.

— Nu ai greșit cu nimic. Nu știu cum să-ți explic.

— Încearcă!

— Te-am sunat să-ți spun că-mi pare tare rău.

— Îți pare rău? Asta-i tot ce ai de zis?

— Nu știu ce să spun...

— Spune *ceva,* Kate! Deocamdată, nu m-ai lămurit deloc.

— Jack...

— Balul a început acum două ore. Te-am așteptat.

— Nu te-ai dus la bal?

— Am stabilit că mergem împreună, Kate. Trebuia să... Ești la tine acasă?

— Nu. Ascultă, e mult de explicat...

— Din întâmplare, am destul timp la dispoziție.

— Trebuie să închid. Îmi pare rău.

— Mda, ai mai spus asta.

— La revedere, Jack!

— Așteaptă, Kate...

A închis.

Blestemul *aproape că* lovește din nou. Mă sprijin de ușa de la intrare. Picioarele mi se înmoaie și tălpile îmi alunecă. Mă așez pe jos, cu spatele încovoiat, sprijinit de ușa ei. Sunt încruntat, nedumerit, ud. Peste câteva minute, exact când urc în mașină, ploaia se oprește. Ce ironie!

CUM SĂ-ȚI SCOȚI PE CINEVA DIN MINTE (SAU CUM SĂ-ȚI ÎNCHEGI INIMA LA LOC, DUPĂ CE S-A TOPIT DE TOT)

Dacă vreți să aflați cum să vă scoateți pe cineva din minte, sunt ultima persoană pe care ar trebui să o întrebați.

Dar vă pot spune ce să nu faceți.

Stau excepțional la capitolul „ce să nu faci".

În primul rând, nu refuza să faci duș! Când îți dai seama că miroși groaznic (aveți habar cât de tare duhnește un om dacă nici măcar creierul lui nu-l mai poate împiedica să-și simtă propriul miros?), e mult prea târziu.

Să nu devorezi cutii întregi de biscuiți odată, când te simți dezgustat de propria persoană.

Să nu-ți ștergi nasul de pernă. Nici de cămașă. Nici de pătură. De fapt, nu am plâns, dar a fost cât pe-aci. Înțeleg perfect de ce îți vine să plângi în astfel de situații. Voi puteți să plângeți, dacă simțiți nevoia.

Să știți că eu *nu* am plâns.

Pur și simplu mi-a intrat ceva în ochi.

Mama a schimbat balsamul de rufe și mi s-a declanșat alergia. Tata m-a făcut ajutorul lui de bucătar și a trebuit să toc ceapă.

Vreau să spun că există un milion de motive care pot explica de ce vi s-a părut că vedeți lacrimi pe obrajii mei.

***

Prietenii mei sunt de părere că repetițiile cu trupa te vindecă de inimă albastră. Probabil că de asta m-au târât până în garajul lui Jillian.

— Somnul nu te ajută să uiți durerea, declară Jill.

— Cine-a zis că nu ajută? sar să o contrazic.

— O să te simți mai bine după ce începem repetiția. Care cântec să fie primul? întreabă Franny.

— Nu unul de dragoste, bombăn eu.

— Păi, o să fie cam greu să nu cântăm așa ceva, dacă te gândești că repertoriul nostru e pentru sărbătorirea unei căsnicii, subliniază Jillian.

Ridic din umeri.

Franny și Jillian schimbă o privire.

— Ce părere ai de piesa aia a lui Stevie Wonder? propune Franny.

În mod normal, ar fi un început excelent. E una dintre melodiile preferate ale părinților mei. Și mie îmi place, dar acum ar fi mult prea dureros să aud o melodie despre cum e când te îndrăgostești.

— Chiar trebuie? întreb.

Jillian dă semnalul de începere.

După treizeci de secunde, încurc notele și dau să mă opresc.

— Cântă în continuare! îmi zice Jillian.

— Hai, mai departe! mă încurajează Franny.

Mă străduiesc, dar în zadar. Cânt mult mai prost decât de obicei, iar asta e o performanță greu de depășit.

— Cântecul următor! sugerează Franny.

Jillian numără din nou.

De data asta reușesc să ajung la refren înainte de a masacra melodia.

— Rahat! urlu eu, abia abținându-mă să trântesc trompeta de pământ.

— Hai să facem o pauză de zece minute, propune Jillian.

— Să facem o pauză definitivă! zic eu.

Îmi scot telefonul din buzunar.

— La ce te uiți, Jack? mă întreabă Jillian.

— La nimic, îi răspund, în timp ce degetul meu glisează pe ecran.

— Se uită la profilul ei de Instagram, mormăie Franny.

Îmi înhață telefonul. Protestez.

— Ai nevoie să pună cineva piciorul în prag, frate, îmi spune Franny. E pentru binele tău.

Nici nu termină de vorbit, că îmi sună telefonul. Încerc să-l recuperez. Țopăi în jurul lui Franny, dar el mă ține la distanță.

— Dă-mi-l înapoi! N-am chef de joacă.

— Liniștește-te, omule! Nici măcar nu sună al tău. Îmi telefonează antrenorul. Trebuie să răspund.

Îi aruncă telefonul meu lui Jillian și îi pune în vedere:

— Asigură-te că stă departe de rețelele de socializare!

Pe urmă iese din cameră și îl aud vorbind:

— Domnule antrenor, vă salut! Ce mai faceți?

Îi arunc lui Jillian o privire imploratoare, în încercarea de a o îndupleca să-mi restituie mobilul.

— Nu, nu! Nici să nu-ți treacă prin cap! spune ea. N-o să-ți meargă!

Fac o față lungă și scot în afară buza de jos.

— Dacă mă bosumflu, o să funcționeze?

— Sunt imună la tertipurile tale.

Își vâră telefonul meu în buzunarul jeanșilor și își încrucișează brațele la piept.

— Jack, zi pe bune: cum te simți? Cât de îngrijorată ar trebui să fiu?

— Ușor spre așa și-așa... Nu știu.

Zâmbește.

— Mă descurc dacă e vorba numai de „așa și-așa”.

— Dar tu? o întreb.

— Eu ce?

— Tu cum te simți?

Dă din umeri.

— Ce face mama ta?

Jill răspunde oftând:

— A avut o săptămână acceptabilă, până când a sunat-o.

— Cine? Tatăl tău?

Jillian dă din cap.

— El unde e?

— În drum spre casă.

— Spre casă? Adică aici?

— Nu. Spre Coasta de Fildeș.

Nu m-am așteptat să aud asta.

— Aha. Uau!

— Bine spus!

Jillian se trântește pe canapeaua din garaj.

— O să se întoarcă, adaugă ea. Se duce acolo doar ca să-și viziteze familia. Să-și limpezească gândurile, după cum a spus.

— E cam mult de călătorit, doar ca să-și limpezească gândurile.

— Probabil că de-asta mă înțeleg atât de bine cu Franny. Amândoi avem tați care se iubesc cel mai mult pe ei înșiși.

Mă așez lângă ea și încerc să o consolez:

— Ei, haide! Tatăl tău te iubește.

— Părinții îți tot repetă că vor să scape de celălalt, că nu te părăsesc *pe tine*. Se jură că nimic n-o să se schimbe, dar, de fapt, totul se schimbă.

— Eu nu înțeleg dragostea. Când totul merge bine, e senzațional. Problema e că treaba se duce de râpă de fiecare dată.

Jill mă contrazice:

— Nu chiar de fiecare dată. Unele cupluri nu se despart. De exemplu, ai tăi au o căsnicie reușită.

— Așa-i. Oricum, au avut și ei urcușuri și coborâșuri.

— Asta-i viața, până la urmă. Ai probleme, dar nu te dai bătut. Lupți pentru ceea ce iubești.

— Și dacă lucrurile pe care le iubești nu te iubesc?

— În cazul ăsta, s-a zis cu tine, spune Jillian, râzând scurt.

— Poate nu contează cum se termină relația. Important e că a fost frumos măcar pentru un timp.

— Poate.

— Ce am ratat? întreabă Franny, apărând în garaj.

— Nimic, îi zic eu.

— Totul, spune Jillian.

Franny se uită la mine, apoi la Jillian și izbucnim cu toții în râs. Sar în picioare și-mi iau trompeta.

— Băieți, sunteți gata pentru o improvizație?

Nu cânt cât pot eu de bine. Dar nici foarte rău.

NU E MUSAI SĂ TE ÎNTRISTEZI CÂND ȚI SE TRAGE CLAPA

În ciuda eforturilor supraomenești ale lui Franny, Panterele Liceului Elytown pierd al doilea meci din play-off, cu un scor de 62 la 57. Îmi aștept prietenul împreună cu Jillian, în parcare. Îndată ce apare, Jillian îi sare în brațe, iar el se apleacă și o îmbrățișează.

— Ai jucat extraordinar! îl lăudăm.

— Mersi. Păcat că nu a fost suficient ca să câștigăm.

Jillian clatină din cap.

— Depinde pe cine întrebi.

Urc în mașina ei și mă așez pe bancheta din spate. Jillian e la volan, Franny stă pe locul din dreapta ei.

— Am sperat că tata o să vină la meciul ăsta, spune Franny. Știu că e o tâmpenie. A ieșit din închisoare de două săptămâni, dar nimeni nu știe nimic de el. Chiar dacă nu vrea să mă vadă, ar putea măcar s-o întrebe de sănătate pe mama lui. La urma urmei, ea i-a dat bani pe care nu își permitea să-i dea. Ea a urcat în tren și a călătorit trei ore doar ca să-l viziteze la închisoare. Ar putea să dea un telefon, să-i spună că e bine. Și apoi are tupeul să-i refuze invitația la cină, chiar dacă maică-sa îl imploră să vină și se dă peste cap să-i gătească mâncarea preferată. Chiar nu știu de ce am crezut că s-a schimbat.

Jillian ia o mână de pe volan și îl mângâie pe obraz. Brusc, simt în gât un nod cât pumnul. Mă arde, e prea mare ca să-l înghit și prea lipicios ca să-l dau afară. A rămas acolo, înțepenit și fierbinte.

Telefonul meu bâzâie și gândul îmi fuge la Kate. Au trecut aproape două săptămâni de când am vorbit ultima dată. Când colo, e un mesaj de la mama: *Spune-i lui Franny că îl iubim!*

— E pierderea lui, Franny! îl consolează Jillian.

— La naiba cu sentimentalismele! zice el.

— Franny, poate că tatăl tău...

Dar prietenul meu nu mai e atent.

— Oooo, dă mai tare! cere Franny.

Apasă pe butonul de volum, mișcându-și umerii în ritmul melodiei.

Jillian atinge un buton de pe tavanul mașinii. Trapa începe să se retragă, lăsând să se strecoare înăuntru razele de lună și vântul.

— Vă vine să credeți că peste o săptămână absolvim liceul? strig și mă ridic prin trapa deschisă.

— Lumea-i a noastră! țipă Franny.

Petrecem restul serii plimbându-ne cu mașina, mâncând fast-food și scoțând capetele prin trapă, ca să urlăm la oamenii de pe stradă, la lună, la dezamăgirile noastre. Poate că nu e la fel de plăcut ca atunci când tatăl tău își face apariția, în cele din urmă, și îți spune că te iubește. Poate că nu e la fel de bine ca atunci când părinții tăi decid că încă se iubesc și încearcă să-și repare relația. Poate că nu e la fel de frumos ca atunci când îți telefonează o fată de care îți place la nebunie și îți spune că se gândește tot timpul la tine.

Dar tot e ceva.

PETRECEREA ANULUI

JoyToy nu o să câștige un Grammy pentru cel mai bun spectacol live. Chiar și așa, susținem un concert reușit pentru împlinirea a trei decenii de căsnicie a părinților mei. Mama e toată numai lacrimi de fericire, tata nu mai conține cu zâmbetele și amândoi mă îmbrățișează atât de strâns, încât sunt convins că o să-mi rupă coastele.

Una peste alta, petrecerea a fost un succes.

După ce au plecat toți musafirii, curtea noastră e un oraș-fantomă plin de fluiere de petrecere colorate și de lampioane scânteietoare. Părinții mei le toarnă tuturor câte un pahar de vin roșu, inclusiv lui Franny și lui Jillian.

— Dragilor, ați cântat foarte bine! spune tata.

— A fost plăcerea noastră, domnule King, răspunde Franny. Măcar atât să facem și noi.

— Ești sigur că ai înregistrat tot, Jack? Nu ai ratat nimic? întreabă mama.

— Daaaaaaa, mamă!

Tata o ia de mână.

— Bun! Eu și mama ta ne vom bea vinul sus, pe balcon.

Franny le face cu ochiul și le urează:

— Distracție plăcută, copii!

— Bleah! Ce scârbos! exclam eu.

— Cred că a venit momentul să-i povestim lui Jack care-i treaba cu barza. Ce credeți? întreabă Franny. O fi destul de mare?

— Nici pe departe! răspunde mama. Poate dacă...

— Noapte bună, gașcă! zice tata, scoțând-o pe mama din bucătărie. Jillian, Franny, ar trebui să dormiți la noi în noaptea asta.

Mama își strecoară capul în bucătărie și precizează:

— Pe canapele separate!

Tata o trage după el.

Stăm în camera de la subsol și ne uităm la înregistrarea spectacolului nostru muzical, când îmi sună telefonul. Distrat, dau să răspund. Dar apoi recunosc numele și chipul apelantului.

Totul se oprește în loc.

Totul se întunecă.

Am senzația că mi-a îndesat cineva un aspirator pe gât, iar acum îmi soarbe organele.

Jillian ridică ochii spre mine.

— Cine e?

Hotărăsc să nu răspund.

Evident, trebuie să fie o greșeală. Un apel din neatenție. Cineva își face de lucru cu telefonul ei. De fapt, vrea să-i telefoneze unui alt Jack.

Am o sută de mii de motive să nu răspund, însă nu rezist. Nu îmi pot ține degetele departe de ecranul mobilului.

— Alo! Jack?

Vocea ei îmi inundă corpul.

— Jack, eu sunt...

Nu pot să scot niciun cuvânt. Gura mea e un amestec confuz de senzații.

— Ești acolo, Jack?

Limba nu mi se clintește.

— Înțeleg de ce nu vrei să vorbești și de ce ești supărat, poate chiar nedumerit. Și probabil că te simți rănit. Îmi pare rău că ți-am făcut asta. Și eu mă simt la fel, Jack. Furioasă, nedumerită, rănită. Sunt supărată pe mine, pentru că eu sunt de vină. Îmi pare atât de rău pentru tot ce s-a întâmplat! Mi-a fost frică, Jack. M-am temut de ce s-ar putea întâmpla dacă ai afla adevărul despre mine. M-am temut că o să pleci de lângă mine. E mult prea mult să-i cer cuiva să rămână lângă mine. Jack... Ți-a fost vreodată atât de frică să nu pierzi pe cineva, încât te-ai gândit că ar fi mai bine să închei relația? Jur că nu

te sun fiindcă mă simt vinovată. Te sun pentru că mă simt așa cum ți-am zis... Jack, parcă mi-ai scurtcircuitat creierul. Vreau să-mi petrec ultimele ore cu tine. Poți accepta asta drept scuză? Nu-mi pot imagina să petrec ultimele momente înainte de moarte cu altcineva în afară de tine. Știu că e ciudat. Nici măcar nu te cunosc. Nici tu nu mă cunoști cu adevărat. Dar știu ce simt, Jack. Și nu-mi pasă dacă altcineva știe. Jack...

Nasul meu are nevoie de un șervețel. Sau poate de mai multe.

— Jack? Te rog, spune ceva! Spune-mi să mă car. Zi-mi că am greșit numărul. Zi-mi să te las naibii în pace. Spune orice!

— Kate?

— Da?

— Nu mai vorbi!

— Am încercat asta o dată. Și te-am pierdut.

— ...

— Jack?

— Unde ești?

***

— Unde te duci? mă întreabă Jillian, sărind în picioare.

— Vă sun mai târziu, le spun prietenilor mei.

Deja am ajuns la jumătatea scării.

— Jack! strigă Franny în urma mea. Jack!

UN MOMENT AL ZILEI

Nu există regulă de circulație pe care să n-o încalc în goana mea spre Kate.

Aproape că rup bariera spitalului, fiindcă angajata de la intrare e prea înceată și mi se pare că nu mai apuc să parchez odată în garaj. Alerg pe cinci sute de coridoare identice și mă opresc de două ori să cer indicații, dar în cele din urmă ajung.

Camera 443.

Aproape că dărâm o asistentă care iese de acolo.

Cer scuze și privesc înăuntru, peste umărul ei. O draperie izolează patul. Singura lumină din încăpere e cea a lunii.

Asistenta nu pare impresionată de scuzele mele. Mă întreabă:

— Sunteți rudă cu pacienta?

— Da.

O mint pentru că nu vreau să mă alunge. Dar apoi, într-o pornire de sinceritate, mă contrazic:

— Nu. Adică sunt... Cred că sunt...

O voce feminină anunță:

— E cu noi, Linda. Lasă-l să intre.

Asistenta se dă la o parte.

— Probabil tu ești Jack, îmi spune femeia.

Deschide brațele, iar eu mă duc țintă la ea. Cred că e mama lui Kate. Deși nu am întâlnit-o niciodată, când o îmbrățișez nu mă simt deloc stânjenit.

— Sunt mama lui Kate, îmi confirmă ea.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă Edwards. Mi-aș fi dorit să facem cunoștință în împrejurări mai bune...

Își șterge lacrimile.

— Spune-mi Regina!

— Cred că ar fi mai bine să mă adresez cu „doamnă Edwards”. M-ar omorî mama, dacă m-ar auzi spunându-vă „Regina”. Kate se va face bine?

Doamna Edwards clatină din cap.

— Deocamdată nu știm multe. Nu e... Doamne!

O îmbrățișez din nou. Suspinele îi scuturǎ corpul. După o clipă, mă întorc spre pat.

— Du-te la ea! mă îndeamnă mama lui Kate.

Pășesc dincolo de draperie. Tot felul de pompe fâsâie, luminițe pâlpâie și aparate medicale bâzâie. În mijlocul tuturor se află Kate.

— Salut!

— Bună!

Are o grimasă de parcă orice cuvânt pe care-l rostește o doare.

— N-am crezut că mai vrei să mă vezi.

Mă apropii de capul patului.

— Vreau și nu vreau.

— Arăți bine, mă complimentează ea.

— Și tu la fel.

— Mincinosule!

Dar *nu* mint.

— Nu te mușc, îmi zice. Cel puțin, nu de data asta.

Încearcă să zâmbească, dar se strâmbă din nou.

Pășesc mai aproape de ea, atent la cablurile care împânzesc podeaua.

— Te simți bine?

Ce întrebare tâmpită!

Încearcă să râdă. Tresare de durere.

— Mă simt grozav. În spitalul ăsta servesc cele mai bune milkshake-uri cu ciocolată, așa că am hotărât să mă internez.

— Sunt un idiot.

— Ba nu.

Își mușcă buza de jos.

— Mă bucur că ai venit.

Doamna Edwards își drege vocea și anunță:

— Mă duc să-mi iau o cafea... de la cantina spitalului. Vreți și voi ceva?

Am uitat că mama lui Kate e aici.

— Nu, mamă, mersi.

— Nici eu nu vreau nimic.

Doamna Edwards dă din cap și o strânge afectuos pe Kate de degetele unui picior.

— Mă întorc repede.

Iese în hol. Asistenta o strigă. Îi vorbește încet, dar însuflețit. Mama lui Kate dă din cap, apoi cele două femei se îmbrățișează.

— Îmi pare rău că am ratat balul tău de absolvire.

Îi răspund:

— Se pare că ai avut un motiv întemeiat. Dacă insiști să-ți pară rău pentru ceva, poți să regreți că nu mi-ai spus adevărul.

— Replica „nu sunt sănătoasă din punct de vedere genetic" i-ar pune pe fugă pe majoritatea oamenilor.

Nu sunt sănătoasă din punct de vedere genetic? Nici nu știu ce înseamnă. O roată a posibilităților începe să mi se învârtă în minte.

— Ce bine că eu nu sunt „majoritatea oamenilor"! Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat? De ce ești aici?

Kate încuviințează, dar apoi scutură din cap.

— De fapt, n-o să-ți spun.

— Kate...

— Știu că-ți datorez o explicație. Îți promit că o vei primi, dar nu chiar acum. Nu vreau să te gândești la mine ca la o fată bolnavă. Vreau să te uiți la mine așa cum te uitai când nu purtam o mască de oxigen. Să mă privești ca în prima zi în care ne-am întâlnit, când am stat într-o bucătărie oarecare și am mâncat cereale cu lapte din același bol.

Încerc să protestez. Vreau să știu ce s-a întâmplat, de ce e Kate în spital, dar și mai mult îmi doresc să fie fericită, să se simtă în siguranță alături de mine, așa cum și ea mă face să mă simt în siguranță.

— Bine, atunci nu-mi spune chiar acum. Mai târziu.

— Mai târziu. Promit.

Chipul i se luminează.

Scot la vedere o sacoșă de cumpărături.

— N-am adus cereale Froot Loops, dar nu am venit cu mâna goală.

— Ești eroul meu!

— Sunt doar resturi de la petrecere.

— Doamne! Petrecerea aniversară a părinților tăi! La naiba! Ce rău îmi pare! Ar trebui să fii cu ai tăi, nu aici.

— Nu trebuie să-ți pară rău. Petrecerea oricum s-a terminat.

Cotrobăi prin sacoșă.

— Nu e nimic sofisticat. Cartofi dulci la cuptor, destul de gustoși. Și lasagna cu spanac. Sper că nu te deranjează că am adus o bucată din mijloc. E bună. Uite și o bucată de prăjitură. Să știi că e extraordinară. Se potrivește perfect cu milkshake-ul de ciocolată din spital.

— Oho, Jack! Tocmai ai primit o tonă de bile albe.

— Pe deasupra, e un colț de prăjitură.

Bate din palme, încântată.

— Mi-ai adus un colț? Are multă glazură?

— Da. Crezi că aș fi venit dacă n-ar fi avut mai multă glazură, special pentru tine?

Stăm în tăcere nu fiindcă nu avem despre ce povesti, ci pentru că avem de povestit despre foarte multe lucruri. Kate încearcă să zâmbească, încearcă să-și șteargă discret lacrimile.

— Ce aiurea a picat treaba cu spitalul! Doamne, ce ratată sunt! E aniversarea părinților tăi. Nu ar trebui să stai aici, legat de mine.

— Nu stau legat.

Îmi ridic picioarele, pe rând.

— Picioarele mele funcționează perfect. Vezi?

Mă învârt în cerc.

— Ei, ia te uită! Chiar își fac treaba.

Îmi trag un scaun lângă patul ei.

— Despre ce vrei să vorbim? Despre următoarele alegeri? Despre Agenția Națională de Gestionare a Crizelor? Să-ți spun o poveste?

— Nu. De fapt, depinde. Ce fel de poveste?

— Una plictisitoare, banală. Din alea care se termină cu bine.

Trage pătura mai sus. Îi aranjez perna. În patul ăsta, pare mică și pământie la față, în contrast cu cearșafurile albe, apretate.

— Îmi plac poveștile plictisitoare, spune ea. Când e plictisitor, e bine.

— Perfect! Îl ai în față pe *cel mai* plictisitor povestitor care a existat vreodată.

— O fi ziua mea norocoasă.

Îi iau mâna într-a mea; degetele îi sunt reci. Aud șuieratul oxigenului. Simt în nări izul amar al tampoanelor cu alcool medicinal. Îi zâmbesc și îmi spun că totul va fi bine.

— Azi-noapte am avut un vis foarte ciudat, spune ea.

— Serios?

— Da. Erai un romancier grozav – până acum, nimic surprinzător. Una dintre cărțile tale fusese adaptată pentru teatru. Nu cred că te așteptai să mă vezi acolo, așa că am stat singură, în mulțime, dar eram foarte bucuroasă, chiar și numai pentru că eram acolo, urmărind ceva creat de tine. După ce s-a terminat piesa, te-am așteptat afară. Ai ieșit și te-ai îndreptat spre un grup de prieteni, iar eu te-am strigat: „Pssst! Hei, Jack Attack!”. Chiar dacă erai cu spatele la mine, mi-am dat seama după cum ai mișcat capul că știai cine te-a strigat. Te-ai răsucit și ai zâmbit. Ai venit spre mine, privirile ni s-au întâlnit și...

Se oprește.

— Și pe urmă?

— Apoi totul s-a schimbat și eu am devenit brusc o mașină. Ca un *transformer.* A fost grozav. Eram o mașină de pompieri, cu geamuri pictate și lonjeroane.

Izbucnesc în râs.

— Se pare că, dintre noi doi, tu ești cea talentată la scris.

Kate clatină din cap.

— Vreau să fiu *muză.* Mai e valabil postul?

— Da.

O strâng de mână.

— Unde te-am găsit? o întreb.

— Pe niște trepte puturoase, murdare de pipi.

— Cele mai tari trepte din lume!

— Exact. Cele mai tari trepte din lume, întărește ea.

Se uită la draperie. E opacă, dar Kate privește ca și cum ar putea vedea prin ea. Poate chiar așa e. Poate că a mai fost aici, poate că a mai ajuns în punctul ăsta de suficient de multe ori încât știe ce se află de partea cealaltă.

— Jack?

— Da?

— Dacă se întâmplă ceva, vreau să-ți aduci aminte de mine...

O întrerup.

— Nu spune asta! N-o să se întâmple nimic.

— Ascultă-mă!

Mă strânge de mână. Tac. Dacă aș vorbi, știu că vocea mi s-ar frânge.

— Vreau să-ți aduci aminte de mine nu ca de fata bolnavă, cu picioare subțiri, ca de găină. Vreau să-ți aduci aminte de mine așa cum sunt acum. Cu raze de lună care cad peste umărul tău, răsfirate în noapte, și cu stele sclipitoare. Amintește-ți de mine așa. Ploaia care cade pieziș, fuioare de ceață care se rostogolesc. Becurile stâlpilor de iluminat care se aprind. De fiecare dată când trăiești o

seară ca asta, vreau să te gândești la mine. Amintește-ți de mine, amintește-ți de noi ca de un moment al zilei.

Aș vrea să spun ceva, dar nu pot să scot niciun cuvânt. Îmi simt buzele deschizându-se și apoi închizându-se la loc.

Asistenta intră în cameră, îi propune lui Kate să-i pună analgezice în perfuzie și mă avertizează că s-ar putea să-i dea o stare de somnolență. Îmi spune că ar fi bine să o las să se odihnească.

Vreau să fac doar ce e mai bine pentru Kate.

Cu toate astea, singurul lucru pe care-l știu este că nu știu ce e mai bine pentru Kate. Mintea mi se învârte cu o mie de rotații pe secundă, însă nu găsesc niciun răspuns.

Mă așez în liniște și privesc cum i se zbat pleoapele.

Mă strigă pe nume chiar înainte să adoarmă.

— Sunt aici.

— Spune-i lui Franny că-mi pare rău pentru Mighty Moat. Îi rămân datoare cu un concert.

— Stai liniștită! E băiat mare, se descurcă.

Colțurile gurii i se ridică, încercând să schițeze un zâmbet. Aproape că reușește.

Când mama ei se întoarce, îmi întinde o cafea. Iau o înghițitură. Nu contează că are un gust de parcă ar fi veche de câteva zile. Stau aici și aștept să văd ce urmează.

După ce beau cafeaua, doamna Edwards mă bate pe umăr.

— Jack, du-te acasă. După ce se trezește, o să-i spun lui Kate să te sune.

— Vă simțiți bine?

Îmi face semn că da.

— Tatăl ei e în drum spre spital. Vom fi bine.

Aș vrea să protestez, fiindcă nu vreau să plec. În schimb, o strâng în brațe de parcă ar fi mama. Mă aplec deasupra lui Kate, îi ating fruntea cu buzele. Nu se mișcă.

— Noapte bună, momentul meu favorit al zilei!

***

Închid farurile. În casă e întuneric, iar baloanele rămase după petrecere se agită în vânt, legate de cutia noastră poștală. Peste câteva ore se va lumina de zi. E ciudat: consumi atâta timp și energie ca să faci un lucru, apoi acel lucru se încheie și altceva începe să prindă contur în locul său.

Ajuns înăuntru, mă împiedic de cutia trompetei. S-a zis cu intratul pe furiș!

Părinții mei mă așteaptă în bucătărie.

— Jack...

Mama vorbește în șoaptă, de parcă se teme că, dacă ridică puțin tonul, voi izbucni în flăcări. Se uită în ochii mei.

— Cum se simte?

— O să fie bine.

— Ce s-a întâmplat? Ce a pățit? mă întreabă tata.

— Nu prea știu. Nu vrea să-mi spună.

— Ei, mă bucur că se simte bine. Asta-i tot ce contează. Ar trebui să-i suni pe Jillian și pe Franny, îmi spune mama. Sunt îngrijorați.

— Au plecat?

— I-am dus cu mașina acasă, puțin mai devreme, răspunde tata.

Clatin din cap.

— Îmi pare rău că am plecat fără să vă spun unde mă duc. Dar, în loc să fie supărați, ai mei mă încurajează:

— Nu trebuie să-ți pară rău. Ai făcut ce trebuie, Jack.

Când ajung în camera mea, îi trimit rapid un mesaj lui Franny, ca să știe că totul e bine și că o să ne vedem dimineață. Jillian mă sună exact când mă bag în pat. Stabilim să mergem mâine la spital, împreună.

Mă învelesc și mă gândesc la toată lumea din viața mea, la familie și prieteni. Mă gândesc la Kate, cuibărită în patul de spital. Normal

că mă tem de ce îmi rezervă viitorul, de necunoscut, de surprizele vieții, dar îmi dau seama că sunt incredibil de norocos, fiindcă am parte de atâtea. Mă întreb cum de am așa de mult noroc.

Adorm încercând să găsesc un răspuns la această întrebare.

***

Sunetul de apel al lui Kate mă trezește dintr-un somn adânc, întind mâna după telefon. E trei și jumătate dimineața. Îmi dreg vocea și răspund.

— Hei, cum te mai simți? Ai dormit bine?

— Jack, îmi pare rău că te sun atât de târziu.

Vocea seamănă cu a lui Kate, dar nu ea vorbește. Brusc, știu că s-a întâmplat ceva.

— Jack, mă auzi? mă întreabă mama ei. S-a stins, Jack. Kate s-a stins.

Nu închid. Nici măcar nu mise telefonul de la ureche. Nu scot niciun sunet. Ce ar fi de spus? Mă întreb de ce m-au mințit toți: mama lui Kate, asistenta, Kate însăși.

Trebuie să se odihnească. Și tu trebuie să te odihnești. Așa au spus.

De ce sunt toți mincinoși?

Cred că ea știa. *Dacă se întâmplă ceva* – așa mi-a zis.

Detest luna.

Detest stelele. Detest cerul întunecat. Și ploaia, și fuioarele de ceață. Detest spitalele. Și aparatele medicale. Și pe asistente, și pe doctori. Treaba lor era să o țină în viață. Cel mai mult mă detest pe mine și minciunile mele neconvingătoare. I-am spus lui Kate că o să se facă bine. Nu aveam niciun drept să-i zic asta. Eu m-am înșelat cel mai mult dintre toți.

— Vin acum, rostesc eu.

Nici măcar nu sunt sigur că mama lui Kate mai e la telefon. Cobor din pat, trag pe mine pantalonii de trening, mă încalț cu o pereche de

tenișii vechi și dau să cobor în fugă scările. Mintea mi-e începătoșată, pe palier e întuneric, așa că ratez prima treaptă. Cad cu capul înainte. Întind brațele și încerc să mă agăț de perete, de balustradă, însă degetele mele alunecă și nu îmi pot opri căderea. Nimic nu mă încetinește. Corpul meu se lovește de fiecare treaptă. Mă prăbușesc. În cele din urmă, căderea se încheie. Nu pot să respir. Nu pot să gândesc. Gândurile îmi zornăie în creier.

— Jack, ești teafăr? Jack? Jack!

Cineva strigă din capul scării, dar nu recunosc vocea. Poate e mama. Poate e tata. Ar putea fi chiar Dumnezeu. Aud zgomotul întrerupătorului din hol și vreau să-mi duc mâna la ochi, să-i feresc de lumină. Însă nu-mi pot mișca brațele. Nici măcar degetele. Aud voci panicate.

— Cheamă o ambulanță! Sună la Salvare! Jack! Jack!

Simt o durere de cap cruntă. Ca și cum capul meu ar fi o cutie de carton plină cu înghețată, iar cineva încearcă să-mi scoată creierul cu linguriță.

Un șir de ecouri stridente îmi răsună în urechi. Știu că ăsta e sfârșitul.

Noapte bună, seară! Noapte bună, lume!

Noapte bună, Jack! Noapte bună!

De obicei continuările sunt naşpa, dar...

CREZI ÎN VIAȚA PE DUPĂ IUBIRE?

Moartea nu e așa cum m-am așteptat.

Viața nu mi se derulează dinaintea ochilor. Probabil că persoana care controlează proiectorul a decis să mă scutească de plictiseală.

Nu există un ocean de întuneric fără de scăpare.

Nu mă simt imponderabil.

Aparent, moartea seamănă foarte mult cu deșteptarea din somn.

Dacă ținem cont că acum o clipă mă rostogoleam pe trepte ca un bolovan și că m-am oprit doar pentru că mi-am izbit capul de podea, faptul că mă trezesc mi se pare o mare victorie.

N-ar fi rău să mă trezesc în rai, însă e mult mai probabil să mă dezmeticesc într-un pat de spital. Când deschid ochii, nu știu la ce să mă aștept.

Poate că o să văd o cameră austeră sau niște pereți albi.

Lumină artificială și rece care mă învăluie.

Părinții mei, deasupra patului, veghindu-mă.

Când ai anumite așteptări, aproape de fiecare dată sunt înșelătoare.

Când deschid ochii, văd niște pereți acoperiți cu tapet galben și scorojit.

Lumini ca de discotecă.

Aud muzică dată tare.

Nu răsună un cor minunat de îngeri, ci bubuitul apăsat al basului.

Se aud voci. Dar nu sunt ale părinților mei.

Glasurile sunt tinere, lipsite de griji, vesele. Răsună în toate colțurile încăperii, pline de energie.

Cineva se plânge că în ziua de azi nimeni nu mai face muzică bună. Altcineva îl aprobă:

— La naiba! Așa e!

Duc o mână la cap. Chiar dacă tocmai am făcut-o pe torpila umană, plonjând pe o scară, nu sângerez.

Toate simțurile mele par să fie intacte. Cred că trăiesc.

Sunt în viață. Privirea mi-e încețoșată, dar îmi dau seama că stau pe niște trepte.

Însă nu mă aflu în casa mea. Asta nu e scara de acasă.

Sigur nu aici m-am transformat în kamikaze.

Ia stai! Cunosc casa. Și tapetul ăsta oribil mi-e cunoscut. Și treptele strâmbe. Am mai fost aici. Mai demult. Acum câteva luni. Dar e imposibil! M-am lovit la cap mai tare decât mi-am închipuit. Probabil sunt în comă.

Sau poate că am înțeles greșit. Oare sunt... ne-în-viață? Îmi ating pieptul, picioarele. Toate sunt la locul lor.

Mă pălmuiesc și constat că ustură.

Nu are noimă. Casa asta o fi un fel de oprire temporară, un loc în care trebuie să aștept, în timp ce Dumnezeu – sau altcineva – îmi verifică documentele.

Dacă locul ăsta are cât de cât legătură cu raiul, nu e deloc impresionant. Muzica, luminile, înjurăturile pe care le-am auzit în ultimele patruzeci de secunde nu sunt demne de o *reședință divină.* Nu că aș ști cum trebuie să fie raiul. La drept vorbind, nu știu nici cum ar trebui să fie moartea.

În celălalt capăt al camerei, un puști țipă la ecranul unui televizor:

— Doamne! Reveniți-vă odată!

Pe urmă îi spune unui băiat mai înalt, așezat lângă el:

— Îi nimicesc!

Comentatorul anunță entuziasmat: „O să fie SCHIMBAREA DE SITUAȚIE A ANULUI!”.

Puștiul mai înalt dă din cap și zice:

— O să se califice în campionat.

Stai puțin! Știu meciul ăsta! L-am *văzut.* Echipa Universității Mandrake atacă frenetic, pe ultima sută de metri, și câștigă grație

unui coș surprinzător, chiar înainte de fluierul final. Îmi amintesc pentru că Franny a vorbit despre victoria asta zile în șir.

Mă uit din nou în jurul meu. I-am mai văzut pe oamenii ăștia.

Tipul care poartă un pulover cu decolteu adânc, în V.

Uite-o și pe fata cu tatuaj Hello Kitty.

Exact ca acum patru luni.

Știu cine e în bucătărie fără să mă uit într-acolo. Cea mai bună prietenă a mea, Jillian, stă sprijinită de o masă, înconjurată de petrecăreți.

Privirile ni se întâlnesc. Surâde. Ridic paharul și înclin capul. Ca de fiecare dată când îmi zâmbește, simt cum un fulger îmi străbate creierul. Îmi face semn să vin lângă ea. Dar nu apuc să-mi urnesc picioarele, pentru că imediat aud o voce pe care am fost sigur că n-o voi mai auzi niciodată. Mă uit în spate și văd posesoarea glasului. Clatină dojenitor din cap, ca și cum faptul că așteaptă să mă dau la o parte din calea ei îi strică seara. Pe urmă rostește acele cuvinte magice, *pe care n-am să le uit niciodată.*

— Omule, vezi că blochezi scara.

În sfârșit, înțeleg sensul cuvântului *uluitor.*

Ce se întâmplă acum e *uluitor.* Eu sunt *uluit.*

În mod neașteptat, abilitățile mele motorii nu sunt afectate. Sar în picioare iute ca fulgerul.

— Ce faci aici?

Deja mă aplec spre ea, pregătit pentru Cea Mai Strânsă, Mai Plină de Înțeles și Mai Fără de Pereche Îmbrățișare din Lume. Însă Kate face un pas înapoi, cu o expresie scârbită. Am observat că are expresia asta când vede vietăți cu douăsprezece picioare și opt ochi.

— Ce naiba te-a apucat, omule?

Pufnesc în râs.

— Ce-i? Miros a hoit?

Ridic brațele, verificându-mi rapid subsuorile.

Kate mă privește derutată.

— Se poate. Nu obișnuiesc să îmbrățișez băieți necunoscuți.

— Băieți necunoscuți? N-aș zice că sunt... Nu cumva ai băut punci? Sunt sigur că au pus ale...

Și apoi îmi pică fisa.

Fata cu tatuaj Hello Kitty.

Meciul de baschet.

Vezi că blochezi scara.

Nu se preface. Chiar n-are idee cine sunt.

Noi doi nu am făcut schimb de adrese de e-mail.

Nu mi-a tras clapa la balul de absolvire.

Petrecerea aniversară a părinților mei nu a avut loc.

Nici măcar nu am împărțit un bol cu cereale și lapte.

Din toate punctele de vedere, nu avem un trecut comun.

Asta e *începutul* începutului.

Încă o dată, suntem complet străini.

De fapt, nu complet. Eu o cunosc. Chiar sunt pe punctul de a mă îndrăgosti de ea.

Dar ea nu mă cunoaște. Judecând după expresia ei, nu simte deloc iubire față de mine.

Rămânem față în față, stingheriți, până când ea își drege vocea și îmi dau seama că stă aici pentru că, din cauza mea, nu poate să coboare. Mă înghesui în peretele soios.

— Vai, sunt... Îmi pare rău!

— Mă bucur să te cunosc, Îmi Pare Rău!

— Nu așa mă cheamă.

Kate râde.

— Cumva asta e prima ta interacțiune cu o ființă umană? Mereu ești atât de stângaci?

Tare aș vrea să o ating, să mă asigur că e reală. Îi răspund:

— Doar dacă respectiva ființă umană este specială.

Zâmbește.

— Iar eu sunt *cu adevărat* specială, nu?

— Cea mai specială dintre toate persoanele speciale.

Flutură galeș din gene.

— Sunt sigură că le spui același lucru și celorlalte ființe umane. Coboară încă o treaptă.

— Pe curând, Îmi Pare Rău!

— Super!

Îi fac cu mâna, inexplicabil de agitat.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Din nou, adaug în gând.

— Da, și mie...

— Hei, așteaptă! strig după ea.

Dar vocea mi se pierde în veselia generală.

Ea dispare în mulțimea petrecăreților. Rămân nemișcat pe treptele care, că tot veni vorba, nu mai miros atât de pătrunzător a urină.

În clipa asta, ai putea să-mi spui că ai rezolvat problema încălzirii globale sau că ai câștigat marele premiu la Loto, că tot nu te-aș auzi.

Kate trăiește.

***

Jillian e lângă mine. Ronțăie chipsuri de cartofi.

— Salut, J.! Te distrezi?

Cum a reușit să ajungă aici atât de repede? Apoi îmi dau seama că am părăsit treptele din sufragerie și am ajuns, pe nesimțite, în bucătărie. Îi răspund:

— Da. Petrecerea e grozavă.

O caut din priviri pe Kate, prin mulțime.

— Tu te distrezi?

Jillian ridică din umeri.

— Speram să petrecem mai mult timp împreună. Doar noi doi. Să stăm de vorbă sau să facem orice altceva.

Mă uit la Jillian și întreb:

— Totu-i în regulă?

— Da. Pur și simplu am senzația că în ultimul timp nu mai apucăm să stăm unul cu celălalt. Avem școală, slujbe și diverse treburi de familie. Suntem mereu superocupați.

— Te înțeleg perfect.

— Pe cine cauți?

— Nu caut pe nimeni.

— Mincinosule! E vorba de o fată? Ai întâlnit pe cineva, Jackie?

Zâmbesc pieziș.

— Eu să cunosc pe cineva? Cum să nu!

— Dumnezeule!

Mă înghiontește în umăr.

— Unde e? Vreau s-o cunosc.

— Nu e mare lucru, o asigur eu.

— Te ajut s-o găsești. Cum arată?

— Păăăi... Să mă gândesc. E de culoare. Are păr negru și ochi căprui.

Jillian clatină din cap și comentează plină de sarcasm:

— Acum avem de verificat doar jumătate dintre oamenii de la petrecere. Ai vreo altă informație utilă? Ce haine poartă, Romeo?

— O chestie care e și rochie, și pulover. Mi se pare că era prinsă cu o curea.

Jillian pocnește din degete.

— Ha! Am văzut-o. A luat niște punci și după aia a plecat. Poate doar a ieșit să ia aer. Poate că...

Nici măcar nu aștept ca Jillian să termine de vorbit. Țâșnesc afară, pe ușa de la intrare.

ADU-MI AMINTE DE UNDE TE CUNOSC

Scotocesc toată casa, făcând slalom printre petrecăreți, până o zăresc sprijinită de un perete. Ține în mână un pahar și citește ceva pe ecranul mobilului.

Simte că mă apropii și ridică privirea.

— Mă urmărești, Îmi Pare Rău?

— Cine, eu?

— Nu, puștiul ăla ciudat din spatele tău.

Rezist tentației de a mă uita peste umăr și o rog:

— Zi-mi că nu-i niciun puști ciudat în spatele meu!

Kate surâde.

— Nu e. Poate doar când stai cu spatele întors la vreo oglindă.

— Ce haioasă ești!

Mă simt puțin nostalgic, amintindu-mi cât de mult mă făcea să râd.

— Nu prea cred, îmi răspunde ea. Oricum, mulțumesc pentru compliment.

Soarbe din punci și întreabă:

— La ce facultate ești înscris?

— Hm?

— Da, știu: cam neinspirată replică de agățat. *Hei, care-i specializarea ta universitară?* De obicei sunt neinspirată, așa că fii înțelegător!

— Nu învăț la Whittier.

— Nu?

Pe chip i se citește mirarea.

— Atunci, înveți la State?

— Am venit în vizită la Whittier. În weekend.

— În weekend? Ai prieteni care studiază la Whittier?

— Deocamdată nu, îi răspund timid. Am venit în recunoaștere.

— Adică faci un fel de tur al universității? Încă ești la liceu?

Mă străduiesc să-mi îngroș vocea.

— Sunt într-a douăsprezecea. Iar tu ne-ai fost ghid în turul campusului.

Îndreaptă spre mine un arătător din care parcă țâșnesc fulgere.

— Tu ești tipul ăla tăcut, care stătea în spate!

Îi răspund pe același ton grav:

— Eu sunt.

Pufnește în râs.

— Ești un absolvent mare și rău! îmi zice Kate, imitându-mi falsul ton baritonal. Te-ai gândit să-ți faci apariția pe-aici în weekend ca să pui mâna pe vreo studentă, așa-i?

Bat în retragere și revin la bâlbâială mea obișnuită, așa cum se întâmplă când stau față în față cu o fată pe care o plac.

— Nu-i deloc așa. De fapt, eu... Adică...

— Liniștește-te, omule! Te iau peste picior, atâta tot.

— Mi-am dat seama.

Așază cu grijă paharul pe balustrada verandei.

— Ți-e foame?

Drept să spun, nu știu ce se întâmplă cu mine. Nu știu de ce am revenit aici.

Și nici dacă sunt cu adevărat aici.

Poate că dintr-un moment în altul o să mă trezesc și o să aflu că am zăcut în comă, că totul a fost doar un vis sau o întorsătură de situație demnă de telenovele.

În clipa asta, posibilitatea de a o lua de la capăt alături de Kate mă umple de energie.

Sar în picioare plin de elan, de parcă tocmai am descoperit că pot să zbor, ca și cum aș fi pe punctul de a mă înălța pentru prima dată în înaltul cerului.

— Da, îi răspund. Am chef să rontăi ceva.

***

Duce la gură cel mai lung cartof prăjit care s-a văzut vreodată.

— Apropo, mă cheamă Kate.

— Eu sunt Jack.

Face un semn spre hamburgerul meu aproape neatins.

— Am crezut că ți-e foame.

Iau o înghițitură mică.

— Îmi e foame.

Nu-i adevărat. Cum aș putea să mănânc, când încă încerc să diger faptul că am călătorit în timp și să-mi dau seama *de ce* sunt aici?

Se încruntă.

— Ești cumva unul dintre oamenii ăia care spun mereu „da", indiferent de situație?

— Nu. Pur și simplu în seara asta sunt într-o dispoziție superaprobatoare.

Ridică din sprâncene.

— Chiar așa?

— Ce pot să spun? Mi se pare că e o seară foarte specială.

— Ești un tip îndrăzneț. Îmi place. Pun pariu că frângi inimile fetelor.

— S-ar putea ca informația asta să te șocheze: când ești la liceu, să fii tocilar nu prea dă bine.

Își înfige dinții, cu poftă, într-un alt cartof prăjit. Mă asigură:

— Nu-ți face griji! Să fii tocilar dă foarte bine când cauți o slujbă. Și-apoi, cel mai bun lucru privitor la facultate e că în timpul studenției ai ocazia să te reinventezi.

— Tu cine ai fost înainte de facultate?

— Eu? Transformarea mea e încă în desfășurare.

— Nu te transforma prea mult. Altfel, cum o să te pot recunoaște?

Se șterge la gură.

— Jack, te cunosc de undeva?

— De ce întrebi?

Ne privim în ochi și depășim cu bine momentul ăla ciudat când majoritatea oamenilor s-ar uita în altă parte, fiindcă s-ar simți stânjeniți.

— Uite, de-asta, zice ea.

— Cum adică?

— Mă privești de parcă te uiți la mine de o viață.

***

— Ce vrei să știi? o întreb.

Am ieșit din restaurant. Afară temperatura pare să fi scăzut cu douăzeci de grade.

Kate își trage mânecile în jos și își strecoară mâinile în pulover.

— Cred c-o să mă duc acasă. Trebuie să scriu o lucrare, și nici măcar nu am terminat de citit materialul de studiu.

Îmi storc creierii ca să găsesc un motiv de a prelungi seara petrecută împreună.

— În plus, prietena ta o să-și facă griji fiindcă nu te găsește.

— Prietena mea?

— Ai zis că ai venit cu o prietenă.

— Așa e. Jillian nu obișnuiește să se îngrijoreze.

Kate ridică privirea spre cer, către luna care își revarsă razele asupra noastră.

— Ce bine e să trăiești fără griji! Grijile sunt pentru păsări[18].

— Atunci, să nu ne îngrijorăm în seara asta. Să facem ceva amuzant! Dacă acum ai putea să mergi undeva, unde te-ai duce?

— Oriunde.

Stă puțin pe gânduri și adaugă:

— Aș merge la Veneția.

— OK, îi spun eu, amuzat. Mă refer la un loc unde putem ajunge cu mașina.

— Am un loc în minte, dar e departe.

După o ezitare, îmi zice:

— Sper că nu ești vreun criminal în serie.

— *Deocamdată*, nu unul în serie. Dar toată lumea trebuie să înceapă de undeva.

— Nu ești normal la cap.

Kate zâmbește.

— Ai ceva special, Jack. Nu-mi dau seama ce anume, dar nu mă las până nu aflu.

***

— E destul de frumos, îi spun lui Kate.

— „Destul de"?

Kate se răsucește pe călcâie.

— Uită-te în jur, Jack! Când e vorba despre trecătoare, nimic nu e *destul de.* Este cel mai frumos loc de pe pământ, în caz că nu știai.

— Nu știam. Dar am aflat acum.

Face echilibristică pe un buștean. Pășește grațios, plină de siguranță.

— Ești dansatoare?

Se uită la mine peste umăr.

— Am fost, într-o altă viață.

— De ce nu ai mai dansat?

Privirea ei coboară spre apă. Strecoară o mână în unde și scoate o piatră șlefuită. O ține în palmă și o privește cu atenție.

— Lumea a avut alte planuri pentru mine.

— Nu-mi pari o persoană care permite altcuiva să-i dicteze ce să facă. Nici măcar lumii.

— Mda...

Aruncă piatra înapoi în apă și adaugă:

— Păi, adevărul e că nu mă cunoști.

— Îmi pare rău. N-am vrut să sune așa. De fapt, am vrut să spun...

— Știu ce ai vrut să spui. Nu-ți cere scuze.

Pătrundem mai adânc în trecătoare.

— Vrei să vezi ceva foarte fain?

Înaintăm cam o sută de metri pe malul râului și apoi îmi dau seama unde m-a adus. Stăm în locul unde am mâncat cereale din același bol și am povestit despre planurile noastre de viitor, înainte să aflu că e bolnavă. Înainte să o cunosc. Când doar *ne plăceam.*

Kate îmi arată cerul.

— În seara asta, stelele sclipesc mai tare.

— Parcă s-ar lua la întrecere: *Eu sunt cea mai strălucitoare! Ba nu, eu sunt!* spun eu, subțiindu-mi glasul.

Kate zâmbește.

— Ai un punct de vedere interesant.

— Nu-i prima dată când mi se spune asta. Încep să mă simt complexat.

— „Interesant" e un compliment. „Interesant" e de bine.

Nu mai am răbdare nicio secundă.

— Kate, pot să te întreb ceva?

Își ferește privirea.

— Da.

— O să ți se pară cam ciudat și mult prea devreme. Să nu zici că nu te-am avertizat!

— Mă sperii. Sper că n-o să mă rogi să te sărut sau mai știu eu ce.

— Nu încă, dar poate ajungem și acolo, dacă te porți frumos.

Izbucnește în râs. Simt cum hohotul ei se strecoară în fiecare celulă a corpului meu.

— Atunci, care e întrebarea?

— Adu-ți aminte că te-am avertizat.

— Bine, bine. Zi odată!

— Ce părere ai despre balurile de liceu?

CEREALE CU LAPTE

Suntem în hipermarketul Save-Mart, pe culoarul cu cereale.

E năucitor. Atâtea feluri de cereale! Stând într-un capăt al culoarului, avem senzația că toate cutiile se multiplică sub ochii noștri.

Stăm unul lângă celălalt.

— Care marcă de cereale îți place? o iscodesc eu.

Ea ridică din umeri și mă întreabă:

— Dar preferatele *tale* care sunt?

Îi răspund:

— Nu știu ce să zic. Îmi plac toate.

— Sigur ai unele preferate.

— Dar tu pe care le preferi?

— Categoric, pe cele în formă de cerculețe colorate, cu arome de fructe.

Mă uit la coșul de cumpărături pe care-l țin în mână și declar:

— Cred că vom avea nevoie de un cărucior.

Kate zâmbește.

— Ne luăm la întrecere?

— Pe locuri, fiți gata...

Deja a zbughit-o.

Fug după ea și ne luăm la întrecere pe culoar. Începem să umplem căruciorul. Nu ne scapă nimic: cereale cu fructe, cereale cu nuci, cereale integrale. Nu contează soiul. Dacă plutesc în lapte, aterizează în căruciorul nostru.

Nu mă pot opri din râs.

Apoi Kate începe să mă fugărească folosind un cărucior, amenințându-mă cu o coliziune dureroasă. Din fericire, sunt suficient de rapid și evit pericolul. Alergăm încolo și încoace pe

culoarul cu mâncăruri internaționale, apoi pe cel cu fructe și legume. În cele din urmă, ne oprim în zona lactatelor.

Kate chicotește.

— O să avem nevoie de mult lapte.

— Crezi că aici vând și vaci? o întreb.

Ce față face casiera când ne vine rândul să plătim!

— Ați găsit tot ce vă trebuie? ne întreabă, în timp ce așezăm cutiile pe banda rulantă.

Mă întorc spre Kate, o privesc și declar:

— Nu cred mai avem nevoie de altceva.

Kate își strecoară mâna într-a mea și în jur totul începe să dispară, până când nu mai rămânem decât eu, Kate și o bandă rulantă nesfârșită, plină cu pungi de cereale. Lumea începe să capete înțeles.

***

Ajunși în căminul studențesc, târâm prada noastră pe scări, până în camera lui Kate, unde ne îmbuibăm cu cereale și lapte.

Pe podea sunt împrăștiate cutii de cereale pe jumătate goale și cadouri-surpriză ieftine, dar adorabile. Ne-am aplicat tatuaje temporare, găsite în cutia de Wheat-O: Kate și-a lipit pe un antebrat un dragon care scuipă flăcări. Eu mi-am pus pe un umăr un tatuaj ce înfățișează un animal care seamănă cu un wombat[19] prietenos.

Kate spune:

— Lumea o să creadă că ne-am drogat.

— Ce ar trebui să facem cu restul comorii noastre de cereale?

Ridică un deget în aer și declară:

— Am o idee.

Adună un vraf de cutii. Eu dau la o parte castronul meu gol.

— Stai puțin. Ce faci?

— Să oferim cereale mulțimii! exclamă Kate.

Se îndreaptă spre ușă. Pe neașteptate, îmi fac apariția în fața ei și i-o deschid.

— Îmi spui și mie ce vrei să faci?

— Ce mai stai? Hai, Jack Attack!

Colindăm din ușă în ușă, aruncând cutii de cereale în brațele ocupanților surprinși, dar încântați, ai camerelor de cămin. La urma urmei, toată lumea are nevoie de un Silly Rabbit, de un Cap'n Crunch, sau de un Count Chocula[20].

Toți merită să guste din magie.

ÎNTÂLNIRI DE GRADUL TREI, CU PRIETENII

Nu-i nevoie ca Jillian să scoată vreun cuvânt ca să știu că nu va fi o conversație prietenoasă. Se sprijină de mașină, iar limbajul ei corporal ar putea fi descris prin câteva cuvinte încântătoare, cum ar fi:

Iritată.

Exasperată.

Gata să mă altoiască.

— Pe unde-ai umblat? vrea să știe ea.

Ridic brațele în aer, cu un gest împăciuitor.

— Îmi pare rău. Îmi pare tare, tare rău.

— Nu știi să răspunzi la telefon? Mi-a fost frică să nu ți se fi întâmplat ceva.

— Am pierdut noțiunea timpului... Iartă-mă, J.!

Își pune mâinile în șolduri.

— Are legătură cu tipa în pulover-rochie?

Încuviințez cu o mișcare a capului.

— M-am gândit eu.

Expresia ei se relaxează puțin.

— Ai avut o noapte reușită?

Îmi vâr mâinile în buzunare și încep să mă legăn pe călcâie.

— A fost super!

— Ei, amorezule, acum trebuie să plecăm acasă. Unde-ți sunt lucrurile?

— Păi... Am sperat că o să stăm aici până diseară.

— Știi că trebuie să ajung acasă și să învăț pentru testul la franceză. Jack, iubita ta nu pleacă nicăieri.

— Nu vrei să te întorci fără mine?

— Poftim? Și cum o să ajungi acasă?

— Cu autobuzul, răspund încetișor.

Răscolesc pietrișul cu vârful unui tenis.

— Sunt o idioată! Am crezut că o să ne distrăm împreună în weekendul ăsta. Dar apoi mergem la petrecere și nu ești de găsit toată seara. Îmi spun: *Nu-i nimic, ne întâlnim la micul dejun, așa cum am stabilit,* iar tu nu vii...

La naiba! Am uitat complet de planurile noastre pentru micul dejun.

— Și îți direcționezi apelurile către căsuța vocală toată dimineața, apoi apari și-mi spui că te întorci singur acasă!

— J., nu-i deloc așa. Îmi pare rău. S-a întâmplat ceva nebunesc.

— Ceva nebunesc se întâmplă *în continuare,* Jack, mi-o trântește Jillian. Distracție plăcută! Transmite-i Rochiei-Pulover salutările mele.

— Hei... Nu te purta așa, te rog! Nu înțelegi.

Jill deschide larg portiera.

— Ba înțeleg foarte bine. Poate ne vedem mai târziu, dacă o să-ți amintești cum se folosește mobilul. Pe curând, Jack!

Iese pe șosea, iar eu îi fac cu mâna. Mă simt minunat și îngrozitor în același timp.

***

Eu și Kate am găsit un colț liniștit de bibliotecă. Ea învață la economie, în timp ce eu o studiez, constatând cât e de drăguță. Metoda mea de studiu constă în a mă zgâi la ea; apoi, când Kate observă că n-o scap din ochi, mă uit rapid în altă parte.

— Ce-i? Am fața murdară? mă întreabă ea, ridicând ochii din carte.

— Nu. Kate, pot să te întreb ceva?

— Ce?

— Vreau să știu dacă ești bine. Cum te simți... fizic?

— De ce întrebi?

— Nu știu.

Nu pot să-i explic, așa că mint:

— Fiindcă ești puțin palidă.

Mă cercetează.

— Mă simt bine, Jack. Mersi de întrebare.

— Super! Foarte bine.

— De fapt, se poate să fi exagerat puțin în ultimele douăzeci și patru de ore. Am alergat ca nebuna.

Dau din cap.

— Poate ar trebui s-o lăsăm mai moale cu maratoanele prin hipermarketuri, sugerez eu.

— Prefer sprinturile pe culoarele cu cereale.

DROGAT CU VIAȚĂ

Ca să ajung acasă iau autobuzul de miezul nopții, iar părinții mei nu sunt deloc încântați.

MAMA (la telefon): Numai nebunii iau autobuzul noaptea târziu!

EU: Nu cred că nebunii sunt chiar atât de riguroși cu programul lor de călătorii cu autobuzul.

TATA: Nu fi obraznic cu mama ta! Își face griji pentru tine.

MAMA: Tatăl tău a pregătit friptură la grătar.

EU: Serios că-mi pare rău.

TATA: Ei, asta e...

MAMA: Poate ar trebui să te luăm cu mașina.

EU: Nu cred că e...

TATA: Nu e cazul.

EU: Sunt de acord cu tata.

TATA: Dar o să purtăm o discuție despre încredere, Jack-O.

EU (oftând): Bine.

TATA (probabil vorbind cu MAMA și crezând că nu îl aud): Diseară vom fi doar noi doi la cină, iubito. Propun să sărim peste felul principal și să trecem direct la desert.

MAMA (probabil vorbind cu TATA și crezând că nu o aud): Două deserturi sau chiar trei, dacă te ține cureaua.

TATA: Iubito, de-ai ști ce poftă de desert am...

***EU: Ar fi bine să vorbiți departe de telefon când purtați conversații intime! Să știți că s-a inventat ceva foarte ca lumea, numit butonul* mute.**

TATA: Ne vedem dimineață, Jackie.

MAMA: Să ai grijă! Sună-ne când ești în drum spre casă!

EU: Bine. Cred că o să vin pe jos de la stația de autobuz, că doar e la două...

TATA: Excelent! Noapte bună!

Clic.

Și eu vă iubesc.

Deci...

Cu tot cu opririle în stațiile de autobuz, călătoria durează două ore și cinci minute.

Hotărăsc să ațipesc puțin, dar nu pot să dorm.

Nu e din cauză că autobuzul miroase a scutece murdare ori pentru că scaunul meu se ține laolaltă doar datorită straturilor de bandă adezivă galbenă.

S-ar putea să nu mai dorm niciodată. Cum să mai pun geană peste geană?

Dacă ăsta e într-adevăr ~~trecutul~~ ~~Trecutul~~ TRECUTUL, eu de ce sunt aici?

Dintre toate locurile în care Dumnezeu – sau cosmosul – m-ar putea trimite, de ce am fost lăsat tocmai aici, pe niște trepte prăpădite, alături de fata pe care o iubesc, dar care a murit și acum trăiește, enervată că o împiedic să coboare? Are zero amintiri despre mine, zero amintiri despre ultimele patru luni.

Oare trebuie să procedez diferit? Să schimb ceva de data asta?

Imposibil să fie doar o coincidență că am mai primit o viață (replica asta aduce cam mult aminte de jocurile video) imediat după moartea lui Kate. Poate că trebuie să o ajut să nu moară?

Poate că toată lumea retrăiește momente din propria viață, dar e de necrezut că nimeni nu vorbește despre asta.

Când ajung acasă, tata sforăie pe canapea, iar eu mă hotărăsc să-mi pun teoria la încercare discutând cu mama.

— Ce faci, mamă?

— M-am gândit să mai fac niște gem.

— E trei dimineața!

— Nu toată lumea se distrează luând autobuzul la miezul nopții.

— Iartă-mă. Nu am vrut să-ți faci griji pentru mine.

Mama dă ochii peste cap.

— Sper să nu faci ceva care să te trimită la tribunal în viitorul apropiat, Jackie Ellison.

O sărut pe obraz. Ea clatină din cap și amestecă în gemul de piersici.

— Mamă, pot să te întreb ceva?

— Ce mai e?

— Ți s-a întâmplat vreodată să leșini, să ai dureri insuportabile și să te întrebi dacă nu cumva o să explodezi, pentru ca apoi să te trezești proiectat în trecut, cu câteva luni în urmă?

Mama lasă deoparte lingura și se șterge pe mâini cu un prosop de vase.

— Jackie, te-ai drogat?

***

Din moment ce somnul refuză să vină, mai bine să fac ceva. Deschid laptopul. Scriu un mesaj nou.

Dragă Kate,

Știu ce o să crezi când o să vezi mesajul ăsta în *inbox*, deci mai întâi hai să abordăm un aspect important.

Acest e-mail *nu are deloc* legătură cu întrebarea pe care ți-am adresat-o aseară, în trecătoare, și la care ai spus că o să te gândești. Ai promis că o să-mi dai un răspuns („rezonabil de repede", în cuvintele tale). Așa că, te rog, *nu* te simți obligată să dai un răspuns la acea întrebare. E-mailul meu *nu* este despre ea, OK?

Dacă vrei să răspunzi la acea întrebare, fă-o când ești pregătită, te rog. E-mailul de față are un cu totul alt subiect.

Mă bucur că ne-am lămurit.

Acum să trecem la subiectul propriu-zis al mesajului. Vreau să te dădăcesc puțin. Cui nu-i place să fie dădăcit din când în când, mai ales printr-un e-mail din partea unei persoane complet străine?

Ia spune-mi: mănânci sănătos? Consumi destule fructe și legume? Știu că e foarte ușor să le neglijezi. Mamei mele îi place să mi le strecoare în farfurie. Câteodată le deghizează în carne. E foarte pricepută. Poate să taie o vânătă în formă de friptură de vită. Plus că mereu îmi ține lecții despre legătura trup-suflet: „Jack, sănătatea corpului oglindește starea minții" Ridicol, nu?

Bine, poate că am exagerat puțin adevărul.

Știu, știu... Lipsa de onestitate nu e un mod de a începe cu dreptul o relație (de prietenie sau de orice alt fel), dar am emoții. Sincer să-ți spun, sunt mort de frică.

Recunosc că e-mailul ăsta e oarecum (de fapt, numai și numai) despre întrebarea pe care ți-am adresat-o în trecătoare. Vreau să accepți.

Îți scriu câteva detalii despre mine. Sper să te ajute să te hotărăști, în caz că încă stai pe gânduri.

Am un metru și 79 de centimetri când port (cele mai înalte) tocuri. Acest detaliu s-ar putea să fie de folos dacă vom desfășura o activitate care implică tocuri. Mâncarea mea preferată (în afară de cerealele cu lapte) este burta de porc.

Oamenii critică mai puțin burta de porc decât șunca, deși sunt cam același lucru.

Îmi mai plac (în mod inexplicabil, după cum cred cei mai buni prieteni ai mei, Jillian și Franny) jeleurile cu aromă de popcorn. Ador să citesc cărți tipărite (îmi place mirosul hârtiei) și, ca toată lumea, pur și simplu *iubesc* plimbările lungi pe plajă. Nu am încredere în Siri, dar îmi place Google. Îmi doresc un labrador cafeniu, dar tata pretinde că e alergic la câini, când, de fapt, se teme de ei. Așa că deocamdată mă mulțumesc să mă uit, pe internet, la videoclipuri cu pui de labrador cafeniu care fac giumbușlucuri.

În general, sunt împotriva balurilor organizate de școli, inclusiv împotriva celor de absolvire.

Însă voi face o excepție pentru tine.

Nu vreau să te presez.

De fapt, cam vreau, deși am scris *nu vreau să te presez*. Dar o să înțeleg dacă nu reușești să ajungi sau dacă nu vrei să vii. E la mintea cocoșului că nu ești încântată să participi la un bal de absolvire a liceului, dar, dacă ai vrea, m-aș bucura mult. După cum am mai zis, categoric nu vreau să te presez, indiferent ce vei hotărî.

Jack

MULT MAI MULT DECÂT SUTĂ LA SUTĂ

Îi trimit un mesaj lui Jillian, să o întreb dacă mâine mă duce cu mașina la școală, dar nu răspunde. Și-a dezactivat opțiunea de confirmare a citirii mesajelor, așa că nu-mi dau seama dacă mă ignoră sau nu.

Prin urmare sunt surprins când își face apariția în cantina școlii, la masa noastră obișnuită.

Mă simt ușurat fiindcă 1) Franny nu vine la masă, pentru că se duce la sală și 2) altfel, ar fi trebuit să iau o decizie neplăcută: fie să mănânc de unul singur, fie să destabilizez ierarhia complexă a cantinei și să mă așez la o altă masă – ceea ce ar putea fi calificat drept un gest inacceptabil.

O salut pe Jillian. Mă întreabă imediat:

— Unde e Franny?

— Trage de fiare, îi răspund eu, încordându-mi bicepșii inexistenți.

— Aha...

Bănuiesc că Jillian nu și-ar fi făcut apariția dacă ar fi știut că o să fim doar noi doi la masă.

Urmează o tăcere încordată.

Încerc să dau startul unei conversații ușoare, care să încălzească puțin atmosfera glacială:

— Îți vine să crezi că domnișoara Holstein a amânat testul? Ce naiba o fi apucat-o?

Însă Jillian se uită fix la telefonul ei, de parcă așteaptă ca președintele țării să o sune în orice clipă, ca să-i ceară sfatul în privința trimiterii trupelor noastre armate peste ocean.

— Pot să te întreb ceva, J.?

Mormăie o replică. Aleg să înțeleg că a spus „da”.

— Cât timp ai de gând să fii supărată pe mine?

— Depinde. Cât timp ai de gând să te porți ca un tâmpit?

Mă uit la ceas.

— Păi, am terminat chiar acum.

Mă săgetează cu privirea.

— Ești sigur?

— O sută douăzeci la sută.

Prietena mea scoate sunete de nemulțumire.

— Nu-mi place deloc când oamenii fac chestia asta!

— Ce anume?

— Când spun „mai mult de sută la sută", de parcă ar fi posibil. În plus, dacă ții neapărat să arăți cât ești de sigur, de ce să nu folosim hiperbole? De ce să nu spunem „nouă sute la sută" sau „5,383 la sută"? Hai măcar să fim creativi, dacă tot nu știm matematică.

— Jillian...

— Mda?

— Sunt 1234424 la sută sigur că nu mă mai port ca un tâmpit.

— Bine. Te cred în proporție de treizeci și opt la sută.

— Marfă! Stau mult mai bine decât credeam.

Se așază pe locul ei obișnuit. Îi ofer un biscuit cu unt de arahide, care dispare iute în gura ei.

— J., s-a întâmplat ceva?

Oftează.

— Vrei să auzi varianta lungă?

— Normal.

— În dimineața asta n-am avut curent electric, pentru că mama a uitat să plătească factura. Am găsit un teanc de somații de plată, nedesfăcute. În ultimul timp, mama parcă e pe altă planetă.

— Uau!

— Cu toate astea, dimineață am făcut un duș nemaipomenit, la lumina lumânării.

— Sună grozav.

— Așa a și fost, crede-mă.

— Ceva noutăți de la tatăl tău?

— Nu. Repetă la nesfârșit aceleași lucruri. I-am zis că și-a găsit un moment nemaipomenit de prost să facă o criză a vârstei mijlocii.

— La naiba! E o nebunie că se întoarce pe Coasta de Fildeș.

Jillian se încruntă.

— Stai puțin! De unde știi că se duce acolo?

Rahat!

— Poftim? Parcă tu mi-ai spus.

— Nu, sigur nu ți-am zis, Jack.

Jack, găsește repede o replică!

— Păi, m-am gândit că, dacă *eu* aș avea o criză existențială, probabil că m-aș întoarce unde am crescut, să caut... răspunsuri.

Mă privește lung și îmi dau seama că nu prea mă crede, însă, pe de altă parte, ce altă explicație i-aș putea oferi, în afară de călătoria în timp?

Se uită în altă parte și se joacă absentă cu lănțișorul de la gât. Îmi zice:

— Când ești copil, ai impresia că părinții tăi sunt cu picioarele pe pământ, că știu întotdeauna ce fac. Apoi, într-o zi, îți dai seama că sunt la fel de duși cu pluta ca tine. Că sunt bătrâni *și* duși cu pluta.

— Atunci, vrei să spui că suntem condamnați cu toții?

Ia încă un biscuit din pachet.

— Cam așa ceva.

MESAJE PESTE MESAJE PESTE MESAJE

Plictisul chinuitor din sala de lectură, în a șasea oră de școală, e întrerupt de următorul mesaj:

Dragă Jack,

Trebuie să recunosc că, în timp ce îți citeam e-mailul, am început să mă simt puțin presată, dar după aia, fiindcă ai zis de cel puțin douăsprezece ori *nu vreau să te presez*, toată presiunea acumulată a dispărut ca prin farmec. A fost grozav! Și complet neașteptat. Îți mulțumesc. 😀

Adevărul e că înclin să-ți refuz invitația. Îmi enumăr motivele mai jos.

Balul de Absolvire o Sperie pe Kate Deoarece:

● Dansul mă îngrozește. Din păcate, nu sunt înzestrată cu stereotipicul simț al ritmului, despre care se crede că toate fetele de culoare îl au. Nu am nici măcar simțul ritmului unuia amețit de băutură. De fapt, dacă aș avea două picioare stângi, pentru mine ar fi un progres.

● Ghirlandele festive mă neliniștesc, probabil din cauză că mă duc cu gândul la niște șerpi de hârtie subțiri și multicolori.

● Am obiceiul de a răsturna vasele cu punci. Nu mă întreba cum reușesc. Indiferent unde mă aflu, dacă prin preajmă e un vas cu punci, găsesc de fiecare dată ocazia să-l dărâm. Covoarele n-au nicio șansă de scăpare!

● Detest rochiile. De ce nu se organizează petreceri la care poți să apari în pantaloni de trening, cu părul prins într-o bentiță veche, fără ca oamenii să te creadă un șarlatan sau o fată

bătrână în devenire? Pe deasupra, cui nu-i plac pantalonii de trening?
● Sunt o caracatiță. Ei, de fapt nu e adevărat. Pentru afirmația asta o învinuiesc pe domnișoara Nielson, profesoara mea de engleză din clasa a noua, care era de părere că argumentele ar trebui să fie ÎNTOTDEAUNA în grupuri de câte cinci. Dar, pe de altă parte, tot ea numea telefoanele mobile „aparate de emisie-recepție".

În orice caz, sper că acum înțelegi mai bine cu ce ai de-a face... sau, mai bine zis, cu *cine*. Poate dorești să-ți retragi invitația. În caz contrar, am pentru tine o întrebare serioasă. De fapt, două.

Te rog, iartă-mi extraordinara dulcegărie.
1) de ce am impresia că te cunosc, Jack?
2) de ce am scris un e-mail întreg ca să-ți explic de ce nu pot să merg cu tine la bal, când știu că o să vin?

Poate că nu mai ai chef să mergem la bal, fiindcă probabil ți-e cât se poate de clar că sunt țăcănită. Dacă nu mai vrei să te însoțesc, înțeleg perfect, să știi.

Kate

P.S. Jack, încă ceva.
P.P.S. Nu te presez! 😀

Îi răspund imediat:

Dragă Kate,

Că tot veni vorba de țăcăneală, ce părere ai avea dacă ți-aș spune că ne-am cunoscut într-o altă viață?

Tot ce știu e că vreau să te cunosc mai bine în viața *asta*. Și cât mai repede.

Ce zici de următoarea combinație: eu, tu și o petrecere publică plină de stângăcii (cunoscută drept „bal de absolvire")?

Jack

***

Apoi, în a șasea pauză, primesc răspuns. Mi se pare grozav că ea îmi răspunde ultrarapid. Uneori ne silim să părem indiferenți, așa că preferăm să așteptăm înainte de a răspunde, în loc să fim sinceri și să reacționăm așa cum ne dictează inima. Știți voi sentimentele alea deloc cool, cum ar fi *încântare* și *fericire.* Kate e altfel. Îmi răspunde după treizeci și opt de minute.

Dragă Jack,

Oficial și cu mâna pe inimă, accept.

Trebuie să te avertizez că am ieșit de curând dintr-o relație. Dar (poate că nu e o idee bună să-ți spun) nu sunt sigură că l-am uitat. Mi se pare că e mereu lângă mine. De fapt, chiar așa e. M-am despărțit de el pentru că știam că nu ne potrivim. Dar am o inimă afurisită, trădătoare, naivă și nătângă...

E ca atunci când tu ai zis că nu se întâmplă nimic între tine și prietena pe care ai adus-o petrecere – parcă o cheamă Jillian?

OK, știu că o cheamă Jillian. Ceva m-a îndemnat să mă prefac că i-am uitat numele... Știu, am un comportament meschin. Cel puțin îmi recunosc defectele.

Nu încerca să negi. Am observat cum te uitai la ea. Ai fi crezut că micul Cupidon a înfipt o săgeată în fundul tău slăbănog. Două minute m-am rugat de tine să te dai la o parte, pe scara aia, până ți-ai dat seama că stăteam în spatele tău. Niște inimioare ți se tot învârteau deasupra capului. 😀

Nu-ți face griji. Nu mă deranjează. Deși sentimentele noastre îl contrazic, adevărul e că nu ne cunoaștem aproape deloc. Evident, cu excepția momentelor petrecute împreună, într-o viață anterioară.

Nu vreau să stric totul, Jack. Asta ar fi trebuit să fie al cincilea motiv din lista pe care ți-am trimis-o: am obiceiul de a strica lucrurile bune. Tocmai când se apropie de potențialul lor maxim, îmi fac apariția ca un tăvălug pus pe distrugere. Poate că talentul meu este să dau lucrurile peste cap. Poate că, în loc să-l neg, ar trebui să mi-l asum.

Să nu spui că nu te-am avertizat!

Eu = o mare bătaie de cap.

Nici măcar nu pot să scriu un e-mail fără să par ciudată.

Kate

****

Dragă Kate,

Mințile geniale gândesc la fel...

Îți mulțumesc că ai fost sinceră. Cât despre situația ta, înțeleg perfect cum e când *rațiunea și inima nu se pun de acord*.

Cât despre Jillian, ai dreptate numai pe jumătate. Într-o vreme, nu-mi doream nimic mai mult decât să fim un cuplu. Dar ea și cu mine suntem meniți să fim doar cei mai buni prieteni și sunt fericit că există în viața mea. Chiar ieri, mi-a zis că ea e garda mea de corp, că treaba ei este să mă protejeze. Când am întrebat-o de ce anume mă protejează, mi-a răspuns: „De toate". Sunt norocos să am pe cineva căruia îi pasă de mine atât de mult. Iubitul ei, Franny, e celălalt cel mai bun prieten al meu. Noi trei suntem cei mai buni prieteni, așa că îți închipui cât de ciudat / stânjenitor / dificil a fost să ascund ce simțeam pentru ea. Odată ca niciodată, la o petrecere foarte asemănătoare cu aia la care ne-am întâlnit noi, aproape i-am spus adevărul. Însă ceva (ursita / karma / providența) m-a îndemnat să tac. Și nu regret. Mai ales acum. 😀

Nu vreau să pară că-ți scriu pe fugă, dar fac parte dintr-o trupă și avem repetiție, deci trebuie să închei aici. Dacă auzi un zgomot asemănător cu un elan ce rage într-un tunel aerodinamic, nu te îngrijora! E trupa noastră, care își acordează instrumentele. OK. De fapt, mint: așa sună când încercăm să cântăm. Niciun elan nu a fost rănit în timpul repetițiilor.

Jack

P.S. Spune-mi despre tine ceva ce nu ai spus niciodată, nimănui.

IRONIA CONDAMNĂRILOR LA ÎNCHISOARE

Încă entuziasmat după schimbul ăsta de e-mailuri, mă întâlnesc cu Franny în fața dulapului său de școală, așa cum facem înainte de ora de muzică.

— Salut! Ești gata să te spargi în figuri? îl întreb, prefăcându-mă că zdrăngăn la o chitară imaginară.

Franny trântește ușa dulapului.

— Nu vin la oră.

Mă apucă râsul.

— De ce? Ai altceva mai bun de făcut?

— Azi nu prea am chef să-mi petrec timpul cu Grupul Tocilarilor, bombăne el, apoi se răsucește și dă să plece. Transmite-le salutări din partea mea.

Îl înșfac de rucsac și îl țin pe loc.

— Mai întâi lipsești de la prânz, iar acum încerci să tragi chiulul la ora de muzică. Ia zi, omule, ce s-a întâmplat?

— Totu-i în regulă, frate. Distracție plăcută cu *orchestra*! îmi urează Franny.

Pronunță *orchestră* de parcă ar fi un cuvânt vulgar sau ca și cum ar vrea să-mi spună: „Distracție plăcută, barosan fără griji ce ești!”.

— Tu crezi că nu știu când minți?

În sfârșit, mă uit atent la el și înțeleg imediat de ce nu vrea să mă privească. E puțin spus că are ochii injectați.

— Ce naiba, Franny! Ai băut?

— Vai de mine, Franny! Ai băut? mă maimuțărește prietenul meu.

— Pe bune? Așa vrei să discutăm? Ai muncit atât de mult! Dacă te vede vreun profesor...

Privirea i se întunecă. Se încruntă.

— Te-oi fi crezând consilierul meu de orientare academică? Mai urmează să-mi ții predici despre cum dau oportunităților cu

piciorul! Pleacă dracului de aici, prietene!

Dă să mă ocolească, dar îl înșfac din nou, și mai strâns.

— Franny, noi doi suntem prieteni de... Nici măcar nu-mi amintesc să nu fi fost prieteni vreodată. Dacă s-a întâmplat ceva, poți să-mi spui. Faptul că trebuie să te...

— Termină! îmi strigă el pe un ton ascuțit, dur.

Câțiva elevi se opresc din activitățile lor și se zgâiesc la noi. Franny se uită urât la ei, iar puștii își văd de treabă. Se întoarce spre mine. Vorbește tăios, dar mai încet.

— Ce vrei de la mine, Jack?

Vreau să-mi spui că tatăl tău iese din pușcărie!

— Ce-ar fi să-mi zici adevărul?

— Și eu, care credeam că nu poți fi mai jalnic de-atât! comentează prietenul meu.

Își mușcă buza de jos și zâmbește silit. Ochii îi sunt umezi și roșii. Pupilele lui absorb lumina becului cu halogen de deasupra noastră, căpătând o nuanță alb-gălbuie.

— Vezi c-o să întârzii la oră, îmi atrage el atenția.

— Franny, ce s-a întâmplat?

Se sună o ultimă oară, pentru elevii întârziați. Ridic un deget.

— Vezi? Deja am întârziat. Acum chiar că trebuie să vorbești cu mine. Din cauza ta, o să intru după prof. Doar știi cât de mult *urăsc* să întârzii.

— Nu ești normal, omule.

Îi vine să râdă.

— Îl eliberează pe Cupon mai repede, pentru bună purtare. De-a dreptul ironic, nu? E prima oară când cineva folosește numele lui și cuvântul *bun* în aceeași propoziție.

***

Cu toată că nu e o informație nouă, vestea eliberării Cuponului mă determină să privesc Imaginea de Ansamblu.

Am crezut că m-am întors în timp ca s-o ajut pe Kate să nu mai moară.

Dar poate că m-am întors și pentru Franny.

Pentru toată lumea.

Dragă Jack,

Fiindcă tot ai pomenit de elani, chiar am auzit unul care răgea și mi-am zis că mi-aș dori să-l înveselească cineva pe amărâtul ăla. Dar a cântat – pardon! s-a văitat – în continuare. Când plănuiai să-mi spui că faci parte dintr-o trupă? Ai vrea să cânți pentru un public format dintr-o singură persoană? (Acea persoană fiind eu, în caz că nu am fost suficient de explicită. 😀)

Referitor la Jillian și Franny, dacă prietenii tăi sunt dornici să te protejeze de *toate,* înseamnă că sunt grozavi. De obicei, un anumit prieten te apără de *ceva* și un altul te apără de *altceva,* dar să ai prieteni care te apără de *toate* e foarte rar.

Mi-ai scris că vrei să afli despre mine un lucru pe care nu-l știe nimeni altcineva.

Când eram mică, mâncam păianjeni. Nu pentru că mi s-ar fi părut fascinanți* ori foarte gustoși, ci pentru că voiam să torc mătase obținută din stomacul meu și să țes pânze minunate.**

Dar singurul rezultat a fost că mi s-a făcut rău.

Să știi că în clipa asta aud cum te prăpădești de râs. Sunt sigură că așa ceva nu ți-ar fi trecut prin minte. E adevărat sută

la sută. Ești singurul căruia i-am spus vreodată. Acum e rândul tău, Jack. Spune-mi ceva despre tine.

Aștept cu nerăbdare o informație savuroasă ori măcar foarte jenantă, pe măsura consumului meu de arahnide.

Kate:)

*** de fapt, chiar așa mi se păreau**
****nu sunt**

****

Dragă Kate Legănată pe un Fir de Mătase,

Să știi că vin din viitor. Ai fi uimită să afli cât de multe se pot schimba în doar patru luni. Toată lumea se poate da peste cap. Sper că nu par nemulțumit, fiindcă e exact pe dos. Pentru mine e foarte important că am șansa de a fi aici, din nou.

Uite că ți-am dezvăluit ceva ce nu am mai spus nimănui, niciodată. Am încredere că vei păstra secretul cu strășnicie.

[Doriți să ștergeți acest mesaj sau îl păstrați pentru mai târziu?]

Salvare.
[E-mailul dumneavoastră a fost salvat.]

Compunere mesaj nou.

Dragă Kate Legănată pe un Fir de Mătase de Păianjen,

Nu mai apuc să scriu un alt e-mail, fiindcă tata mă cheamă la cină, apoi apare Franny, care mănâncă la noi. Toată seara mă gândesc cum să aduc în discuție eliberarea Cuponului și, totodată, cum să o

fac așa încât Franny să nu sară la mine din celălalt capăt al mesei și să mă înjunghie.

Dar nu-mi vine nicio idee, așa că îmi petrec timpul încercând să descurajez încercările lui Franny de a-mi fura din farfurie pastele pregătite de mama.

***

— Fran, vreau să vorbim despre eliberarea Cuponului...

Părinții mei s-au dus la culcare. Noi doi stăm în camera de la subsol, luminați de imaginile strălucitoare ale jocului *Metal Brigade IV.* Controlerele țăcăne sub degetele noastre, în timp ce ne străduim să evităm atacurile tancurilor inamice.

— Ce-i cu ea? întreabă Franny.

Își activează superputerea și îl elimină pe cel mai bun jucător al plutonului inamic.

Ridic din umeri.

— Cred că trebuie să fii pregătit... Știi că tatăl tău nu-i cea mai responsabilă persoană. N-aș vrea să fii supărat... știi tu... dacă el... dacă nu...

— Chiar trebuie să vorbim despre asta acum? Tocmai îi batem pe ăștia de le sună apa-n cap.

— Ziceam și eu.

— Nu mai pierde timpul gândindu-te la *asta.* OK?

— OK, Fran.

Mă întreb dacă nu cumva am dat-o în bară. Poate că am spus prea multe. Mă uit pe furiș la prietenul meu, dar nu reușesc să-i interpretez expresia. Se zgâiește la ecran. Strânge din buze, fruntea îi e încrețită de concentrare. Răsună doar țăcănitul controlerelor și vaietele dușmanilor noștri care se prăbușesc.

PLUTIND DE FERICIRE

Cea mai bună cale de a nu o pierde pe Kate este să n-o scap din ochi.

Sau măcar să stau cât mai aproape de ea.

Prin urmare...

Petrecem împreună multe seri. În acest timp, ea învață și eu mă prefac că învăț, când de fapt stau cu ochii pe ea. Apoi, când se uită la mine, mă prefac foarte absorbit de studiu, iar ea clatină din cap, cu un gest dezaprobator, când observă că țin manualul cu susul în jos.

Devorăm o tonă de mâncare nesănătoasă. Sursa noastră predilectă e o dubă unde se servește *taco.* E deschisă până târziu în noapte. Acolo am mâncat cel mai bun *guac* DIN VIAȚA MEA!

Stăm cu orele în trecătoare, vorbind vrute și nevrute. Într-o după-amiază, Kate încearcă din răsputeri să mă convingă că noua trilogie *Războiul Stelelor* e mai bună decât filmul original. O întreb dacă a văzut *Imperiul contraatacă.*

Încearcă să mă pună la curent cu toate filmele *indie* bune pe care le-am scăpat din vedere. Se dovedește că până acum nu am văzut niciun film *indie* bun. Jos pălăria pentru *Lungul drum spre casă* și *Short Term 12!*

Ne apucăm din senin să dansăm ca apucații – deși nu ne pricepem deloc la dans –, spre disperarea colegei sale de cameră.

Ne sărutăm în timpul pauzelor de studiu. Ne sărutăm când mergem să cumpărăm de mâncare. Și în pădurea din trecătoare, și în timpul maratoanelor cinematografice.

— Crezi că o să te plictisești vreodată să mă săruți? întreabă Kate.

— Niciodată!

— Ești sigur?

— Hai să facem un experiment.

Kate înalță din sprâncene.

— Serios?

Mă trag mai aproape de ea. Ne aflăm în bibliotecă, în mijlocul unui culoar alcătuit din rafturi care gem de cărți. Aici suntem doar noi și o fată așezată cu câteva mese mai încolo.

— Mi se pare singurul mod de a stabili care e adevărul, îi spun.

Kate zâmbește, îmi atinge ceafa într-un fel care mă face să mă topesc, mă sărută pe nas, apoi pe obraz și pe buze.

Se îndepărtează puțin și mă privește.

— O facem de dragul științei, da?

Mă lipesc de ea.

— Ador știința! declar eu, între două săruturi.

Mă pierd în ochii lui Kate, în buzele ei, în ritmul neregulat al respirației sale.

Cu cât petrecem mai mult timp împreună, cu atât îmi doresc să stăm mai mult timp în doi.

S-ar putea să fiu dependent de Kate.

Nu pare să existe leac pentru dependența mea și, chiar dacă ar exista unul, nu cred că l-aș vrea.

Aș refuza tratamentul și m-aș externa din spital, în ciuda sfaturilor medicilor.

Jack, trebuie să rămâi aici. E pentru binele tău, ar insista doctorii.

Iar eu aș flutura nepăsător din mână.

Fiindcă sunt fericit. Bate-te-ar norocul, dependență!

REVERSUL FERICIRII

Există însă și o parte neplăcută a beției provocate de Kate.

Aprind lumina în bucătărie și, speriat, sar ca ars.

— Tată, ce faci aici? De ce stai la pândă în bucătărie?

— Nu stau la pândă. Nu pot să dorm. Te-am așteptat.

— Totu-i în regulă?

Scot un pahar din dulap și iau din frigider sucul de struguri.

— Ce coincidență! Voiam să te întreb același lucru.

Sucul mi se pare mai dulce decât de obicei.

— Sunt bine. De ce?

— Mă întrebam unde ai dispărut în seara asta.

— Am ieșit în oraș.

— Ai uitat că trebuia să facem împreună ordine în șopron, ca să punem acolo noua mașină de tuns iarba?

— Îmi pare rău, tată! Am uitat complet.

— Mama ta se baza pe noi să terminăm treaba asta azi. Dacă nu punem mașina în șopron, atunci nu putem duce în garaj scaunele și mesele comandate pentru petrecere.

— Am zis că-mi pare rău.

— Te-am auzit.

— Uite, mâine o să fac niște aranjamente și o rezolvăm după școală.

— Am rezolvat deja, Jack.

Nu-mi vine să cred.

— Serios? Imposibil să fi mutat totul de unul singur.

— Ai dreptate. Tocmai de-aia a contribuit și mama ta. Franny și Jillian au trecut pe aici și ne-au dat o mână de ajutor. Nu m-aș fi descurcat fără ei.

— Ce se întâmplă de fapt? îl întreb eu.

— Cum adică?

— Aștepți pe întuneric să ajung acasă. E clar că ești supărat...

— Nu supărat, Jack. Sunt dezamăgit.

Soarbe din apă și adaugă:

— Și îngrijorat.

— De ce?

— Am senzația că purtarea ta din ultima perioadă are un tipar.

— Purtarea mea? Am uitat că am stabilit să te ajut cu mutatul. Ai fi putut să mă suni.

— Te-am sunat.

Îmi scot telefonul din buzunarul pantalonilor și constat că e închis. Ori l-am închis din greșeală, ori s-a consumat bateria.

— Rahat! Scuze, tată! Nici măcar nu mi-am dat seama că telefonul...

— Tocmai asta e problema, Jack. Uiți o grămadă de lucruri în ultima vreme, treci multe cu vederea și încep să se adune.

— Am uitat de un singur lucru, tată.

— Deci nu ai uitat că am stabilit să luăm cina în familie, în seara asta? N-ai uitat că vin și prietenii tăi, să mănânce *chilii* făcut de mama ta?

Are dreptate. Să dau uitării două lucruri într-o singură seară e cam mult. Îi spun:

— O să-i sun pe Franny și pe Jillian. O să înțeleagă. Luăm cina în familie weekendul viitor.

— Deja am luat cina în familie, Jackie.

— Nu poți să iei cina *în familie* fără toți membrii familiei.

Tata dă din umeri și explică:

— Mama ta și cu mine am gătit multă mâncare. Nu am vrut să o aruncăm.

Îmi încrucișez brațele la piept.

— Mie mi se pare că pur și simplu ați vrut să-mi demonstrați ceva.

— Și care ar fi acel ceva?

— Tu să-mi spui!

— Jackie, nu e nimic rău în a fi complet vrăjit de o fată...

— Kate. Numele ei e Kate.

— ...dar nu trebuie să-i dai deoparte pe oamenii care te iubesc, care au fost alături de tine...

Îmi stă pe limbă să-i spun: *Și ea e alături de mine. Suntem fericiți împreună, iar asta ar trebui să te bucure. Nu-mi permit să dau greș, nu pot rata din nou ocazia să fac ceea ce trebuie. Am o mulțime de pierdut. „Aproape că" nu mai e de ajuns. Tipii ca mine nu primesc a doua șansă, mai ales în iubire.*

Dar nu-i pot explica tatei. Nu pot să-l fac să priceapă cât de mari sunt mizele. Nimeni, nici măcar tatăl meu, nu m-ar crede.

— Am crezut că tu vei înțelege.

— Ce să înțeleg, Jack?

— Uneori ți se întâmplă lucruri bune, la care nu te așteptai. Și nu ți le poți explica în totalitate. Dar, odată ce apar în viața ta, să trăiești înseamnă să le întâmpini cu brațele deschise, să-ți extinzi orizontul, să faci ceva mai important decât ți-ai imaginat vreodată. Mă gândesc la relația ta cu mama, la relația dintre Franny și Jillian. De ce să n-am și eu parte de așa ceva?

— O să ai. Dar acum tu, Franny și Jillian abia ați ieșit de pe băncile liceului. Aveți toată viața înainte, să trăiți și să aflați ce vă face fericiți. Nu e nicio grabă...

— Nu mă grăbesc. Dar de ce să n-am o relație adevărată acum? Dacă aleasa mea e Kate? Oamenii tot repetă că trebuie să aștepți lucrurile bune din viață. Câteodată, ele apar mai devreme. Uneori nu trebuie să aștepți.

— Dacă sentimentele tale sunt atât de puternice, de ce nu ai adus-o acasă până acum, să o cunoaștem și noi?

Pentru că nu vreau să o împart cu nimeni. Pentru că nu am mult timp la dispoziție.

— Ce ai vrea să-ți răspund?

— Jackie, noi te iubim. Crede-mă că suntem fericiți dacă tu ești fericit. Fata asta pare minunată, dar mi se pare că relația voastră evoluează puțin cam repede. Poate că...

Termin de băut sucul de struguri, pun paharul în mașina de spălat vase și mă îndrept spre scară, fiindcă nu vreau să aud continuarea. Am mai auzit placa asta. Oamenii declară că sunt fericiți dacă și tu ești fericit, dar pe urmă încep să se teamă că, poate, fericirea ta o s-o afecteze pe a lor. Și atunci nu se mai bucură așa de mult.

Recunosc, m-am exprimat cam ambiguu. Totuși cred că ați înțeles ideea.

— Repet: îmi pare rău că nu am fost aici. Sunt obosit. Mă duc la culcare.

— Bine, spune domol tata. Noapte bună, Jackie!

CĂTRE FRANNY, JILLIAN: Salutare, băieți! Îmi pare rău pentru seara asta. Am încurcat zilele și am crezut că luăm cina săptămâna viitoare. Mă iertați? Vă rog!
FRANNY: Frate, ne ești dator VÂNDUT!
JILLIAN: Cine ești și de ce ne scrii???
EU: Da, rămân dator și promit să dau înapoi CU dobândă!!
EU: Au, J.! Usturătoare replică!!
JILLIAN: Numărul ăsta de telefon i-a aparținut celui mai bun prieten al nostru, dar el a dispărut brusc. Ne-am gândit că s-a evaporat de pe fața planetei...
EU: De fapt, chiar așa s-a întâmplat. Fără să vă dați seama, ați dat în vileag planul nostru extraterestru de invadare a Pământului. Așa că voi doi sunteți pe locurile trei și patru pe Lista noastră de Nimicire...
FRANNY: Ce naiba?! Cine e pe primele două locuri??
JILLIAN: O să ne spună că pe primul loc e președintele țării.
EU: Președintele e pe primul loc. J., nu mai pretinde că sunt previzibil!!

JILLIAN: Nu pretind. E adevărat!
FRANNY: la zi, cine-i al doilea condamnat la nimicire?
EU: N-o să afli niciodată!
JILLIAN: Pun pariu că e Kate!!
EU: Așa-i. Și Kate ne-a deconspirat. La naiba! Chiar sunt atât de transparent?
JILLIAN: Credeam că e de la sine înțeles.
FRANNY: Frații înainte de gagici, omule! Frații înainte de gagici!
EU: Nu te supăra, Jillian!
JILLIAN: Nu mă supăr. Sunt și eu un „frate" în sensul spiritual al cuvântului.
FRANNY: Exact! Jill a fost mai frate decât tine în ultimul timp, Jack.
EU: Îmi pare rău, băieți! Tata mi-a atras atenția că am fost cam bădăran. Scuze!
FRANNY: Se pare că fata asta îți dă ceva ce eu și Jillian nu-ți putem oferi... Hahahahaha!
JILLIAN: Ai fost cam scârbă în ultima vreme. Poți să-i fii iubit, dar și să te porți frumos cu prietenii tăi. Ne-ai tras clapa și la repetiții. Doar repetăm pentru petrecerea părinților TĂI.
EU: Știu. Ai dreptate. Nu am nicio scuză. Îmi pare rău. M-am simțit tras din două părți. Trebuie să-mi împart egal timpul între prieteni și iubită. Am descoperit că e mai greu decât credeam.
FRANNY: Omule, nu mai gândi cu ce ai în pantaloni și totul o să fie în regulă!
EU: Înțelept sfat, Franny! Ca de obicei. Mulțumesc că nu mă urâți.
FRANNY: Câteodată te porți ca un idiot sentimental.
JILLIAN: Gata, Jack! Serios, potolește-te!
EU: Și eu vă iubesc, băieți.

Știu ce vă trece prin cap. În seara asta mi-am dezamăgit părinții și mi-am decepționat prietenii – ar trebui să fie de ajuns încât să revin cu picioarele pe pământ, însă vă înșelați amarnic.

***

Peste mai puțin de o săptămână...

Către FRANNY, JILLIAN: Salut, băieți! Azi n-o să ajung la repetiții. A intervenit ceva.
JILLIAN: Glumești?! Petrecerea e peste șase săptămâni, iar noi nu suntem deloc pregătiți! Indiferent ce a intervenit, EA poate să aștepte!
FRANNY: Frate, e a cincea oară când ne tragi clapa. Dacă trupa nu mai e importantă pentru tine, spune-o! Dar ține minte că a fost ideea TA. În plus, părinții TĂI își aniversează căsnicia.
EU: Știu, știu. Nu aș fi amânat dacă n-aș fi avut un motiv serios.
FRANNY: Faci cum vrei, frate.
DE LA JILLIAN: Ești bine, omule? Ce se întâmplă cu tine?
EU: Sunt foarte bine. Ba chiar fericit.
JILLIAN: Mă bucur că măcar unul dintre noi e fericit.
EU: Ce s-a întâmplat??
JILLIAN: Am luat -9 la extemporalul de franceză.
EU: ☹ Trebuie să fie o greșeală!!
JILLIAN: Nu e nicio greșeală. Am luat cât am meritat.
EU: Meriți cea mai bună notă.
JILLIAN: Îmi amintesc de o vreme când prietenul meu Jack mă ajuta să exersez la franceză, dar zilele astea e ocupat cu alte LUCRURI. LOL.
EU: Nu s-a schimbat nimic, J.
JILLIAN: Totul s-a schimbat, J.

EU: Ce vrei să spui??
JILLIAN: Uită că am pomenit de asta. Totul e super.
EU: Nu pot să uit așa, imediat.
JILLIAN: Ba sigur că poți.
EU: Îmi pare rău, J. Sincer.
JILLIAN: Am treabă. Ar trebui să vorbești și cu Franny.
EU: Se simte OK?
JILLIAN: Se agită mult fiindcă o să-l revadă pe Cupon. A fost distrat în ultimul timp. E de înțeles, dar mă îngrijorează. Nu-i place deloc să vorbească despre ce îl frământă. Are nevoie de tine, Jack.
EU: O să vorbesc cu el.
JILLIAN: Baftă! Gata, pe bune că trebuie să plec!
EU: ***On parte plus tard?***[21]
JILLIAN: ***Nous verrons.***[22]

Cinci minute mai târziu:

EU către FRANNY: Am vrut să-ți spun din nou că-mi pare rău că nu am venit la repetiții.
EU: Să știi că te susțin, bine? Oricând ai nevoie de mine. Dacă simți nevoia să vorbești sau să nu vorbești sau să faci altceva.

După ce am așteptat în zadar un răspuns...

EU: Scuze că m-am dat la fund în ultimul timp. Să ai o iubită îți consumă o grămadă de timp. În sfârșit, am înțeles de ce tu și Jillian sunteți tot timpul superocupați. LOL. 😀
EU: Mda. Probabil o să-mi răspunzi tu cândva.
EU: Te iubesc, frate.
Șterg ultimul mesaj și îl schimb cu ăsta:
EU: 🤓

După o oră și jumătate...

FRANNY: Sunt bine, omule. Nu te mai perpeli! LOL.
EU: Salut!
FRANNY: Dar, fiindcă tot ai întrebat, aș vrea să-mi faci o favoare!
EU: Ce??
FRANNY: Cuponul vine mâine la cină. Știu că e cam din scurt, dar mai vrei să-mi fii alături?
EU: O să vin. Păstrează-mi un loc bun.

Sunt fericit. Știu că, până la urmă, eu și Franny ne vom susține mereu unul pe celălalt.

Mă sună Kate. Îi răspund:

— Salut! Nu ar trebui să fii la cursuri?

— Sunt în întârziere. Acum merg foarte repede.

— Aha! Deci de asta vorbești de parcă ai fi în vârful unui zgârie-nori.

— Exact. Tu ce mai faci?

— Ăăă... învăț, îi răspund eu, punând rapid în *stand-by* jocul video și aruncând controlerul pe pernă. Ce s-a întâmplat?

— Speram să stăm de vorbă.

— Ascult.

— Nu așa! Să ne vedem față în față.

— A, te referi la FaceTime, glumesc eu.

Dar ea nu are chef de râs.

— Vorbesc serios. Am nevoie să te văd în persoană.

— Am înțeles!

Mă întreb ce s-o fi întâmplat și care-i faza cu nevoia asta urgentă.

— Te simți bine?

— Da, răspunde Kate, puțin cam abrupt.

— Ești sigură?

— Mda.

— Când vrei să ne întâlnim?

— Nu știu. Dimineață am de predat o lucrare la care încă nu am început să scriu. Iar diseară trebuie să merg cu soră-mea la o ceremonie de premiere. Ține morțiș să vin și eu, deși am încercat s-o fac să se răzgândească. Aș vrea să ne vedem mâine.

— Mâine, repet eu inutil, fiindcă știu că mâine nu e o zi potrivită.

Nu-mi pot lua două angajamente, când deja i-am promis lui Franny că mă duc să iau cina la el. Are nevoie de mine.

Dar dacă ea vrea să mă vadă ca să-mi spună că e bolnavă?

Dacă atunci o să aflu de ce m-am întors în timp?

Cum să ratez așa ceva?

Nu pot.

Trebuie să le fac pe amândouă.

Kate își drege glasul.

— Dacă nu poți veni, găsim noi o altă ocazie.

— La ce oră vrei să ne vedem?

— Oricând. Spune-mi tu când poți.

— Hmmm...

Am școală toată ziua. Pe deasupra, trebuie să iau în calcul timpul petrecut pe drum, de aici până la Whittier. Dar, dacă trag chiulul la ultima oră și evit aglomerația din trafic, poate reușesc să fiu în ambele locuri, să le fac pe amândouă. Să fiu *și* alături de Franny, *și* alături de Kate. Ăsta ar fi cel mai fericit scenariu. Toată lumea ar fi mulțumită. Poate Kate nu s-ar fi supărat dacă i-aș fi spus că am planuri pe care nu le pot amâna, încă mi-e greu să accept că mi s-a dat o a doua șansă. De data asta, nu vreau să pierd nici măcar o fracțiune de secundă. Am învățat că nimic nu e garantat. Când primești încă o șansă, trebuie să o tratezi ca pe ceva prețios.

— Jack, dacă ți-e prea greu să vii...

— Nu, nu. Voi fi acolo. Mâine după-masă.

— Ești sigur?

— Absolut!

***

La școală, totul e groaznic de plictisitor. Mi se pare că ultima oră nu mai vine odată.

Am pus la cale un plan ca să plec mai devreme. Toată ziua m-am dat peste cap pentru a simula o criză de gastroenterită.

Am cerut multe învoiri la toaletă.

La sfârșitul fiecărei ore, am ieșit în fugă din clasă, cocoșat de parcă m-ar fi răscolit o durere de stomac cumplită.

M-am dus la cabinetul medical. După ce s-a consultat rapid cu mama, asistenta m-a îndopat cu pastile antireflux și mi-a recomandat să beau multă apă.

Ba chiar am făcut tot posibilul să mă învoiesc de la ora de studiu, supravegheată de doamna Randleman. Ea predă cursul de istorie pentru avansați, pe care îl urmez.

— Nu arăți strălucit, Jack, spune doamna Randleman.

Mă frec pe burtă. Stau crispat și ușor aplecat de spate.

— Sunt bine, doamnă R. Vă mulțumesc pentru grijă. Stomacul meu... nu prea se simte în apele lui.

Doamna Randleman îmi întinde o învoire scrisă.

— Ar fi bine să te duci acasă. Odihnește-te. În ultimul timp a circulat un virus prin liceu.

Îi cânt în strună:

— Cred că aveți dreptate. Dar cum rămâne cu testul nostru de istorie?

Profesoara dă din cap, cugetând la întrebarea mea.

— Ai putea să-l dai vineri. Vinerea asta supraveghez orele de detenție, după cursuri, așa că voi fi aici.

— Vă mulțumesc, doamnă R.! Sunteți cea mai tare.

— Să ai grijă, Jack! Nu fac față când vomită cineva. Dacă te apucă greața, vomit și eu imediat.

— Am înțeles. Îmi pare rău, doamnă.

Categoric, mă simt puțin vinovat că am mințit-o pe biata doamnă Randleman. Dar tot o să dau testul. În plus, o să fiu *și* lângă iubita mea, *și* lângă Franny. Ziceți și voi dacă nu e un târg pe cinste!

MAGAZINUL „PE NISIPURI MIȘCĂTOARE”

O sărut pe Kate de rămas-bun, iar și iar. Nu mă pot opri.

Ea râde, își apropie buzele de obrazul meu și-mi deschide portiera.

— Ai face bine să pornești la drum, Jack Attack. Franny te așteaptă.

— Ai dreptate.

Nu vreau să plec de lângă ea. Vreau să-i simt buzele tot timpul. Dar sunt de acord: trebuie să intru pe autostradă cât mai repede.

— Sper să-ți placă, adaugă Kate, arătând spre cutia așezată pe scaunul din față al mașinii.

Mă aplec. O sărut din nou.

— Tu meriți de o mie de ori mai mult. Îmi place la nebunie, Kate!

Fața i se luminează.

— Ar trebui să pleci.

Scot capul pe geam și dau cu spatele. Îi promit că o sun.

Privesc în oglinda retrovizoare. Kate e din ce în ce mai micuță, până când nu-i mai deslușesc zâmbetul.

***

Mă deplasez repede... în primele treisprezece minute. După aceea rămân blocat într-un șir nesfârșit de mașini împotmolite în trafic, la ora de vârf. Gesturi obscene sunt împărțite în dreapta și-n stânga, claxoane asurzitoare și înjurături răsună de peste tot.

Evident, niciunui șofer nu îi pasă că trebuie să ajung în Elytown în mai puțin de treizeci de minute.

Nici măcar cauciucului meu din partea dreaptă, în față, nu îi pasă.

Când ambuteiajul începe să se risipească, îmi dau seama că mașina mea refuză să prindă viteză. Pare înceată la demarare.

Apoi aud zgomot de metal scrâșnind pe asfalt.

Într-o mașină aflată pe banda de alături, o femeie coboară geamul și-mi face semn să mi-l cobor și eu...

— Pană! îmi strigă ea, în plină autostradă. Ai făcut pană!

Trag pe dreapta, aștept să treacă un grup de mașini înainte de a coborî și a-mi confirma cele mai negre temeri.

Rahat!

Ultra-mega-rahat!

Izbesc cu piciorul în pietriș. O piatră ricoșează din cauciucul dezumflat și îmi plesnește fluierul piciorului.

Știți și voi: necazurile nu vin niciodată singure...

Iar zicala asta se adeverește în clipa următoare: începe să plouă.

O rupere de nori se dezlănțuie din senin, de parcă omenirea tocmai a câștigat un campionat și Dumnezeu a decis să golească toate sticlele de Gatorade direct în capul nostru.

Durează opt minute să găsesc levierul. E într-un compartiment al portbagajului, laolaltă cu cricul. Amândouă sunt ruginite și aproape de nefolosit.

În timp ce mă chinui să schimb roata, riscând să mă infectez cu tetanos la fiecare mișcare a cricului, mașinile trec în trombă pe lângă mine, iar roțile lor mă împroașcă din cap până-n picioare cu valuri de apă rece și murdară. Hainele mele sunt leoarcă din cauza potopului. Îmi dau seama de un lucru foarte important: o să întârzii.

Și mai conștientizez ceva: sunt nașpa.

***

Încerc să-i scriu un mesaj lui Franny, dar rețeaua asta nenorocită de telefonie mobilă nu cooperează.

Apăs pedala de accelerație până la podea. Fac slalom prin trafic, atrăgându-mi claxoane și înjurături.

Nu-mi pasă.

Trebuie să ajung la destinație.

***

În cele din urmă, când ajung pe strada lui Franny, știu că am încurcat-o rău de tot pentru că:

1) am întârziat mai bine de o oră. De fapt, vreo nouăzeci de minute.

2) Franny așteaptă pe treptele de la intrare, iar în privirea lui scapără o furie cum nu am mai văzut vreodată. Se năpustește la mine, plin de mânie.

Mă crispez. Trag adânc aer în piept. Nici nu apuc să cobor din mașină, că Franny țipă:

— Unde dracu' ai fost, omule?

Ridic palmele deasupra capului.

— Franny, îmi pare rău. Traficul a fost îngrozitor și...

Clatină din cap și de pe buze îi scapă un șuierat, de parcă ar fi un rezervor de oxigen deschis la maximum.

— Care trafic? Jack, din partea cealaltă a orașului până aici faci cincisprezece minute cu mașina. Despre ce vorbești?

Sunt tentat să îl mint, fie și numai ca să detensionez situația. Dar nu mă îndur. Eu și Franny nu ne spunem minciuni. Aș putea da vina pe faptul că am avut pană, dar nici asta nu ar fi complet adevărat. Îi explic:

— Am fost plecat.

Stă de cealaltă parte a mașinii. Eu sunt pe partea șoferului, spre mijlocul șoselei, pentru că mă tem de ce s-ar putea întâmpla dacă mă apropii mai mult de el. Mai bine păstrez distanța.

— Zi-mi unde-ai fost!

— Franny, eu...

Nu pot pronunța cuvintele.

— Uau! Incredibil! Ai ales o tipă în locul prietenului tău.

— Nu-i adevărat. Am... Da, am fost la ea, dar nu e cum îți închipui tu. Am crezut că voia să-mi spună ceva imp...

— Ceva important?

Acum suntem de aceeași parte a mașinii.

— Du-te naibii, Jack!

Pieptul lui e la cinci centimetri de al meu. Respiră greoi.

Ar fi capabil să nimicească un continent întreg dintr-o suflare.

Se împinge în mine, proiectându-mă în spate. Ridic instinctiv brațele, pregătit să mă apăr. În toți anii de când ne cunoaștem, nu ne-am bătut niciodată. Amândoi știm că m-ar face una cu pământul.

— Franny, ascultă-mă! Acum am venit. O să le cer iertare Abuelei și Cuponului, iar după aia o să stăm la masă și o să ne simțim bine cu toții. Aș putea da o fugă să cumpăr înghețată sau...

Îmi cobor mâinile și mă uit la el. Îl privesc cu multă atenție. Are ochii umezi. Simt miros de bere. Nu cred că a băut o bere sau două, ci mai degrabă un bax.

— Înghețată... repetă el. E prea târziu.

— O să repar totul. Lasă-mă să intru și...

— Nu auzi ce-ți spun.

— Știu că ești supărat pe mine, dar dacă m-ai...

— Cuponul a plecat, omule.

— Cum adică? Unde?

Franny dă din umeri.

— Probabil s-a întors la pușcărie.

— Ce tot spui?

Cineva ne claxonează. Îmi aduc aminte că stăm în mijlocul străzii. Încerc să mă feresc din calea mașinii, dar lui Franny nu-i pasă că încurcă circulația. Mașina mai claxonează o dată. Încerc să-l trag aproape de trotuar, dar își smucește brațul și mă împinge cât colo. Piciorul mi se izbește de spatele mașinii mele și sunt cât pe-aci să-mi pierd echilibrul.

— Îmi pare rău, Franny, dar nu înțeleg ce se întâmplă.

— Ar fi trebuit să fii aici.

— Știu, știu. Îmi pare rău.

— Îți pare rău, mi-o întoarce el, disprețuitor.

Se răsucește spre șoferul care face eforturi să-l ocolească.

— Îi pare rău, îi zice șoferului, răpăind cu degetele pe capota mașinii. Îi pare rău! urlă prietenul meu spre cer.

— Ce s-a întâmplat, Franny?

— Vrei să știi? Chiar vrei să știi?

— Da. Te rog.

— Ai întârziat și eu am insistat să te așteptăm, pentru că, la urma urmei, cel mai bun prieten al meu știe cât de importantă e seara asta, deci am crezut că e pe drum. Stau la masă cu Abuela și cu taică-miu. Atmosfera e al dracului de penibilă. El se străduiește să întrețină conversația, dar eu n-am chef de vorbă. O întreb pe Abuela dacă are destulă înghețată pentru prăjitură și mă ofer să dau o fugă până la magazinul din colț, să mai cumpăr. Și Cuponul zice: „Mă duc eu la magazin".

Franny se așază pe portbagajul mașinii mele. Eu stau în picioare, lângă el.

— Trece o juma' de oră, și tipu' tot nu se întoarce.

Mă așez lângă Franny. Mă aștept să se îndepărteze, dar nu se clintește.

— Abuela e îngrijorată. Cuponul are un telefon cu cartelă reîncărcabilă, dar nu-i știm numărul. „Du-te să-l cauți", îmi spune ea. Mă gândesc că tipul s-a întâlnit cu vreo gagică pe care o știe de mult și că acum stau la taclale. Când ajung la magazin, văd vreo patru mașini de poliție. Puștiul vecinului spune că un tip a încercat să jefuiască magazinul Quickie Mart. Simt că mi se învârte capul. Ce mă fac dacă l-au împușcat? *Asta ar ucide-o pe Abuela.*

Înghite în sec. O mașină trece pe lângă noi, iar basul care bubuie dinăuntru îi face portbagajul să zdrăngăne. Franny continuă:

— Încerc să mă apropii, dar un polițai pune mâna pe mine și-mi zice să nu mișc. Nu-l bag în seamă. Merg mai departe. Mă înhață și mă trântește de trotuar. Atunci îl văd pe Cupon. E pe bancheta din spate a unei mașini de poliție. Ne uităm unul la altul și începe să se agite. Își lipește fața de lunetă, bate în geam și țipă: „Hei, e fiu-miu! Ia naibii labele de pe el!”. Apoi încep să urlu: „E tata, omule! E tata!”. Și mi se pare că nimic din ce se întâmplă nu e real.

— Nu știu ce să zic.

Îndrăznesc să-l iau pe după gât. Se încordează, dar nu se mișcă.

— Hai să mergem cu mașina la secția de poliție și să aflăm care sunt acuzațiile. Poate reușim să-l scoatem.

— Abuela a plecat deja într-acolo. I-a sunat și pe ai tăi.

Eu sunt de vină pentru toate astea.

Franny are dreptate.

Dacă aș fi ajuns la timp, nimeni nu s-ar fi agitat.

Nimeni nu s-ar fi dus la magazinul din colț.

Nimeni nu ar fi fost arestat.

Iar prietenul meu nu m-ar urî din toată inima.

Dar am întârziat.

— Tipul ăsta nu rezistă nici măcar șaptezeci și două de ore în lumea reală.

— Trebuie să fie o greșeală, Franny.

— Singura greșeală a fost să cred că tata se poate schimba.

— Îmi pare rău că n-am ajuns mai devreme. Dacă nu aș fi întârziat...

— Dacă ai impresia c-o să te iert, să știi că nu e momentul să-mi ceri iertare, omule.

— Așa e.

— Și-apoi – zice Franny, ridicându-se în picioare și rânjind aidoma unui personaj negativ din benzile desenate –, dacă mă gândesc bine, mi-ai făcut o favoare. Mai devreme sau mai târziu, tot ar fi zbârcit-o. Ne-ai scutit de rahaturile lui.

Franny se îndepărtează. Nu apuc să mă dezmeticesc, fiindcă dispare în casă și trântește ușa după el.

***

Probabil vă întrebați care era urgența și de ce a vrut Kate să ne întâlnim.

La fel ca mine, v-ați imaginat că avea legătură cu boala ei, că voia să-mi spună personal. Și, tot la fel ca mine, v-ați înșelat.

A vrut să mă vadă pentru că împlinim trei luni de relație, iar ea avea un cadou pentru mine. M-am simțit aiurea, fiindcă eu nu i-am cumpărat nimic. M-am simțit și mai aiurea când am constatat că darul de la ea e grozav.

O ramă digitală cu fotografii atent alese.

Mda.

Primesc un cadou ales din suflet, pe care nici măcar nu-l merit, iar Franny își pierde tatăl încă o dată, în aceeași zi în care acesta s-a întors la el.

***

Franny nu mai vorbește cu mine.

Jillian îmi sugerează să-mi găsesc un alt mod de a ajunge la școală și adaugă: „Doar până se mai liniștesc apele”.

Nu o contrazic.

Merit să pățesc mult mai rău de atât.

Mama încearcă să mă convingă că nu sunt de vină pentru ce s-a întâmplat cu tatăl lui Franny. Spune că e bărbat în toată firea și că răspunde de propriile fapte. Deși apreciez că se străduiește să mă facă să mă simt mai bine, știu că așa vorbesc mamele.

— Unde e tata? o întreb într-o zi, după ce mă întorc de la școală.

Mama e total absorbită de computer. Trag cu ochiul peste umărul ei. Completează un document Excel pentru serviciu.

— Cred că e cu Franny.

— Aha. Unde s-au dus?

— Să cumpere un smoching pentru bal. Probabil Franny a avut nevoie de ajutor.

— Înțeleg.

— Se întoarce înainte de cină. Ai nevoie de el?

— Nu. Nu chiar.

Mama își scoate ochelarii, dar îi ține în mână. De obicei, așa face când se pregătește să spună ceva important.

— Tatăl tău și cu mine ne-am gândit că, dat fiind ce se petrece în viața lui Franny, ar fi frumos ca tata să-l ajute cu pregătirile pentru balul de absolvire. Franny a fost încântat.

— Sigur că a fost...

Știu că nu ar trebui să fiu gelos. Părinții mei m-au rugat să stau mai mult cu ei, dar îmi petrec majoritatea timpului liber cu Kate. Nu e vina lor și nici a lui Franny. Cu toate astea...

— Ce vrei să spui, Jack?

— Nimic.

Mama mă privește lung.

— Ce mai face Kate?

— E OK.

— Vă înțelegeți bine?

— Destul de bine.

— Balul se apropie. Ești pregătit?

— Vrei să vii cu mine la florărie, să mă ajuți să aleg o floare pentru Kate?

— Vai, dragul meu, mi-ar plăcea tare mult! Dar am un program foarte aglomerat în perioada asta. Trebuie să mă ocup de magazin, să organizez petrecerea noastră... Chiar vreau să te ajut. Franny m-a rugat să merg cu el. Am putea merge toți trei. O să ne distrăm.

Flutur din mână.

— Nu-i nimic. Nu vreau să vă stric programul.

— Jackie, nu te supăra! Ce-ar fi dacă noi doi...

Reușesc să schițez un zâmbet.

— Nu te agita, mamă! înțeleg. Ar trebui să pot alege și singur o amărâtă de floare. Nu-i bai.

O sărut pe obraz și mă întorc repede cu spatele. Mă prefac că scotocesc prin dulapurile de bucătărie, fiindcă se petrece un lucru ciudat cu ochii și cu nasul meu. Se umezesc.

— Ești sigur că nu te frământă altceva? mă întreabă mama.

— Da.

Mă șterg discret la ochi, la nas, apoi mă întorc din nou cu fața spre ea.

— Sunt sigur.

Vrea să spună ceva, dar ies în grabă din bucătărie și urc în camera mea.

Să recapitulăm: în afară de Kate, totul s-a schimbat în rău. Și pentru asta eu sunt de vină.

Am crezut că trebuie să o salvez pe Kate. Poate că eu sunt cel care are nevoie să fie salvat.

***

Tatăl lui Franny e acuzat de tulburarea liniștii publice și trebuie să stea nouăzeci de zile în închisoarea districtuală.

Ce rahat!

Patronul magazinului Quickie Mart a crezut că tatăl lui Franny nu voia să plătească pentru înghețată.

I-a spus Cuponului că nu e bine-venit în magazin.

Cuponului nu i-a picat deloc bine.

A decis să mai tândălească printre rafturi, căscând gura la diverse lucruri pe care nu avea de gând să le cumpere. La urma urmei, avea dreptul să se uite, la fel ca oricare alt client.

În cele din urmă, a pus înghețata pe tejghea și a așteptat ca omul să-i ia banii.

Patronul a refuzat. I-a spus să iasă din magazin.

Care-i problema ta? a întrebat Cuponul.

Tu și cei ca tine sunteți problema mea, i-a strigat proprietarul. *Ieși din magazinul meu!*

Cei ca mine, a repetat Cuponul. *Cei. Ca. Mine.*

S-a simțit cuprins de o furie incontrolabilă. Nu a fost niciodată genul de om care trece cu vederea jignirile. Dar s-a gândit la mama lui, care îl aștepta să vină cu înghețata, și a reușit să se stăpânească. A luat scanerul casei de marcat, l-a îndreptat spre cutie, s-a uitat la preț, l-a rotunjit. A azvârlit banii pe tejghea, a pus mâna pe o sacoșă de cumpărături, a aruncat înghețata în ea și a dat să plece.

Însă nu a ajuns departe.

Soția proprietarului sunase la poliție.

Din întâmplare, o mașină de patrulare era la câteva străzi distanță de magazin.

Și după aia...

Ați mai văzut scena asta.

Dacă vreți, scrieți-o voi mai departe.

CUM SĂ AJUNGI ACASĂ

E înspăimântător că poți să te rupi de realitate pe nesimțite.

O mașină se apropie din sens opus, semnalizând și claxonând frenetic, în timp ce tu intri pe contrasens. Nu-ți rămâne decât să speri că, atunci când vei deschide ochii, nu va fi prea târziu.

— Jackie, cina! îmi strigă mama.

Când mă așez la masă, văd două tacâmuri în plus. Tata intră în cameră. În urma lui vin Franny și Jillian.

Mă uit la mama, care dă din cap, încurajator.

La început, atmosfera e stânjenitoare. Franny se străduiește să-mi evite privirea.

— Cum stai cu franceza? o întreb pe Jillian.

Îmi răspunde amuzată:

— Nu-mi convine că trebuie s-o spun, dar nu mai e la fel fără tine.

Inima mea se umple de căldură.

— Nici mie nu-mi convine că nu-ți convine s-o spui, dar te înțeleg perfect. Am cam luat-o razna în ultima perioadă.

— Aici ai dreptate, încuviințează Franny.

— Îmi pare rău. Meritați mai mult. Voi mi-ați oferit mereu mai mult. Vă datorez scuze tuturor. Pur și simplu am primit ce mi-am dorit dintotdeauna, după ce am văzut cât de frumoasă e relația celor mai buni prieteni ai mei și a părinților mei. Am descoperit cum e când ființa ta se împletește cu a altcuiva, până când nu mai știi unde te sfârșești tu și unde începe celălalt.

Jillian își mușcă buza de jos.

— E atât de frumos ce spui, J.! Și noi ne-am dorit să ai parte de asta. Franny și cu mine vrem să te știm fericit. Meriți să te simți iubit, să fii iubit. De asta am încercat să fim înțelegători.

— Știu. Sunteți nemaipomeniți.

Mama mă strânge de mână și-mi spune:

— Dar nu e nevoie să-ți abandonezi lumea ca să-i demonstrezi cuiva ce simți. Pur și simplu unești cele două lumi. Așa, te poți bucura de amândouă.

***

Îl abordez pe Franny în timp ce strângem masa:

— Bună!

— Salut! bombăne el.

— Știu că nu există cuvinte care să descrie ce am făcut, dar îmi pare sincer...

Franny își scutură capul.

— Scutește-mă! Cum terminăm de spălat vasele astea, o să-mi scot pârleala.

— Aoleu!

— O să-ți trag o bătaie cum n-ai mai pomenit în viața ta! îmi promite Franny. Când o să jucăm *Metal Brigade.*

Se împinge jucăuș în umărul meu.

În spatele nostru, Jillian se emoționează.

Îl înghiontesc și eu.

PROMISIUNI

În noaptea dinaintea balului, nu pot să dorm.

Gândul la Kate nu-mi dă pace. Dar e mai mult decât atât. Mă gândesc la balul de data trecută și la senzația aia oribilă: mai întâi am crezut că mi-a tras Kate clapa, iar apoi am aflat că, de fapt, era internată în spital.

Dacă mâine totul se va repeta?

Dacă ea nu va veni? Dacă se va simți rău?

Dar Kate vine. E mai frumoasă ca oricând.

— Cum te simți? o întreb îndată ce deschid ușa de la intrare.

— Emoționată.

— Doar atât?

Râde.

— Nerăbdătoare, poate. Nu știu ce ai vrea să spun.

Vreau să o întreb dacă se simte bine. Mă uit cu atenție la ea. Nu știu sigur ce caut. Mi se pare că arată OK.

— Jack, ai de gând să ne prezinți partenerei tale de bal? întreabă mama, din spatele meu.

— Scuze! Mamă, tată, ea e Kate. Kate, ei sunt părinții mei.

— Ne pare bine să te cunoaștem, Kate. Am auzit multe lucruri bune despre tine.

Kate zâmbește larg.

— Sper să fie adevărate.

Mama radiază de fericire.

— Vă stă foarte bine împreună. Kate, îmi dai voie să te îmbrățișez? E o rugăminte ciudată?

— Mamă! protestez eu.

Kate începe să râdă și deschide brațele.

— Ador îmbrățișările!

***

— Deci asta am ratat când nu m-am dus la balul meu de absolvire, spune Kate.

Tema balului din acest an este Mardi Gras. Se prea poate ca aici să fie strânse laolaltă toate mărgelele[23] din lume.

— Da, îi răspund, uitându-mă în jur. Câte mărgele!

— Să-mi scot bluza[24] acum sau mai târziu?

— Deși răspunsul „acum" mă tentează, votez pentru „mai târziu".

— O decizie bună, îmi spune ea, trăgându-mă pe ringul de dans. Mai întâi, să ne dezlănțuim stângăcia!

Pocnesc din degete, dar nu prind ritmul nici pe departe. Din fericire, și Kate e aritmică.

— Bravo! Oribile figuri de dans! o laud eu, în timp ce etalez o combinație de mișcări între cha-cha și ceea ce îmi place să numesc *ursul polar drogat, pe roți.*

— Și tu dansezi minunat de îngrozitor.

Își agită brațele cu atâta îndârjire, încât ai crede fie că o mistuie un foc invizibil, ale cărui flăcări încearcă să le stingă, fie că se pregătește să-și ia zborul deasupra capetelor noastre.

Face un pas în spate, ca să-mi admire stilul demențial.

— Cum se cheamă figura asta?

— Nu e evident? *Puiul de găină blocat pe scara rulantă,* îi spun, dând din coate și simulând că sar pe următoarea treaptă a unei scări rulante invizibile.

Apoi Kate începe să-și rotească brațele în cerc, scoate un fel de vâjâit și începe să se învârtă în cerc.

Nu mă pot abține. Trebuie s-o întreb.

— Dar tu cum numești mișcarea asta?

— *Pisica pe elice.*

Petrecem aproape toată seara pe ringul de dans, făcându-ne complet de râs. E super!

— Punciul ăsta ar avea un gust mult mai bun dacă ar fi într-o cutie de suc, strigă Kate, încercând să acopere zgomotul basului.

— Cutiile de suc sunt cele mai tari! declară Jillian.

Când începe cântecul nostru preferat al trupei Mighty Moat, toți patru începem să țopăim plini de entuziasm. E cel mai nereușit dans din istorie.

— Nu credeam că există cineva căruia să-i placă Mighty Moat mai mult decât mie, îi spune Franny lui Kate, impresionat că ea știe pe de rost toate versurile.

— Aș părea arogantă dacă ți-aș spune că-i cunosc pe membrii trupei? întreabă Kate.

Franny se oprește din dans.

— Fugi de-aici!

— Bine, o să fug, răspunde Kate. Dar, dacă nu sunt aici, nu știu cum o să vă pot invita la concertul lor.

— Tu vorbești serios? întreabă Franny, țopăind de bucurie.

— Habar n-ai în ce bucluc te-ai băgat! spune Jillian, râzând.

— Jack, de ce ai ținut-o pe Kate doar pentru tine până acum? îmi reproșează Franny.

Întrebarea asta mi s-a tot pus în ultima vreme.

La ultima piesă lentă, nu prea știu unde ar trebui să-mi pun mâinile, dar Kate îmi ușurează sarcina: îmi așază palmele pe spatele ei, cu câțiva centimetri mai sus de fund. Își sprijină capul pe umărul meu. Nu aș vrea să fiu în altă parte.

Dar apoi simt că trupul începe să-i tremure.

— Te simți bine?

— Da, răspunde ea. M-am simțit ciudat pentru o clipă. Cred că a trecut.

— Ești sigură?

— Hai să dansăm.

Cântecul nici nu s-a terminat, că eu și Kate ieșim în foaier.

Îmi spune:

— Trebuie să plec, Jack. Chiar acum.

— Unde să pleci? Ce s-a întâmplat?

Grăbește pasul. Respiră sacadat, iar privirea ei e neliniștită.

— Îmi pare rău că-ți fac asta.

— Nu înțeleg. Unde vrei să pleci?

Apasă energic butonul liftului.

— Îmi pare rău.

— Așteaptă! Spune-mi ce se întâmplă.

— Am greșit. Îmi pare rău, Jack! Nu ar fi trebuit să vin aici. Ar fi mai bine să mă uiți. Pur și simplu uită-mă.

Ușa liftului se deschide cu un clinchet. Kate pășește înăuntru, își scoate pantofii cu toc și îi ține în mână, laolaltă cu poșeta-plic. Apasă la întâmplare butoanele, de parcă ușile nu se închid suficient de iute, de parcă vrea să fugă cât mai departe de mine, cât mai repede.

— Kate, așteaptă! Nu pot să te uit. Niciodată n-aș putea.

Proptesc un braț între uși.

— Te rog, Jack, lasă-mă să plec! izbucnește ea.

— Stai puțin! Spune-mi un singur lucru. Te simți bine?

— Despre ce vorbești?

Bună întrebare.

— Nu te simți bine?

— Simt că nu ar trebui să fiu aici, Jack. Asta-i tot.

— Dar...

— Te rog, lasă-mă să plec.

Pășesc în spate. Ce altceva aș putea să fac?

Ușile se închid, iar Kate dispare.

E ca atunci când nu ștergi bine tabla și încă vezi urmele cuvintelor scrise înainte. Nu pot să-mi scot din minte balul de data trecută. Nu pot s-o las în pace pe Kate. Apăs din răsputeri butonul liftului. În hotel există doar două ascensoare, dintre care unul nu se mai urnește de la al zecelea etaj, iar celălalt tocmai coboară spre holul de la parter, unde o va lăsa pe Kate.

Deschid ușa grea care dă spre casa scărilor. Alerg, mă împiedic și mă rostogolesc. Prind viteză. Sunt o torpilă transpirată și mă îndrept spre țintă. Dau buzna în holul auriu, uitându-mă în toate părțile. Picături de transpirație sunt proiectate în stânga și-n dreapta. Aproape că-i provoc un atac de cord unei doamne vârstnice. Mă uit în lift. E gol.

Ies ca o vijelie pe ușile din alamă ale intrării. Aerul răcoros al serii năvălește în plămânii mei și o zăresc pe Kate lângă un taxi. Mă vede când urcă în mașină. Închide portiera.

Farurile din spate ale taxiului sunt ca două semne de exclamare ce marchează plecarea lui Kate.

Mă prăbușesc pe asfalt, ca un animal care zace pe marginea șoselei, izbit de o mașină.

Inima mea se zbate.

Și nu pot să respir.

Nu pot să fac nimic așa cum trebuie. Nici măcar să trag aer în piept.

Aud scrâșnet de roți. Taxiul întoarce vertiginos pe aleea din fața hotelului, cu roțile azvârlind iarbă pe trotuar.

Kate s-a întors.

Șoferul de taxi sare din mașină și urlă:

— Tu ești Jack?

Mă ridic.

— Eu sunt.

— Sună la Salvare!

Îmi strecor capul în holul hotelului și țip:

— Chemați o ambulanță! Sunați la Salvare acum!

Cobor în fugă scările de la intrarea în hotel, deschid larg portiera din spate a taxiului. Kate stă întinsă pe banchetă. Pieptul i se ridică și coboară spasmodic, fața îi e crispată.

— Kate, ce-ai pățit? Ce s-a întâmplat?

Șoferul de taxi se bâlbâie:

— Are nevoie de un inhalator? Doamne, te rog, ajut-o pe copilă!

— Jack...

— Kate, spune-mi ce să fac!

E aproape inconștientă.

— Kate, vorbește-mi!

— Jack... Rămâi cu mine.

— Nu mai plec niciodată de lângă tine.

Urc în taxi, îi ridic ușor capul în poala mea.

Undeva, în apropiere, se aud sirenele stridente ale unei ambulanțe.

— Kate, o să fii bine.

— Iartă-mă...

Nu știu dacă ar trebui s-o încurajez să vorbească sau să-i spun să nu își irosească puterile. Nu știu nimic. De ce nu știu nimic?

— N-ai niciun motiv să-ți pară rău, îi spun, mângâindu-i părul. Respiră, Kate! Ușurel. Așa e bine. Ușor.

Aud vocea lui Franny:

— Care-i treaba, omule? Sunteți OK?

— Nu. Se întâmplă ceva rău.

— Dumnezeule! exclamă Jillian, sprijinindu-se de portiera taxiului. A sunat cineva după ajutor?

— Ambulanța o să ajungă din clipă-n clipă, le spun prietenilor mei.

Îi șoptesc lui Kate că-i vin ajutoare. Șuvițe din părul ei mi se lipesc de obraz.

A sosit ambulanța.

Mă uit pe geamul taxiului și îi văd pe toți absolvenții de clasa a douăsprezecea. Stau pe treptele de la intrarea în hotel, cu mâna la gură sau ținându-se în brațe. Doi paramedici își fac apariția și îi pun lui Kate o mască de oxigen. Ochii ei de culoarea pământului sunt umezi.

— Faceți loc! strigă paramedicul mai voinic.

O întind repede pe o targă și aleargă cu ea la mașină.

— Unde o duceți?

Îi urmez grăbit.

— Ești rudă cu ea? mă întreabă celălalt paramedic – o femeie.

— Da.

Știe că mint, dar îmi spune să urc în ambulanță.

— Să nu ne încurci, tinere! îmi zice bărbatul.

Jillian și Franny așteaptă pe trotuar.

— Jack, venim și noi în urma voastră.

Încuviințez din cap. Portierele ambulanței se închid. Sirena începe să urle. Încerc să nu stau în calea paramedicilor. O iau pe Kate de mână. Îmi strânge slab degetele, dar mă mulțumesc și cu atât.

— Se va face bine? o întreb pe femeie.

Îmi dau seama că i-ar plăcea să spună „da", însă nu vrea să mă mintă.

***

În spital, totul e un vârtej de corpuri în mișcare și de instrumente medicale scânteietoare.

Ordine strigate din rărunchi, mașinării care se trezesc la viață.

Adu-mi repede o altă perfuzie!

O mască Venturi! Acum!

Unde-i perfuzia aia?

Venele de pe brațul ăsta nu sunt OK. Îl verific pe celălalt. Mai repede!

Ce caută puștiul ăsta în sala de examinare?

Cred că a venit cu ea.

Păi, n-are de ce să stea aici. Alo! Trebuie să pleci. Ne ocupăm noi de prietena ta. O să te chemăm când își revine.

Nivelul fluidelor trebuie să fie mai ridicat, Juan.

Perfuzie cu ser fiziologic?

Nu! Dă-mi niște clorură de potasiu.

Vrei analiza gazelor sangvine?

Da! Și hemogramă completă, și profil metabolic sangvin. Tot tacâmul, Tracy.

Kate! Kate! Fii atentă la mine! Uită-te la mine! Respiră lent, scumpo. Liniștește-te!

Am adus perfuzia.

În sfârșit!

*Hei, de ce mai e pușt*iul aici? *Ce naiba?! Duceți-l mai repede în sala de așteptare. De câte ori trebuie să repet?*

— Hai cu mine! Pe aici. Vino! O să fie bine. Ia loc! Avem televiziune prin cablu. Cred că o să găsești la ce să te uiți. Dacă vrei să bei ceva, ai acolo apă. Și cafea proastă, dacă ești chiar disperat. Am glumit. De fapt, nu prea... Fata o să se facă bine. Mă întorc după ce starea ei se stabilizează. Pe urmă o s-o vezi. OK?

Ne place să spunem că *totul o să fie OK,* dar nu avem cum să știm asta. În plus, *OK* poate să aibă atâtea înțelesuri!

De exemplu:

Cerealele astea au un gust OK.

Filmul ăla n-a fost grozav. Doar OK.

Aștept să-mi spună tata că e OK să plec în excursie.

Dar e îngrozitor să spui *OK* când vorbești despre oameni:

Ce părere ai despre elevul cel nou?

Mda. Pare OK.

Am auzit ce a pățit mama ta. Cum se simte?

E OK.

Am aflat că ai pierdut un rinichi. Cum îți e?

Mă simt OK.

Când zici *OK,* nu e deloc atât de liniștitor pe cât ar vrea oamenii să fie.

Asistenta – sau doctorița, sau tehniciana de la Urgențe, îngerul păzitor sau ce altceva o fi – se îndepărtează în fugă și dispare în spatele ușilor pe care scrie REZERVAT PERSONALULUI AUTORIZAT. Ușile oscilează înainte și înapoi. Aș vrea să alerg după

ea, să strecor un picior în ușă, să ajung iar la Kate. Dar ușile își opresc oscilația și apoi se aude un clinchet sonor, un sunet care pare mai potrivit pentru o închisoare, pentru că ne închide afară pe mine și pe alți oameni „neautorizați", departe de persoanele pe care le iubim.

Departe de persoanele de care avem nevoie.

Pentru ca ei să încerce să le salveze și să nu fim de față atunci când nu reușesc.

***

Aceeași femeie se întoarce după patruzeci și trei de minute. Am urmărit scurgerea fiecărui minut. Nici nu am observat când Franny și Jillian au ajuns la spital. Îi simt stând lângă mine.

Asistenta zâmbește, iar eu interpretez surâsul ăsta drept un semn bun.

— Se simte OK, mă asigură ea. Dacă mai ai răbdare o jumătate de oră, poți s-o vizitezi.

— Ce s-a întâmplat?

— Fără aprobarea lui Kate, nu am voie să discut despre starea ei de sănătate. Îmi pare rău. Vino peste jumătate de oră.

Dispare în spatele ușilor batante.

— Vezi? spune Franny, oftând ușurat. Totul e bine.

— I-ai sunat pe părinții ei? întreabă Jillian.

Am impresia că mi-a mai pus întrebarea asta, iar eu am fost cu mintea aiurea și nu am auzit.

— Da. Sunt pe drum.

— Mă întreb ce s-o fi întâmplat, zice Jillian. Sigur te simți bine? Parcă ești pe altă lume.

Are dreptate.

M-am întors cu gândul la seara primului bal. Mă văd stând în ploaie, pe veranda casei lui Kate, așteptând ca ea să vină și să-mi

explice de ce, din senin, nu m-a mai vrut.

Acum știu. Ce s-a întâmplat în seara aia nu a avut legătură cu mine.

Kate nu a putut să mă însoțească la bal.

Se lupta să trăiască.

***

Kate îmi zâmbește când intru în salon. Dar nu mă las păcălit de surâsul ăsta.

Știu că vrea să mă liniștească.

Nu mă simt deloc liniștit.

Mă opresc în prag.

— Salut!

— Salut!

Își scoate masca de oxigen și o ridică pe frunte.

— Vino aici! mă cheamă ea, bătând ușor așternuturile cu palma.

Mă apropii.

— Crezi că e bine să-ți scoți masca?

— Nu. Dar, dacă aș face totul numai așa cum trebuie, ce fel de viață aș avea?

— Kate, ce s-a întâmplat?

— Mi s-a făcut rău.

— Ce înseamnă asta? Ce-i în neregulă cu tine?

— Nu e nimic în neregulă cu *mine.*

— Nu asta am vrut să zic. Vorbește-mi, Kate! Te rog. Dacă pot să te ajut, o s-o fac.

— Nu sunt o mașinărie, Jack. Nu mă poți repara, își ferește privirea.

— Nu-i vorba de asta. Nu vreau să te repar. Nu ești stricată, Kate. Pentru mine...

— Sufăr de o boală, dar *nu sunt* o boală.

— Ce fel de boală? De ce nu vrei să-mi spui? Nu pricep de ce e un secret. Ai ajuns la spital, și vreau să-ți fiu de ajutor, și să te înțeleg mai bine, și încerc să...

Mă întrerupe, ridicând brațele în aer.

— Nu te plac. Înțelegi? Nu în felul ăla...

— Poftim?

— De fapt, *nu pot* să te plac. Îmi pare rău, Jack. Ești super și amuzant și...

E rândul meu s-o întrerup:

— Scutește-mă de lingușeală!

— Nu pot s-o fac.

— Ce nu poți să faci?

— Să am o relație cu tine.

— Cine a pomenit de vreo relație?

— Tu nu știi ce-ți rezervă viitorul, Jack. Însă eu știu ce mă așteaptă.

Îmi stă pe limbă să-i strig: „Știu FOARTE BINE ce îți rezervă viitorul! Tocmai asta e problema!". Dar mă abțin. În schimb, îi spun vorbe în care vreau să cred...

— Kate, viitorul poate fi oricum dorim noi să fie.

Își mușcă buza de jos.

— Xander vrea să mai încercăm o dată.

— Cine e Xander? o întreb, dar, îndată ce pronunț numele ăsta, pricep. Aha!

— Exact!

Am senzația că ar vrea să-și poată retrage cuvintele.

— Xander. Bineînțeles că-l cheamă Xander...

Adevărul e că nu i-aș fi ghicit numele nici într-un milion de ani. Vasăzică am aflat cum îl cheamă pe dușmanul meu de moarte.

— Parcă ai spus că relația asta nu e potrivită pentru tine.

— Așa e. El este... Dar, uneori, tu... E complicat.

— Păi, simplifică! Nu înțeleg, Kate.

— Cred că refuzi să înțelegi.

Dau din umeri. Are dreptate. Refuz să pricep. Dar spuneți și voi: cine ar vrea să priceapă? A priceput Ponce de Leon când i s-a zis că în Florida nu există nicio afurisită de fântână a tinereții?[25] A priceput domnul George Washington Carver[26] când oamenii l-au luat în râs, zicând că nimeni nu vrea să mănânce supă de arahide? Mie mi se pare că se bate prea mult monedă pe *a pricepe.*

— Bine. Atunci, răspunde-mi la întrebarea asta: de ce ești aici, cu mine, în loc să fii cu Xander? De ce ai venit la un bal de absolvire, când o persoană ca tine ar fi putut să facă lucruri mult mai interesante, cu oameni mult mai interesanți?

Își încrețește nasul. Nu vreau să reduc tot ce face Kate la un șir de gesturi și expresii faciale superdrăgălașe, dar e atât de frumoasă, că-ți taie respirația. E frumoasă chiar și atunci când se înfurie, chiar și când e frustrată, chiar și când e nervoasă din cauza mea. Am nevoie de tot autocontrolul posibil ca să *nu* mă topesc.

— Știi că te plac, Kate. E bătător la ochi cât de mult îmi placi. Ai fost de acord să vii la bal. Am sărbătorit împreună aniversarea noastră de trei luni. Am înnebunit eu? Probabil că da. Vrei să spui că am înțeles greșit toate astea?

Clatină din cap. Parcă m-ar implora să nu o oblig să răspundă. Știu că ar trebui să mă opresc, fiindcă urmează partea în care Kate îmi frânge inima. Dar nu pot. Într-un fel, am știut că fericirea nu o să dureze. De s-ar termina totul mai repede!

Totodată, vreau să amân clipa asta cât mai mult. Să se oprească timpul în loc și să trăim împreună într-un spațiu unde sentimentele nu pot fi rănite.

— Jack, o să-ți fie bine fără mine, crede-mă.

— N-ai de unde să știi.

— Într-o zi, o să mă uiți de tot.

— Toată lumea îmi repetă că am o memorie excelentă. Până și elefanții mi-au spus-o.

— Ar trebui să pleci.

Se întinde spre butonul soneriei.

— Spune-mi doar atât: ce are Xander în plus față de mine? De ce l-ai ales pe el?

— Te rog, Jack! E aiurea.

Zâmbesc prostește și sfidător. Dintr-odată, mă simt curajos, însă nu în sensul bun al cuvântului. Nu e curajul unui erou care trece prin iad fiindcă știe că trebuie să acționeze, că are vieți de salvat. Nu. E curajul unei veverițe care se proțăpește în mijlocul șoselei și încearcă să oprească un camion folosindu-se de puterea minții.

Chiar e nevoie să vă zic cum se termină?

— Vreau să știu, Kate. De ce el? De ce nu eu?

— Pentru că Xander a mai trecut prin asta. A fost primul tip care mi-a stat alături când mi-a fost greu. Da, câteodată se poartă ca un nenorocit. Dar îl cunosc. Știu cine e și mai știu că, la bine și la greu, va fi alături de mine.

— Eu vreau să fiu alături de tine, Kate! Și la bine, și la greu.

Kate scutură din cap.

— Îmi pare rău, Jack. Nu pot să te iubesc. Pur și simplu nu pot. N-am vrut niciodată să te rănesc...

Sar în picioare și strig:

— Oprește-te! E prea mult.

Deschid ușa. Reușesc să evit în ultima clipă un grup de patru persoane care par a fi patru versiuni diferite ale lui Kate. Bănuiesc că sunt rudele ei.

Mormăi niște scuze și dau să le ocolesc.

O fată din grup îmi zâmbește și întreabă:

— Tu ești Jack?

Îmi pronunță numele de parcă l-a mai spus și înainte, de multe ori.

— Da.

— Salut! Eu sunt Kira, sora lui Kate.

— Îmi pare bine să te cunosc, îngaim eu.

Lacrimile se adună în locuri unde nu ar trebui să fie – mai precis, în ochii mei.

— Trebuie să plec.

Nu mai stau să mă întrebe *unde* sau *de ce.* Alerg pe coridor, spre sala de așteptare.

— Să plecăm de aici! le spun prietenilor mei.

— Stai puțin! Ce se întâmplă? mă întreabă Jill.

Franny mă strigă pe nume.

Ies afară.

Trag în piept aerul răcoros al serii.

Șterg lacrimile idioate care șiroiesc din ochii mei idioți și îi poruncesc inimii mele idioate să-și vină în fire. *Kate nu e de noi,* îi spun. *Uit-o!*

Dar știu bine că inima nu mă crede.

VIAȚA AȘA CUM O ȘTIM

După cum era de așteptat, după episodul ăsta viața e naspa.

Totul e gri. Nu mă refer la griul ăla strălucitor, cu irizații, ci la unul mohorât. Sunt întruchiparea adolescentului bosumflat și chinuit de neliniști amoroase. De câteva zile încoace port aceeași pereche de blugi, ca pe un simbol vizibil al durerii mele.

Însă nimeni nu observă când porți aceeași pereche de jeanși pentru o săptămână.

Așa că, pentru a-mi etala și mai ostentativ suferința, port același tricou.

Nu unul simplu, din bumbac, niciunul de o culoare intensă; pe acelea ar fi ușor să le treci cu vederea. De pildă: ai purtat două tricouri roșii două zile la rând, dar poate că tricoul de azi are dungi albe, în timp ce ăla de ieri are dungi de culoarea cojii de ou. Ca să-ți declari suferința, trebuie să mergi până în pânzele albe. Tocmai de asta port un tricou absolut unic.

Unul alb, cu un imprimeu imens pe piept.

L-am primit de la bunica Charlie, acum doi ani. Pe partea din față are imprimat un delfin enorm, care zâmbește și împroașcă o tonă de apă prin orificiul nazal. În vârful șuvoiului spiralat plutește o rățușcă galbenă de plastic, cu un zâmbet larg.

Ați auzit bine. Delfin uriaș, orificiu nazal, rățușcă de plastic terifiantă.

Toate pe același tricou.

După cum am zis, se vede de la o poștă că port același tricou.

Reușesc să atrag atenția tuturor!

Faptul că-l port la nesfârșit are exact efectul pe care îl doresc. În timpul orei de desen, Molly Hendricks se ridică din banca ei și zice:

— Hristoase! Jack, spune-mi că ai cel puțin cincisprezece tricouri la fel! Sau că ai tăi divorțează și tu locuiești în apartamentul de doi bani

al lui taică-tău, care n-are mărunțiș pentru spălătoria automată.

— Oho, Molly! O glumă extrem de grosolană, și totuși bine adusă din condei, o complimentează doamna Haggerty, profesoara de desen.

După oră, doamna Haggerty mă trage deoparte.

— Jack, la tine acasă totul e în regulă?

— Da.

În schimb, cu inima mea e o altă poveste.

Până și echipa de baschet mă ia peste picior. În timp ce stăm la coadă, în cantina liceului, băieții îmi cântă: „Rățușcă, rățușcă de plastic, când fac baie e fantastic. Îmi place de tine de nu mai pot...".

Cel puțin glumele sunt amuzante. Izbucnesc în râs când aud cântecelul, dar numai pentru o secundă, fiindcă râsul nu se potrivește cu suferința. Pe de altă parte, prietenii mei nu se amuză deloc.

— Jack, miroși îngrozitor, declară Franny într-o zi, în drum spre casă.

La rândul ei, Jillian mi-o trântește verde-n față:

— Dacă mai porți și mâine tricoul ăsta, să-ți găsești pe altcineva care să te ducă la școală!

Dar apoi se încruntă și se întinde să mă ciupească de obraz. Uneori, Jillian e foarte mămoasă. În astfel de momente, îi pot citi în suflet și știu că va fi o extraordinară activistă/doctoriță/ judecătoare la Curtea Supremă, care își va face timp să pregătească niște fursecuri grozave pentru copiii ei, îi va ajuta la teme și va sta în primul rând la concertele lor oribile. Și, cel mai important, dacă lumea le va spune că sunt de toată jena, Jillian va fi alături de ei, ca să le aducă aminte că-i iubește și că sunt foarte importanți pentru ea.

Jill încearcă să mă consoleze:

— Tipa nu te merită.

Apreciez bunele ei intenții, dar adevărul e că eu nu o merit pe Kate. Am dat-o în bară.

***

— Pe bune, omule! Dacă ții atât de mult la tipa asta, du-te după ea! zice Franny.

Stăm toți trei în camera mea de la subsol. Jillian termină de scris un referat la istorie, iar eu mă uit cum Franny joacă *Imperials* – unul dintre jocurile noastre on-line preferate.

— Într-un fel sau altul, faza asta cu inima frântă trebuie să înceteze. Ne distruge energia pozitivă. În plus, duhnești îngrozitor.

Franny administrează o nemaipomenită lovitură de grație, doborând recordul pe care l-am stabilit eu, cu câteva săptămâni în urmă.

Nu mă obosesc să-i spun că nu mai miros urât. De două zile, am reînceput să fac duș.

Totuși Franny are dreptate într-o privință.

Du-te după ea, Jack!

Nu se poate să trăiești înecat în amărăciune.

Prefer să mă înec în iubire.

***

Mai târziu, Jillian îmi scrie:

JILLIAN: Ai de gând să mă asculți, fraiere?!

EU: Sunt numai urechi.

JILLIAN: Dintr-un motiv tâmpit, ai impresia că nu o meriți. Însă ce mă roade mai tare e că, dintr-un alt motiv, și mai tâmpit, ai impresia că nu meriți să fii fericit. Dar nu-i adevărat. Toată lumea merită.

EU: Păi, prietena mea cea mai bună e obligată să-mi spună asta, nu?

JILLIAN: Nu. Crede-mă, chiar nu sunt obligată. Doar știi că nu spun lucruri pe care nu le cred.

EU: Ai mare dreptate. Nu știu ce să zic.
JILLIAN: Nu e nimic de zis. Du-te odată după ea, Jack! Nu mai pierde timpul vorbind cu mine și du-te la ea!
EU: Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc!
JILLIAN: Du-te!

***

Dar am o problemă: mașina mea e la reparat.

Iar mama are nevoie de mașina ei ca să se ducă la serviciu.

Ultimul autobuz spre Whittier a plecat acum douăzeci de minute.

În plus, Jillian lucrează în tura de seară la Pizza Pauper, iar mie nu-mi prea vine să o las fără mașină.

Însă Jillian face o vrajă: îi spune șefului ei că are o urgență personală, apoi îmi ordonă să urc în dreapta șoferului. Franny urlă exaltat: „PLECĂM ÎN EXCURSIE!". Se aruncă pe bancheta din spate și ne îndreptăm spre autostradă. Franny improvizează un *playlist* muzical excelent, cu tema *cucerește-ți din nou iubita.* Lasă piesele să curgă una după alta sau lălăie melodii compuse de el, pe loc, în timp ce eu și Jillian o facem pe rapperii. Cântăm îngrozitor.

— Trebuie să oprim pe dreapta, anunță Franny, tocmai când cântăm mai cu foc.

— De ce? întreabă Jillian.

— Trebuie să fac pipi. Trage pe dreapta!

— În niciun caz! Îți dai seama cât de periculos e să opresc pe autostradă? Sau poate ai chef să fii decapitat de o dubă care trece în viteză?

— Știu, dar e o urgență.

— Mai sunt doar douăzeci de kilometri până la următorul popas.

— Doar douăzeci de kilometri! repetă sarcastic Franny.

— Vezi să nu te gândești la cascade, îl necăjesc eu.

— Și nici că înoți în ocean, adaugă Jillian.

— Vă urăsc pe amândoi, spune Franny.

După douăzeci de kilometri, oprim la o benzinărie care ne cam dă fiori.

— Te rog să te speli foarte bine pe mâini înainte să urci iar în mașina mea! îi strigă Jillian lui Franny.

El se oprește lângă intrare ca să ne arate fundul, dar figura îi izbutește doar pe jumătate, fiindcă o doamnă în vârstă iese din benzinărie. Franny, roșu la față, nu reușește să-și ridice pantalonii îndeajuns de repede. Femeia zâmbește, scoate cel mai reușit fluierat admirativ pe care l-am auzit vreodată, iar Franny râde și face o plecăciune adâncă.

Eu și Jillian mâzgălim niște note pe șervețele, iar când Franny se întoarce de la toaletă, scoatem șervețelele pe geam, la vedere. Pe al meu scrie 7,5, pe al lui Jillian, „10 cu felicitări", fiindcă iubirea înseamnă să știi că persoana iubită are defecte, și totuși să-i apreciezi părțile bune.

Dacă susțineți că există prieteni mai buni decât ăștia doi, n-aveți decât să-i păstrați!

Când trecem pe sub arcada intrării în campusul Whittier, începem să chiuim. Franny se apleacă spre mine și îmi masează umerii, de parcă aș fi un boxer gata să intre în ring.

Ies în zbor din mașină înainte ca Jillian să oprească motorul. Intru în cămin și bat la ușa lui Kate.

Cineva se mișcă în camera ei.

Dintr-odată, îmi doresc să fi făcut un ocol pe la baie sau măcar să fi aruncat o privire în oglindă. Dacă arăt groaznic?

Dacă am păstramă de vită între dinți?

Ușa se deschide.

— Pot să te ajut cu ceva? mă întreabă un tip arătos și zâmbitor.

Îmi lungesc gâtul și privesc dincolo de umerii lui vânjoși. Camera e goală. Se uită și el peste umăr, să vadă la ce mă holbez, apoi clatină din cap.

— Kate nu e aici. Ești unul dintre puștii de la centru?

Habar n-am despre ce vorbește. Unul dintre puști? Pe urmă îmi amintesc: Kate face voluntariat la un centru de recreere.

— Nu, îi răspund, întrebându-mă cine e tipul ăsta. Sunt un prieten de-al ei.

Zâmbește.

— Păi, prietene al lui Kate, sper că n-ai bătut un drum lung până aici. Kate e plecată până lunea viitoare. Are o problemă de familie.

— A pățit cineva ceva?

Tipul dă din umeri.

— Să sperăm că nu.

Felul în care o spune îmi dă de înțeles că nici el nu știe amănunte.

— Tocmai mă pregăteam să plec. Kate m-a rugat să pun ceva la poștă.

Ridică la vedere un plic subțire, pe care văd numele meu, scris cu cerneală neagră.

Sub nume e notată adresa mea.

— Stai puțin! Eu sunt destinatarul.

Tipul se uită la plic.

— Tu ești Jack King, din Elytown?

— Da.

Scotocesc după permisul meu de șofer.

Pare surprins. În cele din urmă, zâmbetul îi reapare pe buze, mai strălucitor, mai larg.

— Îmi pare bine să te cunosc, Jack! Eu sunt Xander.

***

— Și nu l-ai pocnit în moacă? mă întreabă Franny, în vreme ce Jill întoarce mașina și părăsim parcarea campusului Whittier. Eu, unul, l-aș fi altoit cu mare plăcere.

— Franny, câteodată te porți ca un om al cavernelor, îi reproșează Jillian, privindu-l în oglinda retrovizoare.

— Vai, mulțumesc! Eu iubește la Jilly.

Intervin:

— De fapt, tipul a fost cumsecade. Și arată bine.

— Vasăzică nu numai că *nu* l-ai pocnit, dar acum vrei să-ți dai întâlnire cu el? mă ironizează Franny.

Îi arăt plicul.

— Mi-a dat asta. E de la Kate.

— Ce mai stai? Deschide-l! mă îndeamnă Jillian.

— E cam subțire. Dacă mi-ar fi trimis o scrisoare de dragoste, nu ar fi trebuit să fie mai gros?

— Omule, desfă plicul!

— Nu știu dacă...

Franny mi-l smulge din mână. Îmi scot centura de siguranță și mă năpustesc pe bancheta din spate, aidoma unui genist care are la dispoziție doar douăzeci de secunde pentru a dezamorsa o bombă. Dar Franny se transformă în cea mai puternică barieră din lume, întorcându-se pieziș. Spatele lui lat și arcuit mă ține la distanță.

— Băieți, terminați! O să facem un accident! strigă Jillian.

— Măcar citește-o cu voce tare, îl implor pe Franny.

— Nu se poate! zice el, după o secundă.

— Ce e? îl întreb, simțind că o iau razna. E chiar așa de rău? Mi-a trimis un ordin de restricție împotriva mea? Nu vrea să mă mai vadă?

Își așază palma grea pe umărul meu și mă plesnește cu cealaltă – nu tare, dar suficient de ferm încât să mă reducă la tăcere.

— Revino-ți, omule! Altfel, va trebui să dau altcuiva biletul tău, amenință Franny.

— Care bilet?

Îmi arată trei bilete pentru un concert Mighty Moat.

— A reușit! Deși te urăște din tot sufletul, a făcut rost de bilete. Păcat că ai dat-o în bară cu ea, fiindcă tipa e extraordinară.

Jillian intervine:

— Stai puțin! Chiar ne-a luat bilete la concertul Mighty Moat?

— Da. Sora ei, Kira, e iubita tobosarului. Doar v-am spus!

— Mergem la Detroit! strigă Franny.

Încep amândoi să scandeze: „Detroit! Detroit!".

— Nu mai era nimic altceva în plic? îl întreb, întinzându-mă după el.

— Doar asta, spune Franny, întinzându-mi un bilețel roz. Habar n-am ce înseamnă.

Distracție plăcută, Jack!

Eternul Căpitan al Crănțănelelor tale[27],

Kate.

***

Bilețelul lui Kate nu are decât nouă cuvinte, dar nu mi le pot scoate din cap. Le disec. Analizez la sânge cum a ales să scrie rândurile, storc fiecare silabă până la ultimul strop de înțeles, așa cum te chinui să storci o sută de lămâi ca să obții o lingură de suc.

Revin fără încetare asupra unui cuvânt, iar acela nu e *distracție.*

V-ați prins: *eternul.*

Adică vrea să fie partenera mea permanentă și statornică de înfulecat cereale?

Deci mai am o șansă?

Pe deasupra, și biletele pentru concert reprezintă un semn.

Poate că e o propunere de împăcare.

Dar apoi îmi amintesc de Xander cel dumnezeiesc de arătos, Xander cel cu zâmbet larg, și toate speranțele mele se năruie. De ce era el *acolo*?

Dintre toți oamenii din lume, dintre toți studenții din campus, de ce l-a rugat pe Xander să se ducă în camera ei? De ce l-a rugat pe Xander să-i pună plicul la poștă? De ce mai vorbește cu el?

Și uite cum cuvântul meu favorit, *eternul,* se face una cu Xander, astfel încât e de ajuns să mă gândesc la cuvântul ăsta ca să-i văd imediat chipul în fața ochilor.

***

Mighty Moat sunt fenomenali în concert. Când publicul refuză să plece, trupa revine pe scenă și mai cântă vreo șase melodii, inclusiv „Home Again", preferata mea dintotdeauna. Noi trei avem locuri la jumătatea celui de-al doilea rând. E de vis! O mare de oameni, șuvoaie de fum artificial șerpuind pe stadion, printre spectatori. Franny, Jillian și cu mine urlăm din toți rărunchii, până răgușim. Și nici măcar atunci nu ne oprim din cântat.

Jillian roagă pe cineva să ne cumpere bere. Ciocnim paharele și bem până la fund. Stadionul vibrează: dacă stai în picioare suficient de mult, îi simți freamătul, ca un frison ce-ți cutreieră șira spinării și îți zguduie tălpile.

Cât ține concertul, o caut pe Kate din ochi.

O aștept să se strecoare în spatele meu, să mă bată pe umăr și să-mi cuprindă mijlocul. Să-mi acopere ochii cu palmele și să șoptească: „Ghici cine e?". Dar nu se întâmplă. În unele momente, o întrezăresc prin mulțime, dar când mă uit mai bine sau clipesc, dispare, amestecându-se în agitația generală, metamorfozându-se în corpul unei alte fete. Uneori, mi se pare că o fată din mulțime imită felul în care Kate înclină capul sau își mișcă trupul.

Câteva ore mai târziu, Jillian parchează pe aleea casei mele. Le spun noapte bună celor mai buni prieteni ai mei și mă apropii de intrare. Mă opresc brusc. Observ o mișcare. Mă aștept să dau nas în nas cu zăpăcitul de Corky, ciobănescul-german al vecinilor de

alături. Dar nu e un câine. O persoană stă așezată pe treptele de la intrare. Umbra ei se întinde pe peluză. Apoi necunoscutul se ridică, pășește în lumina albă a stâlpului de iluminat. Ea e.

— Cum a fost concertul? mă întreabă Kate.

Ea e.

— Care concert?

O spun ca să fiu amuzant, dar mai ales pentru că, văzând-o, uit tot ce s-a întâmplat până acum.

Ea e.

— Iartă-mă, îmi șoptește Kate. Nu ar fi trebuit...

— Nu. Tu să mă ierți *pe mine.* Nu-mi pasă că putem fi doar amici. Adică îmi pasă, dar, dacă așa trebuie să fie, ca tu să rămâi în viața mea, atunci mă mulțumesc cu atât. Prietenia ta e... Mă mulțumesc și cu atât, Kate.

Îmi atinge brațul, își apropie degetele de mâna mea.

— Am atâtea să-ți spun!

— O să vorbim. Cum ai ajuns aici?

— Am mers.

— Aproape șaizeci și cinci de kilometri?! începe să râdă.

— Am venit cu autobuzul, prostuțule.

— Doar ca să mă vezi?

— Nu există *„doar* ca să te văd", Jack.

Nu știu dacă bubuitul înfundat pe care îl simt răsunând între noi e al inimii ei sau al inimii mele.

Presimt că o să ne împăcăm. Izbucnesc ovații și aplauze.

E Franny.

Se pare că prietenii mei încă n-au plecat acasă.

— Haideți, fraților! mă lamentez eu. Am nevoie de puțină intimitate.

Jillian scoate capul pe geamul mașinii, trimițându-mi bezele.

— Jackieee! urlă Franny. Băiatul nostru și-a revenit!

— Lume, lume, Jack se pricepe la fete! exclamă Jillian.

— O să-i treziți pe ai mei!

Le fac semn să se îndepărteze.

Indiferent cât de mult mă străduiesc, nu-mi pot stăpâni zâmbetul.

Uitasem că știu să zâmbesc.

***

Stăm amândoi în mașina mea, în fața căminului studențesc în care locuiește Kate. Motorul e pornit, deși ei nu-i place deloc, fiindcă e împotriva emisiilor de carbon, care găuresc stratul de ozon... Dar, fiindcă seara asta de primăvară târzie e cam rece, Kate nu protestează.

Arată minunat, ca de obicei. S-a tuns. Am crezut că îi stătea perfect cu părul lung, așa cum l-a avut înainte, dar acum, când e mai scurt, îmi dau seama că și așa arată perfect. Tata glumește câteodată și susține că mama ar fi răvășitoare chiar și dacă ar purta pânză de sac. Poate că asta mi se întâmplă și mie: sunt vrăjit de strălucirea lui Kate. N-am nimic împotrivă. Să fii *vrăjit* e marfă.

— Ce-i? mă întreabă ea.

— Poftim?

Râde și duce o mână la nas.

— Sunt murdară pe față?

— De ce mă întrebi?

— Pentru că te holbezi la mine și n-ai clipit de opt minute.

— Probabil că mă gândeam.

— La ce?

La tine. La forțele necunoscute care ne-au adus împreună, încerc să-mi fac singur curaj: *Sărut-o odată, Jack!*

— Nu știu. La diverse.

— Or fi mult mai importante decât ce am eu de spus.

Îmi îndrept spatele.

— În niciun caz! De ce zici asta?

— Pentru că adineauri ți-am pus o întrebare, și nici măcar nu ți-ai dat seama.

Eram ocupat: căutam o cale de a face mult așteptatul gest al sărutului.

— Scuze, Kate. Ce m-ai întrebat?

Zâmbetul i se topește pe buze. Se încruntă. E aiurea, fiindcă nu îmi place când se supără din cauza mea.

— Nimic important. Las-o baltă.

Sare din mașină și se îndreaptă spre clădirea căminului.

O urmez.

— Ce-ai pățit?

Se oprește pe trotuar, cu spatele la mine. Mi se pare că se întâmplă ceva important. Atmosfera dintre noi s-a schimbat.

Kate se răsucește pe călcâie.

— Câteodată ești un mare idiot, Jack! Asta s-a întâmplat.

Bag mâinile în buzunare și îi zic:

— Am senzația că am mai purtat conversația asta înainte.

— Nu cred. Aș fi ținut minte dacă aș fi simțit că ești un idiot și dacă te-aș fi numit idiot.

Ridic din umeri.

— Aha! Atunci, oi fi purtat discuția asta în capul meu.

— Probabil.

Fac câțiva pași spre ea.

— Indiferent ce ai vrut să-mi spui, îmi pare rău că nu te-am ascultat, Kate.

— Nu te purta de parcă nu ai ști, Jack!

Ochii ei sunt întunecați și pătrunzători. În ei ar încăpea o întreagă constelație.

— OK, îi spun încetișor, scurmând în pietriș cu vârful pantofului de sport. Și despre ce voiai să vorbim?

— Acum nu mai merge. Mi-ai stricat feng-shuiul. Mă pregăteam să-ți spun c-o să mor din cauza unei boli moștenite genetic.

Încearcă să schițeze un zâmbet.

— Sufăr de anemie falciformă.

— Aha, îngaim eu, ca un idiot.

Am auzit de afecțiunea asta, dar nu știu ce înseamnă. Ce să mai zici când auzi așa ceva?

— Nu vreau să te porți altfel cu mine, pricepi?

— De ce m-aș purta altfel?

— Pentru că așa face toată lumea care află despre boala mea.

— Eu nu sunt toată lumea. Sunt doar cineva. Și-apoi, Kate, nu știu să mă port cu tine decât într-un singur fel.

Ridică din sprâncene, cu un gest seducător.

— În ce fel?

— Ca și cum n-aș vrea să stau departe de tine.

Oftează. Se apropie de mașina mea, urcă la volan și mă întreabă:

— Vii?

Sar repede în mașină, fiindcă nu vreau să-i las timp de răzgândire.

— Unde mergem?

— Oriunde ne poartă noaptea.

Dă cu spatele. Evită la mustață două tomberoane și o pisică ciufulită.

— Sau hai să mergem la restaurantul lui Moe, să mâncăm cartofi prăjiți și un burger mare, plin de grăsime.

— Stai așa! Ar mai fi ceva.

Pune frână la timp, evitând să lovească niște cutii poștale.

— Ce?

— Asta.

Mă aplec spre ea și îi cuprind fața în palme.

Buzele noastre se ating. E exploziv. Ca și cum ai săruta un asteroid în flăcări, chiar înainte de a se ciocni de Pământ.

Când o sărut pe Kate, aud sunet de trompete.

Suntem învăluiți într-o lumină albă, pâlpâitoare, ca și cum zeii iubirii ar spune: „În sfârșit!”.

Sau poate că lumina semaforului în dreptul căruia am oprit s-a făcut verde, iar mașinile din spatele nostru ne fac semn cu farurile și ne claxonează, îndemnându-ne să demarăm.

Ba nu. E din cauza sărutului.

***

Când ne eliberăm din mrejele sărutului, Kate conduce spre trecătoare. În seara asta cerul pare foarte aproape. Stăm sub bolta de stele ce răsuflă deasupra noastră, iar Kate îmi povestește cum e când știi că o să mori.

— Sunt pe moarte, Jack. Și nu mă refer la faptul că *toți murim la un moment dat.* Întrebarea nu e *când,* ci *cât de curând.*

Dă din umeri.

— O să dureze ani sau poate zile. Nu se știe.

Creierul meu parcă a fost azvârlit de pe o stâncă.

— Ce e anemia falciformă?

— Eritrocitele mele nu-și păstrează forma naturală, de cerculeț. Se încovoaie ca lama unei seceri, iar asta înseamnă că nu sunt la fel de flexibile ca eritrocitele obișnuite. Uneori, dacă se adună prea multe laolaltă, nu lasă oxigenul să ajungă în restul corpului. În cazul ăsta, rămâi prea mult timp fără oxigen și...

Urmează câteva clipe de tăcere. Sunt hiperconștient de fiecare sunet produs de corpul lui Kate: fluturarea scurtă a genelor, respirația ei, bătăile inimii, dinții care îi ating buza de jos.

— Nu există tratament? întreb cu voce gâtuită.

— Au început să facă transplanturi de celule-stem, dar e nevoie de un donator compatibil. Din păcate, mai puțin de zece la sută dintre bolnavi găsesc unul, așa că...

Își ferește privirea.

— Deocamdată nu există niciun tratament cu rezultate garantate. Te descurci cum poți. Încerci să eviți crizele, să le ții debutul sub

control. Dar nu există o soluție secretă, o licoare magică. Înghiți analgezice ca pe bomboane, până îți simți capul ca pe un balon plutind separat de corpul tău; porți mască de oxigen toată ziua; cei mai buni prieteni ai tăi sunt asistentele medicale, iar dacă ești ca mine și faci *crize recurente*, petreci mai mult timp în patul de spital decât în cel de acasă. Și aștepți... Te uiți la atâtea seriale de comedie, încât ai putea să scrii o lucrare de disertație pe tema lor. Aștepți la nesfârșit să te simți mai bine. Câteodată, chiar îți revii puțin, după câteva zile. Alteori, după câteva săptămâni. Te doare tot corpul.

Se întoarce spre mine.

— Corpul tău e în război cu el însuși, deci, indiferent ce faci, tot pierzi.

— Cineva sigur face eforturi să găsească un antidot.

— Așa e, dar...

— Spune-mi!

— Există un doctor, dar tratamentul pe care îl propune costă mai mult decât câștigă părinții mei într-un an.

Nici nu știu ce să zic. Mă întreb dacă aș putea să jefuiesc (în mod pașnic) o bancă ori să câștig la Loto.

— Știi, faza cea mai tare e că în spital ți se repetă să-ți evaluezi durerea, pe o scară de la unu la zece. Dar nimeni nu te întreabă despre durerea de aici.

Kate face un semn spre capul ei.

— Nici despre cea de aici.

Își atinge pieptul, în dreptul inimii.

— Nu ai cum s-o măsori, pentru că nu există valori îndeajuns de mari.

Îi șterg lacrimile.

O trag spre mine.

Își lipește nasul de umărul meu.

Sunt fericit că mi-a spus.

Dar mi-e și frică.

— Kate, vreau să-mi promiți ceva.

— Ce anume?

— Că nu mai fugi de mine.

— OK.

— Te rog să nu fugi. Ești prea rapidă.

Începe să râdă.

Îmi continui ideea:

— Abia dacă pot să mă țin după tine, jur.

— Jack, promite-mi și tu ceva.

E toată numai un zâmbet.

— Promite-mi c-o să mă săruți din nou înainte să număr până la patru. Unu... doi... trei...

O sărut iar și iar.

***

După ce ajung acasă, caut pe Google toate informațiile pe care le pot găsi despre anemia falciformă.

Sunt atât de concentrat, că n-o aud pe mama intrând în camera mea.

— Hmm... Anemie falciformă. Cum de te-ai gândit la chestia asta?

— Kate suferă de așa ceva. Până acum, nu mi-am dat seama cât de gravă e boala.

Mama trage un scaun lângă biroul meu și se așază.

— Port gena anemiei falciforme.

— Poftim?

— Da. Înainte să te avem pe tine, eu și tatăl tău ne-am făcut niște analize. Anemia falciformă e o problemă destul de gravă, mai ales în comunitatea noastră.

— Tocmai am citit că optzeci la sută dintre cei afectați sunt de culoare.

Mama aprobă:

— Da. M-a uimit când am aflat câți oameni de alte rase au boala asta. Câteva zone cu populație vorbitoare de spaniolă sunt și ele afectate. La fel în India, în Orientul Mijlociu, în zona mediteraneeană. Când eram la facultate, una dintre cele mai bune prietene ale mele, Mira Hassan, suferea de anemie falciformă. Era o sculptoriță nemaipomenită, Jackie. Fata era genială. Apoi... îmi amintesc că am vizitat-o în spital. Pe atunci nici nu auzisem de anemia falciformă. Mira era foarte bolnavă. A trebuit să renunțe la facultate.

— De ce?

— A stat internată aproape două luni.

— Atât de mult?

— Avea zile bune și zile proaste. Când își mai revenea puțin, ne plimbam împreună, pe coridoarele spitalului. Se sprijinea de stativul pentru perfuzii și își târa picioarele. Îmi spuneam că e nedrept. Fata asta, altădată plină de viață și energică, abia dacă-și putea ține capul ridicat.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

Mama își ferește privirea.

— Pe vremea aia medicina, știința nu erau la fel de avansate ca acum. Tu ai grijă să fii alături de Kate.

— Așa o să fac.

Mama se ridică și mă strânge de umăr.

— Îți aduc cina aici, ca să poți citi în continuare.

— Mulțumesc, mamă.

Caut pe Google numele medicului despre care mi-a povestit Kate.

Doctorul Sowunmi.

Sun la cabinetul lui, dar nu răspunde nimeni.

A doua zi, dis-de-dimineață, telefonez din nou. Persoana care se ocupă de programări îmi confirmă că medicul e ocupat toată luna asta și mă întreabă dacă vreau să programăm o consultație pentru luna viitoare.

Îi spun că da. Sper că luna viitoare nu va fi prea târziu.
Habar n-am ce voi face și nici dacă pot să fac ceva.
Dar sunt sigur că de asta m-am întors în timp.
Ca să încerc.

NU-I IESE JOCUL

Din nou, Panterele din Elytown pierd în play-off. Din nou, Franny joacă până la epuizare. Cuponul e în pușcărie. Din nou.

— Măcar cât timp e închis, nu mă mai întreb dacă o să apară, zice Franny când urcăm în mașina lui Jillian. E cam aiurea să zic că viața e mai simplă când taică-miu e după gratii, nu?

— Iubi, asta e cel mai puțin aiurea chestie din toată situația, spune Jillian, luându-l de mână.

— Pentru o secundă, în timp ce anunțau echipele, aș fi putut jura că l-am văzut în tribune. Adică aș fi pus pariu că a reușit să vină la meci, că a săpat un tunel cu o lingură, doar ca să ajungă aici.

Franny se joacă, absent, cu butonul care controlează geamul.

— Dar e o prostie. Ar trebui să mă fi învățat minte până acum...

— Nu ești tu de vină, îi spun.

— Serios? mă întreabă Franny, cu ochii pe geam. Atunci, de ce mă simt vinovat?

ABSOLVENȚI

La ceremonia de absolvire ne îmbrățișăm în grup, facem poze cu nemiluita și le publicăm pe rețelele de socializare. Ne tot punem și ne scoatem tocile. A mea pare făcută pentru un uriaș. Capul îmi dispare cu totul în ea. A lui Franny stă țeapănă în vârful frezei sale afro, proaspăt pusă la punct.

Iar Jillian, vrednica noastră șefa de promoție, arată al naibii de cool și, în plus, ne dă pe spate cu discursul ei, pe care îl încheie cu îndemnul următor:

— Tot înainte, spre victorie!

Colegii noștri izbucnesc în urale, iar tocile saltă în aer.

După ceremonie, o caut pe Kate.

Mă întâmpină cu un zâmbet, se întinde spre mine, îmi lipesc buzele de ale ei și...

Vi s-a întâmplat vreodată, atunci când sărutați o persoană, să simțiți că fiecare sărut e la fel de magic și de necesar ca primul?

Mie mi s-a întâmplat.

Mi se întâmplă chiar acum.

NU ȘI DE DATA ASTA

Mai e o oră până la petrecerea aniversară a părinților mei, iar Kate e de negăsit.

Nu mă alarmez imediat. Kate are o mulțime de calități, dar punctualitatea nu se numără printre ele. Chiar și așa, ar fi trebuit să ajungă până acum.

Nu mă pot împiedica să mă gândesc la ce e mai rău.

Data trecută, la ora asta, zăcea într-un pat de spital. *Dar de data asta situația e alta,* îmi spun. *De data asta e mai bine.*

Îi scriu un mesaj: *Salut! Unde ești? Te simți bine?*

Nicio replică.

După treizeci de minute, îi telefonez. Dar nu îmi răspunde.

Acum chiar că sunt îngrijorat.

Câțiva prieteni mai vechi de-ai părinților mei încearcă să poarte o conversație cu mine. Mă întreabă despre facultate, dacă știu ce o să fac mai departe, unde o să locuiesc, dacă sunt nerăbdător să-mi iau, în sfârșit, zborul din cuib.

Încerc să zâmbesc cât mai politicos, să dau aprobator din cap, să fiu o gazdă bună.

Totuși mă bântuie un presentiment. Îmi simt stomacul greu ca un bolovan. Mă cuprinde o teamă vagă, inexplicabilă. O sun din nou. De data asta, se activează mesageria vocală. Se pare că nu a primit mesajele mele.

Poate că nu înseamnă nimic. Și-o fi închis mobilul. S-a descărcat bateria telefonului. E într-o zonă cu semnal slab. E la volan. Există o sută de explicații plauzibile.

Dar niciuna dintre ele nu poate alunga senzația că s-a întâmplat ceva rău. Mă gândesc să plec de aici, să urc în mașină, să conduc până la ea acasă.

Aud vocea lui Franny în difuzoare.

— A venit momentul, oameni buni! Jack King, te rog să vii pe scenă!

Invitații se răsucesc spre el.

Încerc încă o dată să o sun pe Kate, în timp ce mă îndrept spre Jillian și Franny, care și-au pregătit instrumentele. Din nou, mesageria vocală.

— Kate, te rog, sună-mă imediat ce primești mesajul ăsta!

Iau microfonul, bat cu un deget în el. Toți se întorc în direcția mea.

— Mamă, tată, vă rog să veniți aici, în față, și să vă așezați!

Le fac semn să se apropie. În buzunarul interior al sacoului am câteva cartonașe pe care mi-am notat discursul, însă nu le folosesc.

— Au trecut treizeci de ani de când ați început această călătorie împreună. Treizeci de ani de când ați spus *da* unul altuia și viitorului. Ați avut parte de coborâșuri, de dezamăgiri, de – îndrăznesc să spun – regrete. Cu toate astea, iată-vă aici, încă împreună și fericiți! Iată-ne pe noi, familia și prietenii voștri, împărtășind acest moment, mulți ani mai târziu. Poate că unii s-au gândit că nu o să reușiți.

Râsete.

— Sau că n-o să rezistați împreună atât de mult. Să-i ia naiba! E clar că s-au înșelat.

Răsună alte râsete, însoțite de urale și aplauze.

— În cele din urmă, totul se rezumă la ceea ce îmi repetați încă de când am învățat să merg. În viață, niciun lucru bun nu se obține ușor. Important e că în fiecare zi alegi să perseverezi. Alegi să rămâi lângă celălalt, să te străduiești mai mult, să iubești. Sunteți exemplul perfect a doi oameni imperfecți, dar care au făcut eforturi pentru relația lor. Vă mulțumesc pentru tot. Vă invit să ridicați cu toții paharele în cinstea Ninei și a lui Abe, părinții mei! Peste treizeci de ani, vom sărbători din nou, în același loc, la aceeași oră, înconjurați – să sperăm – de aceiași oameni. La mulți ani, mamă și tată! Dacă vreți să vă faceți nevăzuți pentru un timp, noi ne prefacem că nu

observăm. Dar să vă întoarceți repede! La urma urmei, e petrecerea voastră. Noroc!

— Noroc! murmură invitații.

Kate încă nu a apărut. Îmi dreg vocea și continui:

— Acum, cât încă ne bucurăm de atenția voastră, vă anunț că eu și prietenii mei am muncit foarte mult ca să vă oferim un spectacol special. Asta e cadoul nostru. Sperăm să vă placă. Iar dacă nu vă place, procedați ca de fiecare dată când nu ați vrut să-mi sugrumați creativitatea: prefaceți-vă încântați!

Mama îmi trimite o bezea și tata îmi face un semn aprobator. Amândoi zâmbesc cu gura până la urechi. Le dau semnalul colegilor mei de trupă. Iau trompeta și îmi lipesc buzele de mușțiuc.

Cântăm impecabil.

Perfect sincronizați.

În armonie totală.

Deasupra noastră, norii se risipesc.

Lampioanele mici, înșirate de-a lungul gardului din curte, sclipesc de parcă ar fi aurite.

O sută de oameni se leagănă în ritmul muzicii.

Una peste alta, viața chiar a fost generoasă cu mine.

Pot să declar că momentul ăsta e perfect, spectaculos.

Poate e datorită vinului pe care l-am băut.

Poate datorită alamei răcoroase pe care o simt sub degete.

Poate datorită zâmbetelor părinților mei. Bucuria le izvorăște din priviri. Nu se deranjează să-și șteargă lacrimile de fericire.

Poate că seara e perfectă datorită tuturor acestor lucruri laolaltă.

N-aș putea să-mi imaginezi ceva mai frumos.

În clipa asta, primesc un apel.

CHIAR ȘI A DOUA OARĂ, E TOT O CHESTIUNE DE NOROC

În fața mea, cât văd cu ochii, se întinde șoseaua pustie.

De data asta, știu ce am de făcut.

N-o să plec de lângă Kate.

Voi sta alături de ea cât timp are nevoie de mine.

Nu o voi părăsi.

Brusc, aud un șuierat strident. În față, lumini roșii gonesc profilate pe cerul în amurg.

Un blestemat de tren!

Jur că nu-mi amintesc când am văzut ultima dată un tren pe șinele astea, care împart orașul în două jumătăți egale.

Îmi trece prin minte să ocolesc bariera.

Înaintez puțin, fiindcă vreau să văd cât de departe e trenul și cât timp am la dispoziție ca să trec peste șine.

Dar trenul își șuieră din nou avertismentul sonor. Sunt nevoit să bag în marșarier, să-mi blestem ghinionul, să blestem toate locomotivele construite vreodată și orice cale ferată pe care au străbătut-o, să blestem lumea asta nedreaptă.

Nu am timp de pierdut.

Claxonez ca un nebun, fiindcă doar atât pot să fac.

Trenul nu dă semne că s-ar grăbi.

Cu cât claxonez mai frenetic, cu atât mai încet se mișcă.

Pe toți dracii!

Fac o întoarcere ilegală.

***

— O caut pe Kate Edwards, îi spun bărbatului în vârstă, postat la biroul de recepție.

De data asta, au dus-o în altă cameră, la etajul al nouălea.

Abia mai respir când ajung în prag.

Mă uit lung la Kate și răsuflu din greu. Nu pare să fie *pe moarte*, însă e mai palidă, mai mică.

— Bună! Ce faci? mă întâmpină ea.

— M-am gândit eu c-o să te văd aici, îi spun, intrând în cameră și închizând ușa în urma mea. Ce frumos te-ai îmbrăcat!

Kate se uită la cămașa ei de spital și zâmbește.

— Vechitura asta? Am cumpărat-o când am fost într-o călătorie de afaceri la Paris, toamna trecută.

— *Très chic.*

— *Je vous remercie.*

— Impresionant! Cunoști limba franceză?

— Nu. Tocmai am epuizat toată bruma de franceză pe care o știu.

Se ridică în capul oaselor, își aranjează perna.

— Să știi că n-am o boală contagioasă.

— Poftim?

— Ești cu gândul în altă parte.

Constat că am rămas în prag.

— Ai dreptate. Scuze!

— Nu-i nimic. Speram să primesc un sărut, poate chiar...

Nu o las să-și termine fraza. Cât ai clipi, am ajuns la pat. Îmi lipesc buzele de ale ei și aș vrea să stau așa o veșnicie.

Simt că se trage ușor înapoi.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu pot să respir.

Mă uit spre ușă, cuprins de panică.

— Să chem o asistentă?

— Nu e o problemă medicală, îmi explică ea, zâmbind. De data asta, e plăcut.

— Ce bine!

Îmi trag un scaun. Asistenta ne aduce pahare de unică folosință, pline cu gheață, iar eu deschid șampania fără alcool pe care am

șterpelit-o de la petrecere.

Nu am avut timp să iau la pachet mâncare sau prăjituri, dar tot e ceva.

Toastăm.

Vorbim.

Râdem, făcând schimb de povești jenante despre iubirile noastre trecute, din taberele de vară, și despre slujbe temporare de coșmar.

N-aș putea să vă spun când am adormit.

Mă trezesc în strigătele asistentelor care le dau ordine unor infirmieri. Aud în sistemul de sonorizare un anunț ce reverberează în întregul spital:

Intervenție de urgență în camera 918!

E camera lui Kate.

— Vă rugăm să ieșiți!

Observ că și mama lui Kate e aici, așezată pe un scaun.

— Ce se întâmplă? A pățit ceva? cere ea să afle, sărind în picioare.

— Vă rog să părăsiți camera!

Deși nu-mi simt picioarele mișcându-se, mă trezesc că am ajuns în hol. Privesc printre lamele jaluzelelor. Eu și mama lui Kate ne dăm la o parte, făcând loc pentru un grup de doctori și asistente care aduc măști de oxigen și un aparat pe roți. Probabil că monitorizează ritmul cardiac.

— Kate, suntem aici! îi strig, când un doctor deschide ușa. Kate!

Însă vocea mi se frânge.

O durere de cap teribilă îmi izbucnește în tâmple.

Un ocean îmi vuiește în urechi.

Văd ca prin ceață.

Întind o mână spre perete, ca să mă sprijin, dar nu îl nimeresc. Poate s-a mișcat peretele sau...

Încerc să-i strig că nu plec nicăieri, dar cuvintele rămân blocate în mintea mea. Kaaaaate!

Degeaba. Un milion de lame îmi străpung coloana vertebrală, simt cum genunchii mi se topesc și se scurg spre glezne, capul mi se desprinde de corp și...

A treia oară e cu noroc

LUCRURILE SE ÎNTÂMPLĂ ÎN GRUPURI PE CÂTE TREI

Dacă nu s-ar repeta pentru a doua oară, nu aș crede că e posibil.

Aud zumzetul petrecăreților.

Văd televizorul din sufragerie, pe al cărui ecran se derulează, la volum maxim, același meci de baschet.

Tipul care poartă pulover cu decolteu în V *(bifat!),* stând de vorbă cu fata care are pe gât un tatuaj cu Hello Kitty *(bifat!).*

Paharul din plastic roșu, din mâna mea.

Treptele urât mirositoare, murdare de pipi.

Jillian, în mijlocul unui furnicar de studenți, îmi face semn din bucătărie, zâmbind...

Nu mai lipsește decât...

— Omule, vezi că blochezi scara.

Uite-o!

Mă răsucesc spre ea și îi spun:

— De fapt, nu mă prea descurc. Dacă te simți în stare, mi-ar prinde bine puțin ajutor, fiindcă vreau să construiesc un super-baraj pe scară.

***

Nu știu de ce m-am întors iar aici.

De ce timpul și-a vârât din nou coada monstruoasă?

E posibil să nu aflu niciodată. Cu siguranță, nu voi afla nici cum m-am întors în timp.

Dar sunt aici.

Probabil pentru că, indiferent ce ar trebui să fac, încă nu am făcut-o.

Sau nu îndeajuns de bine.

Dacă am ocazia să îndrept măcar câteva lucruri pe lumea asta, pentru familia mea, pentru prieteni, aș fi fraier să nu încerc.

Iar mama nu a crescut un fraier.

Gata cu vorbăria, băieți!

Trebuie să rezolv un rahat cât casa. (Recunosc că replica asta a sunat mai bine în mintea mea. Să mai încercăm o dată.)

Gata cu vorbăria, băieți!

Am de rezolvat o încurcătură.

(Sună mai bine.)

PLANUL CARE (SPER CĂ) O VA SALVA PE KATE

Am nevoie de bani.

Mai precis, de o sumă astronomică.

Problema e că nu îi am.

Tratamentele care au cele mai mari șanse de a vindeca anemia falciformă costă o grămadă de bani. Iar serviciile doctorului în care Kate și părinții ei au mare încredere sunt cele mai scumpe.

Plănuiesc să fac rost de o sumă cât mai mare, cât mai repede.

Așa că o să joc... la noroc.

Știu, știu: Jack + orice presupune să câștigi = o idee groaznică.

Însă, dacă o s-o fac cum trebuie, dacă totul o să meargă strună, atunci nu va fi un joc de noroc.

Acum, când o spun cu voce tare, îmi dau seama că vor apărea niște piedici destul de serioase. Poate ar trebui...

Nu, nu. O să funcționeze. Trebuie să funcționeze.

În toată istoria lumii, a existat vreodată o situație în care jocurile de noroc *nu* au dat rezultate?

Fac o inspecție monetară. Scotocesc peste tot după bani care se poate să-mi fi scăpat din vedere.

Inspecția e foarte rapidă.

Nu mi-a scăpat niciun sfanț.

În contul meu curent am 204,89 de dolari.

În contul de economii, 2019,11 dolari.

Cu banii primiți pentru îngrijitul peluzelor și drept cadou pentru ziua mea, suma devine măricică.

Și totuși banii ăștia abia dacă îmi ajung pentru vizita de consult a lui Kate, fără să mai punem la socoteală tratamentul. Dacă am făcut corect calculele, am nevoie de vreo mie de ori mai mulți bani decât am acum.

Cu puțin noroc, doar de șapte sute cincizeci de ori mai mulți.

Din păcate, norocul îmi ignoră în continuare cererile de prietenie.

Iată cum cred că va trebui să procedez așa încât planul meu să funcționeze: voi paria pe meciurile al căror scor final mi-l amintesc. Din fericire pentru mine, campionatul o să înceapă curând, peste două săptămâni. Sunt sigur că îmi aduc aminte scorul fiecărui meci. Mai mult decât atât, se crede că echipa Universității Mandrake nu are nicio șansă de a se califica în campionat, darămite să-l câștige. Prin urmare, cine pariază pe echipa asta e fraier.

Sau un călător în timp, sosit din viitor.

***

Am câteva rezerve față de planul meu.

Dacă se modifică rezultatele campionatului?

Mă gândesc întruna la meciul la care se uita lumea când m-am trezit iar pe scară, la incredibila revenire a echipei de baschet, care s-a desfășurat la fel ca înainte.

În plus, observ că aspectele importante au rămas neschimbate. Tatăl lui Franny va fi eliberat din închisoare mai repede, întâlnirea cu Kate, pe scară.

Sentimentele mele pentru ea.

De fapt, nu prea contează câte lucruri se schimbă, în comparație cu dățile trecute. Nu mai am alte idei.

Asta e.

Așadar nu-mi rămâne de făcut decât să le țin pumnii jucătorilor Universității Mandrake!

CA NOU, SPRE DESTINAȚIE

La sfârșit de weekend, când eu și Jillian plecăm din campusul Whittier, nu sunt sigur dacă fata pe care o iubesc mă va însoți la bal (atenție, urmează o dezvăluire șocantă: Kate mă va însoți), dar plec cu un chef grozav de a schimba Destinul.

— Deci dispari toată seara, iar acum stai aici, rânjind ca afurisita de pisică de Cheshire! Ce s-a întâmplat? se răstește Jill.

— Nimic. Îți zic doar atât: Whittier e tare.

— *Whittier e tare?* Ce-ai pățit? Brusc, ai ajuns pe lista viitorilor studenți la Whittier? Ce-ai acolo? mă întreabă ea și înhață bucata de hârtie pe care o țin în mână.

Jill se amuză.

— Al cui e numărul asta?

Dau din umeri.

— Măi, ce crai ești! mă ia Jillian peste picior, râzând cu poftă.

Geamurile mașinii sunt coborâte, iar pasagerul din mașina de alături se zgâiește la noi.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că pui ceva la cale.

— Am avut o conexiune cu o tipă... îi mărturisesc eu prietenei mele.

— Tocmai de-asta mă tem: că ai *conexiuni.* Sper că te-ai protejat!

— Poftim? Nu, nu genul ăla de conexiune!

— Glumesc, Jack. Calmează-te!

— Adică vrei să spui că nu sunt sexy?

Se oprește din râs.

— Ești extrem de sexy. Doar că încă nu o știi. Și când o să-ți dai seama, păzea, lume!

— Ești răutăcioasă.

Ea clatină din cap.

— Jack, te iubesc, dar să știi că, deși ești superdeștept, câteodată te prinzi cam greu de unele chestii.

Nu apuc să întreb ce vrea să zică, fiindcă dă volumul radioului la maximum.

Micșorez volumul.

— Ascultă...

— Da?

— Cum îți mai e?

— Ce vrei să spui?

— Acum, că tatăl tău a plecat, cum te simți?

Jill dă din umeri.

— O să se întoarcă. Trece printr-un fel de criză a vârstei mijlocii. Probabil că așa se întâmplă când începi să îmbătrânești și simți că n-ai reușit să faci toate lucrurile la care visai în tinerețe. Brusc, îți dai seama că timpul trece, iar tu abia ai început să-ți bifezi lista.

Insist:

— Bine, bine, dar cum te simți?

Îmi zâmbește crispat.

— Așa și-așa.

— Dacă vrei să vorbim, sunt aici.

— Știu unde te găsesc, Jack.

— Bine.

— Îmi fac mai multe griji pentru mama decât pentru mine. E foarte tristă.

— Îmi închipui.

— Dar măcar s-a apucat iar de pictat, deci și-a mai revenit puțin.

— Mereu îți faci griji pentru alții. Ăsta-i unul dintre lucrurile pe care le apreciez la tine. E bine că ții la ceilalți, dar trebuie să ai grijă și de propria persoană. Indiferent de ce ai nevoie, poți conta pe mine.

Jill îmi mulțumește și dă iar muzica mai tare.

În curând, oprim pe aleea casei mele. Cobor, iar Jillian virează spre șosea. Îi fac semn să încetinească.

Mă întreabă dacă am uitat ceva. Îi explic:

— Ai mei au pățit o chestie ciudată cu factura de electricitate. Cei de la Ely Power au pretins că ai mei n-au plătit-o, așa că i-au amenințat că ne taie curentul.

— Cum?

Chiar așa, Jack! *Cum?* Doar atât poți?

— După ce ajungi acasă, să verifici dacă totul e în regulă cu factura voastră de electricitate, fiindcă nu vreau să vi se întâmple și vouă același lucru.

Începe să râdă.

— Vorbesc foarte serios, J. Să nu uiți!

— Bine, Jack. Mersi de pont!

Mașina demarează și se face nevăzută. Îmi las bagajele în hol. Ai mei tabără pe mine cu întrebări. Când intru în camera mea, primesc un mesaj de la Franny.

FRANNY: Am auzit că ai pus mâna pe o bucățică bună.

EU: Da. În cazul meu, bucățică bună înseamnă o bucată de hârtie cu un număr de telefon.

FRANNY: Toată lumea trebuie să înceapă de undeva, frate. Să-ți spun ceva. Am niște vești supertari...

Deși am ghicit despre ce e vorba, mă prefac neștiutor.

EU: Au găsit un tratament pentru părul care-ți crește pe spate?!

FRANNY: Nu fi măgar!

EU: Ai de gând să-mi spui sau mă ții în ceață?

FRANNY: CUPONUL IESE LA SFÂRȘITUL SĂPTĂMÂNII!

***

Ziua mea de naștere e în prima săptămână din septembrie; de obicei, pică la două săptămâni după începutul școlii. De asta am intrat în clasa întâi abia pe la vreo șapte ani. Mama a încercat să-mi îndulcească dezamăgirea provocată de așteptarea unui an în plus

până la începerea școlii primare spunându-mi că o să am un avantaj unic: voi experimenta multe lucruri înaintea colegilor mei de clasă. *Jack, tu vei fi primul care va obține carnet de șofer, tu vei vota primul și, într-o bună zi, vei fi primul dintre ei care va putea consuma alcool... Firește, în mod legal.*

Mama a uitat să menționeze un alt „avantaj unic", care probabil nici nu i-a trecut prin minte: am ocazia să fiu primul care încearcă jocurile de noroc.

***

Veste șocantă: internetul e o chestie extraordinară.

Postez pe un site poze ale cartonașelor mele de colecție și, într-o oră, le vând cu două sute de dolari. Până la sfârșitul zilei, obțin trei sute patruzeci și cinci de dolari. Până în weekend, opt sute de dolari. Dar apoi, după ce verific rapid prin pod, mi se adeveresc cele mai negre temeri: nu mai am niciun obiect pe care l-aș putea vinde.

De fapt, poate că ar mai fi ceva.

Fata care a răspuns la anunțul meu e studentă.

„Ce vrei să faci cu ea?" o întreb în e-mail.

Îmi răspunde că, în principiu, vrea să se deplaseze prin campus și să facă vizite ocazionale acasă, în weekend.

— De ce îți vinzi mașina? mă întreabă, când vine să o ia.

Îi spun adevărul:

— Pentru iubita mea.

— Ce drăguț!

— Ei, de fapt, nu e iubita mea încă.

Îi întind cheia.

— Fata aia e norocoasă, Jack.

Îi fac cu mâna. Pornește mașina, dă cu spatele. Pe urmă berlina de culoare albastră virează la dreapta, spre noua ei viață. O să mă gândesc mai târziu cum le voi explica părinților mei vânzarea asta.

Important e că șansele ca planul meu să reușească au crescut.

Acum nu-mi mai trebuie decât un agent de pariuri dispus să accepte un pariu substanțial din partea unui tânăr de optsprezece ani, elev în ultimul an de liceu. Vestea proastă e că nu cunosc niciun agent de pariuri.

Vestea bună: cunosc un tip care s-ar putea să știe un alt tip...

AICI NU ACCEPTĂM CUPOANE

În timp ce scot trompeta din cutie, gura nu-mi mai tace:

— Crezi că ar trebui să comandăm niște abțibilduri pentru JoyToy? Mă gândesc că ar fi bine să avem niște produse, ca să ne facem reclamă.

Plănuiserăm să facem repetiții serioase azi, dar acum câteva minute Jillian a răspuns la un apel telefonic și a dispărut în casă.

— ...probabil că nu vom vinde ni...

Franny mă întrerupe:

— Cuponul o să locuiască în altă parte pentru o vreme.

— Ai vorbit cu Abuela?

— Am decis să nu aduc vorba de față cu ea. La urma urmei, dacă ea vrea să-l aibă prin preajmă, e casa ei. Dar acum discuția asta n-ar mai avea sens, fiindcă, din nou, taică-miu alege să stea într-un loc de unde eu lipsesc.

— Poate crede că face exact ce vrei tu să facă.

— Zi-mi și mie: când a făcut Cuponul vreun gest pentru altcineva, în afară de el însuși?

— Atunci, poate că vrea s-o ia ușor.

— Deja o ia foarte ușor. Habar n-am de ce mă mai mir. Doar știu foarte bine că așa face.

Franny ridică din umeri și adaugă:

— A rămas aceeași persoană de nimic.

— Poate ar trebui să vorbești cu el.

— Ce să-i spun?

— Știu și eu? Ce simți.

— Oricum nu voiam să-l văd. Cine are nevoie de el? El are nevoie de mine, dacă e vorba pe-așa. M-am descurcat al naibii de bine în lipsa lui, așa că de ce l-aș vrea în viața mea acum?

Franny mă întreabă cu glas scăzut:

— Jack, sunt *chiar atât* de naspa?

— Ce tot spui?

Franny își mușcă buza de jos. Am senzația că ar vrea să-și retragă cuvintele.

— Știu că nu sunt nici cel mai deștept, nici cel mai puternic tip din lume. Dar nimeni nu poate să nege că arăt bine, așa-i? glumește el, adoptând o poziție de fotomodel care pozează.

Apoi mă orbește cu un zâmbet larg, marca *Franny nu dă o ceapă degerată.* Însă zâmbetul nu are efectul dorit, pentru că în momentul ăsta chipul prietenului meu îi trădează suferința.

— Franny...

— Pur și simplu nu pricep. Să zicem că ai fi taică-miu. Te-ai simți dezamăgit de mine? Chiar vreau să știu.

— Ce naiba tot îndrugi acolo? Nu înțeleg. Dacă aș fi taică-tău, nu m-aș simți dezamăgit. Aș fi mândru de tine. Sunt mândru de tine.

— Cred că e ceva în neregulă cu mine.

— Nu-i adevărat, Franny.

Vocea îi tremură.

— Nu mă minți, omule! Știi că poți să-mi spui orice. Doar ești tovarășul meu, nu?

— *Sunt* tovarășul tău.

— Atunci, spune-mi adevărul! Ce e în neregulă cu mine? De ce face tata tot posibilul să nu fie prin preajma mea? De ce nu mă vrea, omule? De ce nu sunt destul de bun? Cum de nu mă iubește?

Nu am niciun răspuns pentru el.

Îmi petrec un braț pe după gâtul lui.

— Dacă nu-și dă seama ce tip grozav ești, e problema *lui,* Franny. E foarte limpede că așa ești. E al dracu de limpede pentru oricine.

— Ce faceți aici, băieți? întreabă Jillian, care tocmai intră în garaj. Întrerup vreun amor ghebos între băieți sau...

Ne vede chipurile înlăcrimate.

— Of! Ce s-a întâmplat?

Fără să aștepte vreun răspuns, ne îmbrățișează pe amândoi. Ne prindem strâns de mâini, iar fețele noastre se ating. Nu spunem nimic. Nu e nevoie să vorbim.

***

Ceva mai târziu, seara, în vreme ce Franny e la etaj, făcând duș, le povestesc părinților mei ultimul episod din serialul *Tatăl lui Franny e nașpa.* Tata înjură în barbă și mamei îi dau lacrimile. Pentru ei nu e nicio noutate. Serialul are doar un episod, care se repetă la nesfârșit.

Când ne așezăm la masă, îmi dau seama că ai mei vor să-l îmbrățișeze pe Franny, dar reușesc să se stăpânească până când toată lumea termină de mâncat salata. Apoi mama se întinde peste masă și strânge mâna lui Franny într-a ei. El se uită la mine. Știe că i-am dat secretul în vileag. Dar nu pare supărat. Zâmbește strâmb.

— Nu trebuie să vă fie milă, spune prietenul meu, gâtuit de emoție.

Tata se ridică, îl bate pe umeri și-i zice:

— Ești un tânăr nemaipomenit. Tu ești singurul care stabilește ce valoare ai. Și să știi că valorezi foarte mult, Francisco.

Oare am făcut ce trebuia? Poate că Franny detestă ce se întâmplă acum: faptul că e în centrul atenției, sentimentalismul scenei... Dar teama mea se risipește când prietenul meu se răsucește pe scaun, își lipește fruntea de burta tatei și izbucnește în plâns.

— E în regulă, îi spune tata, mângâindu-i consolator umărul. Ești un puști grozav.

Mama îl aprobă:

— Chiar așa. Te iubim și te vom iubi mereu. Nu-i așa, Jack?

Dau din cap, deși Franny stă cu spatele la mine și nu mă poate vedea.

***

Am mari rezerve cu privire la pariul ăla.

Din fericire pentru mine, chiar știu un tip care cunoaște o tipă care cunoaște un alt tip...

Adică, mai pe scurt, o să-i cer ajutor Cuponului.

Știu ce vă trece prin cap: e o măgărie. Deși aș înțelege dacă Franny s-ar simți trădat pentru că mă întâlnesc pe ascuns cu tatăl lui, trag nădejde că, dacă ar ști ce miză e în joc, mi-ar aproba decizia.

Tatăl lui Franny începe să râdă când îi spun ce vreau să fac.

Își scarpină bărbia, ca și cum ar chibzui îndelung.

— Stai să pricep! Vrei să pun la bătaie câteva mii de dolari în numele tău, cu un agent de pariuri care o să ne vină de hac dacă nu plătim? Ai de gând să pariezi pe o echipă care de un car de ani n-a reușit să se califice în campionatul de baschet al NCAA-ului[28]? Și tu crezi că netoții ăia o să câștige campionatul?

Mă cam dezumflu când îl aud zicând-o pe șleau. Cu toate astea, dau aprobator din cap.

— Le-ai spus alor tăi?

— Nu.

— Nici lui Franny?

— Nici.

— Deci când tărășenia asta o să se impută – am zis *când,* nu *dacă* –, eu o să fiu ăla rău, nu?

Mă ofer să-i dau zece procente din câștig, dar el clatină din cap.

— Nu, nu, omule! Banii tăi, pariul tău. Nu vreau să-ți stric cheful, dar, în locul tău, eu nu m-aș grăbi să-mi număr banii.

— Deci o să pui pariul în numele meu?

— După tot ce-ai făcut pentru băiatu' meu, nu pot să te refuz, deși ce vrei tu e o tâmpenie. Să nu vii la mine tot un plâns și-o jale, când o să fii lefter! N-o să te pot ajuta.

— Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc!

Tatăl lui Franny bombăne:

— Pesemne că mi s-a urât cu viața.

***

Sau poate că mie mi s-a urât cu viața.

Mă ascund de Franny.

Mă dau bine pe lângă Cupon.

Mă sâcâie un gând: la ce bun să primesc o a doua (și o a treia) șansă, dacă o dau în bară mereu?

Nu mă refer numai la Kate, ci și la Franny. Ce mă fac dacă învârteala mea cu tatăl lui Franny le schimbă complet viața? Dacă Franny și Cuponul ar fi trăit fericiți până la adânci bătrâneți, dar acum, din cauza mea, se vor urî de moarte?

Și cum rămâne cu Jillian? O să fie prinsă între ciocan și nicovală. Poate se va simți obligată să aleagă între mine și Franny. Dacă alege cealaltă tabără? Dacă o pierd pentru totdeauna?

Aș putea să trăiesc așa?

Sunt oare pregătit să le spun adio tuturor celor la care țin, în schimbul posibilității de a o salva pe Kate?

***

În timp ce aștept un răspuns de la Kate, îmi omor timpul urmărind la televizor o dezbatere despre echipele de baschet candidate sigure la titlu și despre cele care riscă să fie retrogradate. Cei patru jurnaliști se contrazic. Cel mai vorbăreț dintre ei se declară neimpresionat de echipa Universității Mandrake. Încearcă să fie convingător și dă frenetic din mâini.

Pur și simplu nu cred că au șanse. Într-adevăr, au jucat bine. Au făcut ce a fost nevoie să facă pentru a avea o șansă de calificare în campionat. Dar același lucru e valabil și pentru alte șase echipe cu un palmares mult mai bun.

Mai am timp până la duminica selecționărilor, adică peste două zile, ca să aflu dacă investiția mea în Godacii Mandrake e o mare greșeală. Chiar îmi fac griji. În ciuda acestui fapt, nu văd altă soluție de a-i oferi lui Kate ajutorul pe care îl merită. Așa cum reiese din cele de mai sus, acest plan a avut încă de la început puține șanse de izbândă.

Vă întreb: la ce bun să vii din viitor, dacă nu reușești să fii cu un pas înaintea trecutului?

***

— Alo, Jackie! Salut! Ce mai zici, băiete?

Tatăl lui Franny are ceva ce mă face să cred că în anii ’70 era considerat un zeu.

— Vreau să mă asigur că e totul în regulă cu... ăăă... aranjamentul nostru.

— A, pariul? Da, omule, totu-i bine.

— Aha! OK.

— Asta-i tot? întreabă Cuponul.

— De fapt...

— Dă-mi și mie un meniu numărul șase, fără salată și fără murături, dar cu mai multă maioneză. Și pune-o separat. Dă-mi și tocinei de cartofi.

— Ăăă... Mă auzi?

— Stai puțin, Jackie... Cum adică nu mai serviți tocinei? Am crezut că-i aveți în meniu toată ziua. Chiar aveam poftă de... în fine... Dați-mi o plăcintă cu cireșe. Scuză-mă, Jack. Ce ziceai?

— Voiam să-ți spun ceva despre Franny.

— Ce-i cu el?

— Vrea să te vadă.

— Ha! Nu prea se pricepe s-o arate.

— Cum adică?

— Nu-mi răspunde nici la telefon, nici la mesaje. Ieri a plecat de acasă fără să-mi zică o vorbă.

Nu-mi vine să cred ce aud. Nu cumva era invers? Nu Cuponul îl evita pe Franny?

— Știi, sunt sigur că vrea... Cred că se bucură că te-ai întors.

— Hmm...

— Dacă mai încerci o dată – dar să se vadă că te străduiești –, poate c-o să-și schimbe părerea.

— Pune și niște pachețele de sos picant în plus. Și o furculiță.

— Alo?

— Te-am auzit, Jack. O să mă mai gândesc.

DUMINICA SELECȚIONĂRILOR

Duminica asta mă simt mult prea agitat ca să stau de unul singur, așa că îi invit la mine pe Franny și pe Jillian, ca să urmărim împreună, la televizor, cum comitetul Nebuniei de Martie anunță echipele selecționate.

Franny mă ia peste picior:

— De când îți place ție baschetul?

Mă prefac că nu înțeleg.

— Mereu mi-a plăcut sportul ăsta.

Franny mă pune la încercare:

— Spune-mi care e singura echipă din NBA care *nu* are sediul în Statele Unite!

Ridic din umeri.

— Îmi plac mai mult campionatele universitare.

— Bine.

Își încrucișează brațele la piept.

— Atunci, numește trei asociații sportive universitare!

— Simplu! Big Ten, Southwestern... Nu, stai! De fapt, e Southeastern. Plus... ăăă... Big Southern.

Franny se prăpădește de râs. Dacă nu pun punct acestei discuții, s-ar putea să-i plesnească o venă. Mă burzuluiesc:

— Nu trebuie să-ți demonstrez ție afecțiunea mea pentru baschet!

— Nici n-ai ce să demonstrezi.

Știu de mult că mamei îi plac sporturile de toate felurile, dar rămân mască văzând că și tata ni se alătură, în camera noastră de la subsol. A adus gustări pentru toată lumea: popcorn, suc și o pungă cu fursecuri.

Mama îl bate la cap să aibă grijă de silueta lui, așa că el profită de orice ocazie ca să înfulece tot ce vrea.

Tata plescăie din buze.

— Parcă lipsește ceva, nu? Vreți pizza? Pizza Czar are o ofertă specială.

— Eu tocmai am mâncat, domnule King, spune Jillian.

— Știți că nu refuz niciodată ceva de ciugulit, răspunde Franny.

Tata se bucură:

— Grozav! Deja avem doi doritori. Jack, se pare că tu ești cel care decide. Fiul meu preferat! De fapt, ești persoana mea preferată din toată lumea.

După ce îi aruncă mamei o privire, tata adaugă:

— Bineînțeles, pe lângă mama ta.

Mama s-a împăcat de mult cu gândul că nu-l poate schimba pe tata. În schimb, se străduie să-i țină în frâu poftele culinare. Ridică mâinile în aer, în semn de capitulare.

— N-aveți decât! Dar cel puțin jumătate de pizza să fie cu legume! ne spune ea.

— Ce-ai zice de un sfert? propune tata.

Sprâncenele mamei se ridică, semn că soțul ei a cam întins coarda.

— Ai dreptate, draga mea. Putem să ne distrăm și, în același timp, să mâncăm sănătos.

Tata se duce să comande pizza. Începe dezbaterea dinaintea meciului.

Simt că mi se face rău.

Deși stau pe podea și nu fac niciun strop de efort fizic, inima mea pompează din greu, ca și cum aș participa la un triatlon.

Habar n-am cum rezistă psihic cei care pariază mult.

Îndur discuțiile despre sport timp de treizeci de minute chinuitoare. Urmează anunțul.

...Și echipa Universității Mandrake reușește să obțină rezultatul dorit. Comitetul de selecționeri îi acordă punctaj pentru că a reușit să se claseze pe locul al doilea în turneu.

Sar în sus de bucurie. Îmi agit bezmetic pumnii în aer, în semn de victorie.

Nu mă pot stăpâni.
Până la urmă, planul meu chiar are șanse de reușită.

DOCTORUL CEL AMABIL

— Am acceptat să ne întâlnim pentru că am primit și scrisorile tale, și e-mailurile, și apelurile telefonice la cabinet. Recunosc că m-ai făcut curios.

— Părinții mei m-au învățat să fiu perseverent.

— Ești mult mai tânăr decât mi te-am imaginat.

Îl întrerup:

— Intenționez să fac o donație substanțială pentru clinica dumneavoastră.

Doctorul Sowunmi se uită la mine pe deasupra ochelarilor.

— Câți ani ai? Nouăsprezece? Douăzeci?

— Am optsprezece ani. Dar nu asta contează, domnule doctor. Dumneavoastră ce vârstă aveți? Treizeci și doi, treizeci și trei? Când ați hotărât că vreți să găsiți un tratament pentru anemia falciformă, cum vă simțeați când oamenii făceau presupuneri bazate pe vârsta dumneavoastră?

Medicul își împinge ochelarii pe nas, în tăcere.

— Sunt aici fiindcă eu cred în dumneavoastră, în cercetările dumneavoastră, în tratamentele pe care le propuneți. Și pentru că sunt îndrăgostit.

— Aha.

Doctorul își drege vocea. Se lasă pe spate, în scaunul tapițat cu piele roasă. Duce o mână la gură, ceea ce mă trimite cu gândul la un fumător de pipă – doar că el nu are pipă și mă îndoiesc că fumează –, și declară:

— Cel mai nimerit e să nu amestecăm medicina și sentimentele.

— Din câte am aflat, aveți rude care au suferit de anemie falciformă...

— Da. Tocmai de asta știu că nu e înțelept să le amesteci pe cele două. Altfel, se termină urât, Jack.

— Dar, domnule doctor, și sentimentele, și boala asta afectează inima.

Medicul zâmbește și lasă garda jos. Chipul i se relaxează. Probabil că așa arată când mănâncă cerealele lui preferate sau când se uită la un film îndrăgit.

— Mai spune-mi o dată: câți ani ai?

— Optsprezece. V-am mai zis că am bani?

— Nu pot să-ți promit nimic. Suntem încă în faza preliminară a studiilor clinice.

— Înțeleg.

— Mai întâi vreau să mă întâlnesc cu pacienta, ca să-i evaluez starea și să văd rezultatele analizelor. În caz că decidem să continuăm, trebuie să-i explic cum va decurge tratamentul și în ce va consta.

— Sigur că da.

Mă ridic și îi strâng mâna.

— Vă mulțumesc din suflet!

— Nu pot promite nimic, îmi repetă medicul.

Zâmbetul i se șterge de pe buze.

— Bine, încuviințez eu. Fără promisiuni.

***

Când ies din cabinetul doctorului, îmi sună telefonul. Mă gândesc că e Kate și îmi zic: *Uau! Sincronizare perfectă!* Dar nu e ea.

— Alo! Frate, ai uitat? mă întreabă Franny, cuprins de panică. Te rog, spune-mi că n-ai uitat și că vii încoace!

Îl asigur că nu am uitat, deși adevărul e că am cam pierdut noțiunea timpului.

— O să ajung.

— Când?

— Curând.

— Dar „în curând” pe bune, da? Adică sper că ești pe drum.
— Da, da. În curând.
— Spune-mi că totul o să fie bine, Jack!
Sper că tonul meu pare plin de speranță și încrezător.
— Franny, totul o să fie bine.
Cât de mult vreau să cred asta!

STAI PUȚIN, CUM?!

De emoție, Franny e într-un hal fără de hal, dar se străduiește să-și ascundă starea.

În mod normal, e întruchiparea autocontrolului. De exemplu, în ultimul meci în deplasare din cel mai recent sezon regulat, a fost calm și relaxat. A obținut pentru echipă douăzeci și patru de puncte, asigurându-i victoria și făcând-o să avanseze în play-off.

Dar acum nu e vesel, pus pe râs și glumeț, așa cum îl știu eu.

Ieri, pe drumul de întoarcere de la școală, a insistat să meargă să se tundă. Jillian a trebuit să oprească mașina în mijlocul străzii, așa încât Franny să coboare și să ia autobuzul (deși Jillian i-a zis că îl poate duce până acolo) spre casa vărului său, care o face pe frizerul în timpul liber.

E important de știut că Franny nu s-a mai tuns de un car de ani. La un moment dat, l-am poreclit Questlove[29] de Puerto Rico.

De ieri după-amiază încoace, scalpul lui e ras și neted, de-a dreptul sclipitor. Franny seamănă cu un director de firmă care se pregătește să prezideze o ședință importantă a consiliului de administrație. *Nu-i mare brânză*, a zis Franny când l-am văzut și am rămas cu gura căscată. *Era și timpul să mă tund*, a adăugat el, pe un ton care mi-a dat de înțeles că nu avea deloc chef să discute despre schimbarea asta radicală.

Acum Franny e superagitat. Ai crede că se plimbă de colo colo, prin holul îngust, ca să-și facă încălzirea pentru un meci important.

Încerc să-l liniștesc, pentru a nu știu câta oară pe ziua de azi:

— Franny, totul o să fie bine.

Intră în bucătărie. Eu nu mă urnesc de pe canapeaua din sufragerie.

— Trebuie să păzesc cotletele. Dacă se ard, mă omoară Abuela.

— Dacă se ard, te omor eu!

— Cum să nu! S-o văd și pe asta! râde prietenul meu.

Ușa de la intrare se deschide. Franny iese în grabă din bucătărie, cu ochii cât cepele.

— Și acum ce fac? întreabă el, cuprins de panică. Ce fac?

— Nu faci nimic. El trebuie să se agite, nu tu.

Ai crede că amândoi așteptăm să se despice pământul.

— Francisco! exclamă Cuponul, cu glas pătrunzător.

Cuponul intră în casă, însoțit de Abuela. Franny parcă a încremenit. Tatăl lui se repede la el, îl îmbrățișează. Franny dispare la pieptul lui. În comparație cu el, Franny, care și-așa e înalt și vânjos, pare o variantă miniaturală a părintelui său.

— Probabil ai crezut că n-o să mă mai vezi niciodată, așa-i?

Franny ridică din umeri și îi dă mâinile deoparte.

— Nu prea m-am gândit la asta.

Se uită adânc în ochii lui Franny, așa cum mă privește tata când vrea să spună ceva important și să se asigure că sunt atent.

— M-am întors, băiete. De data asta, pentru totdeauna.

Franny râde.

— Și ce? Vrei o medalie?

Se întoarce spre Abuela, o sărută pe obraz.

— Mâncarea e gata.

Intră iar în bucătărie.

Tatăl lui Franny se uită la mine de parcă abia acum m-a observat. Are o expresie uimită sau, poate, rușinată. Se forțează să zâmbească. În el îl văd pe Franny: buzele sale de un cafeniu-deschis, nasul îngust, aceiași ochi strălucitori, aceeași bărbie ovală.

Mă întreb dacă o să mă dea de gol. Oare Franny va afla că am făcut pe ascuns afaceri cu taică-său?

— Nu pot să cred că ăsta-i Jack! Ultima dată când te-am văzut, erai de-o șchioapă. Uită-te la tine!

Întinde o mână spre mine. Degetele lui au pielea crăpată, de parcă și-ar câștiga existența mânuind toporul.

— Jack, băiete, cât timp a trecut!

— Cât timp a trecut! repet, ca un papagal. Cum a fost?

Ce întrebare idioată!

— Poftim? Vrei să spui cum a fost la mititica? Nasol, frate. Pentru binele tău îți zic: vezi să n-ajungi acolo!

Îmi bag mâinile în buzunare.

— O să mă străduiesc.

— Mai scrii poezii?

— Nu. Acum mă atrage mai mult proza.

— *Proza.* Super!

Din bucătărie se aude zdrăngănit de tigăi.

Abuela îi spune Cuponului:

— Dragule, du-te să te speli. Ți-am lăsat niște haine pe pat. Eu și Jack ne ducem la bucătărie, până nu dă fiu-tu foc casei.

— Da, mamă.

Se apleacă să o sărute pe frunte.

— De două săptămâni mă gândesc numai la cotletul ăla de porc. Habar n-ai ce poftă mi-e!

***

Tatăl lui Franny devorează cotlet după cotlet, spre încântarea Abuelei, care e în culmea fericirii când oamenii îi apreciază mâncarea. Dar Franny abia se atinge de farfurie.

— Francisco, ai văzut meciul celor de la Universitatea Mandrake? Ce revenire! Fantastic, nu? Erau cu un picior în groapă, și-apoi a căzut trăsnetul din cer și n-au mai avut cum să rateze.

— Nu l-am văzut, răspunde Franny.

Minte. Mi-a împuiat capul cu meciul ăla.

— Poate o să-l dea în reluare la ESPN Classic, pentru că e de milioane, spune tatăl lui Franny, strălucind de încântare. Am pus un pariu *în pauza de la jumătatea meciului.* Când erau *conduși* cu douăzeci

de puncte. Nu mă întrebați cum am știut c-or să dea lovitura. Presimțeam că meciul nu s-a terminat.

— Francisco, știi ce părere am despre jocurile de noroc, îl dojenește Abuela.

— Haide, mamă! Am pariat doar douăzeci de dolari. O nimica toată.

— Nu contează! răspunde Abuela. Douăzeci de dolari nu e o nimica toată.

Tatăl lui Franny zâmbește cu gura până la urechi.

— Când ești la pușcărie, faci orice ca să-ți omori timpul. Un mic pariu, din când în când, mai înviorează treaba.

Abuela rămâne fermă pe poziții:

— Da, dar acum ai ieșit de acolo. Ai terminat-o cu pușcăria.

— Da, mamă.

Cuponul se apleacă și o sărută pe obraz. Apoi se întoarce spre noi.

— Mama mi-a zis că voi doi vă pregătiți de bal.

Franny nu se sinchisește să ridice privirea. Ca să destram tăcerea stânjenitoare, bâigui un „mda" anemic.

— Am cunoscut-o pe mama ta la bal, Francisco. Ți-am povestit? Învăța la un liceu din celălalt capăt al orașului. A venit la bal cu un tip. Eu venisem cu altcineva. Dar când am văzut-o...

Pe buze i se întinde un zâmbet larg. Privește în gol, de parcă și-ar vedea amintirile proiectate undeva, în minte.

— Am știut că ea e aleasa. Dar tu, omule? Te duci la bal cu vreo persoană specială?

Franny nu mușcă momeala.

— Mai lasă-mă!

— Cum adică „lasă-mă"? glumește Cuponul. Unde vrei să te las?

— Nu-i nevoie să te prefaci că te interesează.

— Nu mă prefac deloc.

— Hai mai bine să mâncăm!

— Ar trebui să vii la un meci de-al lui Francisco, intervine Abuela. Și-a dus echipa în play-off. O să câștige. Toți îl întreabă de unde a moștenit talentul la baschet. Habar n-au ei că, în tinerețe, am fost o dansatoare foarte bună. Talentul la dans și talentul la baschet sunt cam același lucru.

Franny nu e deloc într-o dispoziție binevoitoare.

Cuponul chicotește.

— Uiți că și eu mă pricepeam de minune să-nvârt mingea. Avem baschetul în sânge, așa că nu e deloc de mirare că...

Franny își împinge cu putere scaunul departe de masă, zgâriind linoleumul.

— Pot să plec?

— Dar avem plăcintă în frigider, spune Abuela. Am făcut-o dimineață. Avem și înghețată.

— Mi-a pierit pofta de mâncare.

Abuela scoate un sunet dezaprobator.

— Francisco, tatăl tău abia a ajuns acasă. Ar trebui...

Cuponul o întrerupe:

— Mamă, băiatul spune că nu-i e foame. N-are rost să-l silim să rămână aici.

Îi face cu ochiul lui Franny.

— Bine, oftează Abuela. Ai grijă cum îți faci temele, Francisco! Să nu greșești. Să verifici de două ori!

Franny o strânge de mână și promite:

— O să verific de trei ori.

Pe urmă, după ce și-a curățat farfuria de resturi, mă cheamă din priviri.

— Mulțumesc pentru masă, Abuela! A fost delicios, ca de obicei.

Bunica lui Franny mă ciupește ușor de obraz.

— Ești bine-venit aici oricând, Jack. Doar faci parte din familie.

***

Toată seara, Franny e tăcut și morocănos. Încerc să-l las în pace, deși avem multe de discutat. Răsună vocea puternică a tatălui său și hohotele Abuelei. Nu a mai râs așa de ani de zile. Sunt fericit că e atât de bucuroasă. Tăcerea lui Franny devine tot mai asurzitoare.

— Ar fi bine să dormim la tine acasă în noaptea asta, îmi sugerează el.

Încerc să adopt un ton neutru:

— Sigur. Cum vrei.

Dacă în clipa asta vocea mea ar fi o culoare, ar fi albă; iar dacă ar fi un obiect, ar fi un steag. Unul alb. *Cel mai important lucru pe care îl poți face pentru Franny e să-i fii alături*, mi-a zis mama azi, ceva mai devreme. *Încă nu vă dați seama că este singurul lucru care contează.* Am hotărât să o ascult și să fiu alături de prietenul meu.

Dormitorul lui Franny e o combinație de răsfățuri familiare.

Fotoliul-sac în care stau tolănit este același pe care îl știu de aproape zece ani. Franny încă are pe pereți afișe cu formații a căror muzică nu o mai ascultă. Rafturile gem sub teancuri de benzi desenate nescoase din țiplă. Cel mai recent număr din *Pantera Neagră* stă deasupra. Pe biroul lui tronează ceea ce noi doi numim Grămada. Grămada e un teanc de oferte de burse din partea universităților din toată țara și crește constant. Scrisori și broșuri cu informații care laudă avantajele fiecărei instituții, dându-se peste cap să-l recruteze pe unul dintre sportivii de top ai țării. Mai că le poți simți disperarea: *Uită-te la mine! Iuhuu! Te rog, alege-mă pe mine!*

E ciudat că atât de multe universități sunt gata să-i ofere marea cu sarea, iar el vrea să rămână aici, cu noi. E bizar că Universitatea State nici măcar nu se numără printre primele zece școli care vor să-l recruteze, și totuși el vrea să învețe acolo, fiindcă refuză să se despartă de Jillian și de mine.

Evident că nu a spus-o niciodată direct, dar noi am înțeles. Și Jillian, și eu am încercat să-l convingem să facă doar ce e bine pentru

el, dar nici măcar nu vrea să ia în considerare o altă variantă. *Știu ce e cel mai bine pentru mine, frate. Ai încredere!*

Franny mă vede măsurând din priviri Grămada și, pentru prima dată în seara asta, zâmbește.

— Câte ai primit de săptămâna trecută până acum? mă interesez.

— Vreo șase. Dar încă nicio veste de la îndrăgita noastră Universitate Whittier.

Ridic din umeri.

— Dacă sunt atât de idioți încât nu te vor, poate că nici eu nu ar trebui să învăț acolo, la anul.

— Ești dus cu capul, fiule! îmi zice el, cu un zâmbet. Ți-am spus cât de nebun ești? Întâi și-ntâi, dacă nu te duci la Whittier, maică-ta o să-ți tragă una după ceafă de n-o să te vezi. Și-apoi probabil că o să-mi ia capul.

— Probabil.

— Niciun „probabil"! Mai mult ca sigur.

— Care universitate nu l-ar vrea pe Francisco Hogan? Cine nu l-ar vrea pe Francisco Hogan, în general?

— Îți zic eu cine, frate...

Franny face un semn spre bucătărie, spre râsetele răsunătoare, spre cea mai bună plăcintă cu piersici de pe Pământ.

— Fie mă vrea, fie nu. Să știi că eu, unul, nu vreau nimic și pe nimeni care nu mă vrea.

***

JILLIAN: Salut! Cum a fost? Franny nu-mi răspunde nici la mesaje, nici la telefon.

EU: Nu prea bine. E pe modul silențios.

JILLIAN: La naiba! E prea târziu să vin până la voi?

EU: Niciodată nu e prea târziu să vii pe aici.

***

Douăzeci de minute mai târziu, Jillian coboară în camera mea de la subsol.

— Salutare, băieți!

Franny se uită la ea, apoi la mine.

— Voi doi vă trimiteți mesaje pe la spatele meu?

Jillian se apropie și îl sărută pe creștet. El ridică privirea, iar ochii lui mari sunt pregătiți să primească orice ar avea ea de oferit. Jill îi cuprinde fața în palme.

— Dragul meu... îi șoptește.

Se așază pe canapea, îi trage blând capul spre poala ei.

Franny nu se împotrivește.

— Dragul meu...

N-aș putea să vă spun ce urmărim la televizor. Stăm acolo câteva ore, iar la un moment dat dau sonorul mai tare. Știu că Franny nu ar vrea să-i aud plânsul înfundat.

UN CONCERT MAGIC

Când îi vedem live a doua oară, Mighty Moat sunt și mai buni.

Motivul nu e deloc secret: Kate e aici. Chiar și cei mai buni prieteni ai mei par să se distreze mai mult.

— Mi se pare că trupa cântă doar pentru noi! strigă Franny.

— Nu ți se pare, răcnesc eu.

Când se sfârșește concertul, Kate ne conduce pe toți în culise. Pare că toți o recunosc. Toată lumea îi face cu mâna sau o salută. Nu știu dacă îi cunoaște cu adevărat. Pur și simplu așa e ea: are ceva care atrage atenția.

Ne oprim în fața unei uși roșii, împodobită cu siluete negre. Kate bate. Un glas ne invită să intrăm. În secunda următoare, dăm cu ochii de minunații Mighty Moat, în carne și oase!

— Katieeeeee! strigă chitaristul. Vino-ncoace!

Franny și Jillian mă privesc uluiți.

— E pe bune? întreabă Franny. Chiar suntem aici?

Solistul trupei ne oferă șampanie.

Un dop pocnește și zboară în direcția noastră. Imediat, răsună un altul. Și încă unul. În curând, membrii trupei stropesc pe toată lumea cu valuri de șampanie. Franny scoate un strigăt de luptă, își acoperă ochii și plonjează în învălmășeala generală.

— Ce mai așteptăm? o întreb pe Jillian.

Dar Jill mi-a luat-o înainte. Are părul ud de spumă.

O iau pe Kate de mână și ne alăturăm celorlalți, râzând în hohote.

— Cât de tare! Cât de tare! repetă Franny, dansând în jurul nostru.

— Trebuie să facem o poză înainte să plecăm! îi spune Kate chitaristului.

— Ziceți „viață eterrrrrnă”! strigă vocalistul, iar noi ne înghesuim unii în alții, ca să apărem cu toții în *selfie.*

Când ajungem la mașină, atacăm sticla cu cidru de mere.

Nu e deloc cool să urci la volan după ce ai băut. În plus, Kira o să mă omoare dacă-i las surioara să se facă pulbere, ne-a zis chitaristul. Așa că ne-a dat sticla de cidru.

— În cinstea lui Kate! spune Franny, închinând un pahar plin. Declar că a fost cea mai tare seară din viața noastră!

— La mai multe! adaugă Jillian.

— Bine zis! îi țin isonul, cu paharul în aer.

Kate clatină din cap, parcă jenată că se află în centrul atenției. Ridică privirea spre noi și își acoperă fața cu degetele. Chiar și așa, observ că radiază de fericire.

— S-ar putea să fiți chiar mai tari decât Mighty Moat, ne spune ea, lăsându-și mâinile să cadă pe lângă corp.

Jillian zâmbește. În clipa asta, văd aievea următoarele trei decenii din viața noastră împreună. Iar dacă a existat vreodată vreo îndoială că nu vom fi prieteni pentru totdeauna – chiar și după ce o să devenim avocați extrem de ocupați, sau doctori fără niciun moment liber, sau voluntari pentru activitățile organizate de școlile copiilor noștri –, toate dubiile dispar pe loc în clipa asta, alungate pentru totdeauna. Franny acoperă cu mâna gura paharului său și îl scutură cu putere. Îl avertizez pe un ton sever:

— Nici să nu-ți treacă prin cap, omule!

Franny mă ignoră. Scutură și mai energic paharul, pe urmă își ferește palma și dezlănțuie o ploaie de stropi.

E plăcut să-l văd fericit, chiar și pentru o singură seară.

— Suntem cei mai tari! țipă el, fugărindu-ne.

— Suntem cei mai tari! țipăm cu toții, alergând cât ne țin picioarele.

***

Le facem semne de rămas-bun lui Jillian și lui Franny, care ne-au dus cu mașina până pe aleea casei mele. Eu și Kate ne strecurăm prin

bucătărie, în vârful picioarelor, și coborâm la subsol.

Pornesc televizorul și ne așezăm unul lângă altul, pe canapea.

— Jack, trebuie să vorbim.

Gata! A venit momentul. Acum o să-mi spună.

— Câteodată, mi se...

Își curmă brusc vorba.

— E în regulă, Kate. Poți să-mi spui.

— Câteodată... mi se face rău. *Foarte* rău.

Mă întorc spre ea. Vreau să-i ofer toată atenția. Închid televizorul.

— Cum adică?

— M-am născut cu gena anemiei falciforme. Părinții mei sunt purtători ai genei. Ai auzit de boala asta?

— Da. Am citit despre ea, dar nu am înțeles tot.

— Pe scurt, eritrocitele mele devin dure, ceea ce înseamnă că fac un efort foarte mare ca să transporte oxigenul prin corpul meu. În general, eritrocitele au o durată de viață de câteva luni, însă cele ale bolnavilor de anemie falciformă nu trăiesc decât câteva săptămâni, așa că rezervele noastre de oxigen nu fac față cererii. Sunt zile, săptămâni, uneori chiar luni de zile când mă simt foarte slăbită.

— Te doare?

— Cred că am un prag ridicat de toleranță la durere, dar tot e foarte dureros.

— Îmi pare rău.

Kate îmi pune degetele pe buze.

— Sssst... Nu ți-am spus pentru că vreau să-ți fie milă. Nu vreau să fiu compătimită. Îmi doresc să știi despre boala asta pentru că, habar n-am de ce, simt nevoia să-ți spun totul. Nu vreau să existe nici cel mai neînsemnat lucru despre mine pe care tu să nu-l afli. Pare ciudat?

Se dă înapoi, vrând să-mi surprindă expresia.

— Sună dubios, așa-i? N-am vrut...

E rândul meu să-i ating buzele cu degetul.

— Nu e deloc dubios, Kate. E minunat. Cel mai frumos lucru de pe pământ. Și eu simt la fel: vreau să afli absolut totul despre mine.

Mă uit în ochii ei fiindcă vreau să înțeleagă că vorbesc sincer, că relația noastră e autentică. Apoi gurile noastre se apropie și se contopesc. Buzele noastre se deschid și se închid într-o armonie perfectă. Aud cum i se taie respirația și îi simt fiorul.

Sau poate că mie mi s-a tăiat respirația și m-am înfiorat.

Nu că asta ar conta.

Nimic altceva nu contează.

— Chiar îmi placi, Kate.

I-o spun pentru că mi-e teamă să pronunț celelalte cuvinte – acelea mai tulburătoare.

— Nu vreau doar să-ți placă de mine. Păstrează-ți *îmi placele* pentru Twitter. Te doresc, Jack, îmi șoptește ea la ureche.

Vocea ei străbate până în creierul meu, apoi îmi coboară în piept. Îi simt cuvintele până în vârful degetelor de la picioare.

Brusc, sângele care ar trebui să ajungă la creierul meu e redirecționat către o altă zonă. Lumina fluorescentă din încăpere scaldă chipul ei superb. Poate că am primit o nouă șansă tocmai ca să trăiesc momentele astea. Un lucru îmi este clar: o doresc pe Kate Edwards mai mult decât orice pe lume.

***

Pământul se învârte în jurul Soarelui. Nu-i așa că ar fi super-ciudat să fie invers? Adică, brusc, Soarele să se învârtă în jurul Pământului...

Însă asta se întâmplă când *iubești.*

Îți trăiești viața, îți vezi de treabă, îți stabilești priorități, îți iei angajamente.

Pe urmă, dintr-odată, îți întâlnești JUMĂTATEA.

Și deviezi complet de la orbita dinainte.

Acum gravitezi în jurul unei lumi noi.
Și sperи că forța de gravitație te va susține.
Dar nu ai cum să știi de la început.
E o orbită a încrederii.

LOVELELE PE MANDRAKE!

Mi-e și frică să mă uit.

Sunt sigur că echipa Godacilor Mandrake o să câștige. La urma urmei, am trăit pe pielea mea afurisitul de viitor. Și totuși în momentul ăsta parcă am în stomac o colonie de castori care mă rod pe dinăuntru. Ca și cum stomacul meu ar fi alcătuit din cel mai gustos lemn, după care castorii se dau în vânt.

În pauza de la jumătatea meciului, Godacii Mandrake sunt conduși cu un scor din două cifre, iar comentatorii spun că ar trebui să fie mulțumiți că au ajuns până în etapa asta; că, indiferent care va fi rezultatul, ar trebui să fie mândri. Până și Cenușăreasa a fost nevoită să fugă de la petrecere, la miezul nopții. Nu e o rușine să piardă.

A doua jumătate a meciului e chiar mai greu de urmărit. În primele patru minute, Godacii parcă sunt o echipă de școală generală care joacă într-un meci NBA. Ce mai încolo și-n- coace! E un dezastru.

Mă uit la televizor printre degetele mele răsfirate.

Dar imposibilul se întâmplă. Godacii Mandrake sunt de neoprit. Nu ratează. Bombardează cu aruncări de pe tot terenul. Apărarea lor e beton. Jucătorii celeilalte echipe se căznesc să aducă mingea măcar la jumătatea terenului, iar avantajul lor, imbatabil la început, se micșorează. E limpede că adversarii sunt tot mai descurajați. Încrederea lor se clatină. Caută vinovați. Se ceartă cu arbitrii, se ceartă între ei. Își ignoră antrenorii. Nu mai sunt în stare să înscrie niciun coș.

Conducătorul de joc al Godacilor trece de un apărător, pătrunde în semicercul echipei adverse și efectuează o aruncare. Mingea ricoșează din panou, apoi cade în coșul de nailon. Comentatorii o iau razna:

...Godacii Mandrake preiau conducerea, pentru prima dată, în ultimele douăzeci de secunde ale meciului! E cea mai tare revenire din istoria sporturilor; oameni buni! Asistați la un moment istoric... Godacii Mandrake, până acum clasați pe locul al cincisprezecelea, s-au luptat din răsputeri și au ajuns în postura de a participa la primul lor campionat național... Așa ceva e mai presus de cuvinte... Asta înseamnă sport adevărat!

N-aș putea spune ce înseamnă sportul adevărat, nici ce reprezintă victoria asta pentru jucătorii Universității Mandrake. Însă știu cât de importantă e pentru mine și cât de importantă ar putea fi pentru Kate.

Sar ca ars. Încep să țopăi și să urlu ca nebunul. Mama e derutată pentru că 1) nu știa că sunt *chiar atât* de pasionat de baschet și 2) nu avem absolut nicio legătură cu Godacii Mandrake.

— E clasica poveste a ratatului care ajunge în vârf, mamă, îi explic eu.

Ridic pumnii în aer atât de înverșunat, încât aproape că-mi disloc umerii. Mama bate cuba cu mine.

Telefonul meu vibrează.

TATĂL LUI FRANNY: Cum ai știut?

EU: Ce să știu?

TF: Că o să câștige.

EU: Am avut un noroc chior. Mi-am zis: de ce să nu pariez pe ei?

TF: Nu te cred. În fine... Felicitări! Ești un puști bogat... Să sperăm că, după ce încercăm să-ți adunăm câștigul, n-o să fii un puști bogat și mort.

Meditez vreo cinci minute la un răspuns potrivit.

EU: Chiar e cazul să ne facem griji c-o să mor?

TF: Nu NOI să ne facem griji. Tu! O să-ți trimit un mesaj cu ora și locul unde ne întâlnim mâine.

EU: Glumiți, nu? În legătură cu moartea... ȘTIU că glumiți, dar parcă mi-ar prinde bine o confirmare, fiindcă nu am deloc experiență cu pariurile și...

Nu trimit acest ultim mesaj. Deși prin minte îmi trec gânduri idioate, nu vreau să par idiot. Bineînțeles că glumește.

Nu-i așa?

***

Locul întâlnirii: Biblioteca Centrală din Elytown. Ora: patru după-amiază. Parchez mașina mamei și intru.

Peste zece minute, tatăl lui Franny intră în bibliotecă. Pare al naibii de fericit. Sau poate doar se preface, din cauză că tipii care vor să mă omoare fiindcă am câștigat o căruță de bani i-au spus să nu mă avertizeze despre pericol. I-or fi zis: *Ține-l de vorbă, Francisco, până când lunetistul nostru își potrivește pușca printre rafturile cu cărți.*

Mă ridic și îl salut.

— Bună, șmechere! îmi zice, azvârlindu-mi în brațe o geantă de sport. În locul tău, aș căuta o ascunzătoare.

E uimitor cât de ușoară e o geantă plină cu două sute de mii de dolari.

— Numără-i la baie, dacă vrei. Te aștept.

— Am încredere în dumneavoastră. V-ați luat partea?

Zâmbetul lui îmi amintește mult de Franny.

— Ți-am mai zis că sunt banii tăi.

— Mulțumesc din suflet! Sper că nu a fost mare bătaie de cap să-i strângeți.

— Să strâng două sute de miare? Neah! zice el, fluturând o mână.

Nu știu dacă e serios ori sarcastic. Aleg să cred că vorbește serios. Bănuiesc că tatăl prietenului meu a avut în mână sume mult mai mari decât două sute de mii de dolari.

— Unde mergem? întreabă Cuponul.

— Poftim?

— Unde mergem să sărbătorim? Faci cinste!

Își freacă mâinile de parcă tocmai a încheiat o afacere formidabilă.

— Ascultă: mai întâi, hai să lăsăm banii ăia undeva. Să plimbi cu tine atâta mălai chiar c-o să te bage în mormânt.

***

Tatăl lui Franny se duce la bar, iar eu trec pe acasă. Sunt agitat la gândul că duc atâția bani cu mine. Dacă mă trage poliția pe dreapta? Dacă îmi controlează mașina?

Dacă...

Respect toate indicatoarele rutiere: limitările de viteză, stopurile, acordările de prioritate. Semnalizez regulamentar.

Ajung cu bine acasă.

După ce arunc iute o privire prin dormitorul meu, îmi dau seama că habar n-am unde aș putea ascunde o geantă plină cu bani. E prima mea experiență de felul ăsta.

Biroul și dulapul sunt niște ascunzători la mintea cocoșului. Oricine s-ar uita acolo mai întâi.

Sub pernă – la fel.

Dosesc geanta sub pat.

Al naibii de original! Nimeni n-ar căuta acolo.

***

— N-ai cum să înțelegi, omule, îmi zice tatăl lui Franny.

Barmanul ursuz ne pune în față încă un rând de shoturi.

— De ce ziceți asta?

— Când te uiți la taică-tău, ce vezi? Un bărbat puternic, așa-i? Cineva pentru care ai multă considerație. Un om pe care-l respecți.

Chiar și atunci când te enervează, tot îl iubești. Nici nu se pune problema să fie altfel, corect?

Nu știu ce replică să-i dau. El înclină ușor capul într-o parte, așteptând un răspuns.

— Da, eu și tata suntem apropiați.

— Când Francisco se uită la mine, nu vede nimic din toate astea. Ce zic eu? De obicei, nici nu se uită la mine. De ce ar face-o? Ce-i pot oferi eu?

— Nu a vrut niciodată bani, domnule. El...

Tatăl lui Franny dă din mână a lehamite. Băutura i se clatină în pahar, dar nu se varsă.

— Mai scutește-mă cu „domnule”!

— Scuze.

— Nu-i nimic. Zi mai departe!

— Franny nu și-a dorit niciodată obiecte. Te-a vrut pe tine. Asta trebuie să-i dai. Tu ești singurul lucru pe care și l-a dorit vreodată.

Tatăl lui Franny ridică paharul, așteaptă să-l ridic și eu pe-al meu. Ciocnim și dăm băuturile pe gât – sau, mai bine zis, el o dă pe gât pe a lui, în timp ce eu o înghit pe a mea cu noduri.

Îi face semn barmanului să ne mai aducă un rând. Încerc să-i transmit barmanului, din priviri, că *nu* ar trebui să ne mai aducă de băut, dar el deja toarnă în pahare.

— Nu sunt fricos, continuă Cuponul. Acolo unde am crescut, dacă te temeai de ceva, ți-o luai în freză. Dar știi care-i adevărul, Jack? Mi-e frică, omule. Mi-e frică pentru că mă tem că e prea târziu. Nu e un secret că am cam făcut-o de oaie. Nu vorbesc doar despre viața mea. I-am stricat-o și pe a lui fiu-miu. Dar vreau să schimb situația. Nu pot să îndrept ce s-a întâmplat, dar pot să mă asigur că nu se va repeta. Acum sunt aici și o să am grijă să rămân aici.

— Franny are nevoie să creadă că vei fi lângă el.

Tatăl lui Franny dă din cap.

— Voi fi. O să vezi.

***

Ameţit de băutură, mă strecor neobservat în dormitorul meu. O verificare sub pat îmi confirmă că banii sunt tot acolo. Totul e bine în lume (mai puţin în capul şi în stomacul meu), pentru că de data asta tatăl lui Franny va veni la meci. Faptul că până acum a ratat o mulţime de meciuri nu va fi uitat ca prin farmec, dar este un început. Orice lucru, bun sau rău, trebuie să înceapă de undeva.

Între timp, mă frământă întrebări despre Franny şi despre banii pe care i-am câştigat:

Cât de furios ar fi Franny dacă ar şti că am pus la cale cu taică-său, pe ascuns, tot felul de lucruri?

Ar înţelege că intenţiile mele sunt bune?

Ar înţelege că încerc să o salvez pe Kate?

Pentru prietenul meu ar conta că am încercat să folosesc timpul petrecut cu tatăl lui ca să-i ajut pe amândoi să-şi îmbunătăţească relaţia?

Adorm fără să primesc răspunsuri. Un gând fericit mi se învârte prin minte: în sfârşit, tatăl lui Franny îi va fi alături.

MINCINOSU' ROADE OSU'

Însă Cuponul nu apare nici când începe marele meci al lui Franny, nici în pauza de la jumătatea meciului, nici la sfârșit.

Când se aude fluierul de final, iar echipa școlii noastre a fost învinsă, Jillian, Kate și cu mine năvălim pe teren și îl cuprindem pe Franny într-un Cerc al Iubirii și al Sprijinului Necondiționat. Zâmbește forțat și e clar că nu prea are chef de sărbătorit. Franny, care e cea mai competitivă persoană pe care o cunosc, nu pare să fie deranjat că echipa lui a fost învinsă.

Altceva îl supără: faptul că persoana pe care își dorea să o vadă aici nu este prezentă.

Abuela încearcă să-și scuze fiul:

— Franny, tăticul tău a încercat să...

— Tatăl meu, nu tăticul, o corectează Franny.

Abuela îl ia de mână.

— Ascultă, *mijo*[30], e mai bine să ierți. Nu îl poți urî la nesfârșit, Francisco. Știu că...

— Abuela, tu trebuie să-l ierți fiindcă e băiatul tău. Treaba ta e să fii mereu alături de el. Înțeleg de ce nu-i poți întoarce spatele. Dar eu sunt fiul *lui.* Treaba lui e să mă sprijine. Trebuie să-și facă apariția acolo unde știe că am nevoie să vină. Nu vrea iertarea mea. Mai întâi, să demonstreze că-i pară rău!

— *Mijo...*

— Îmi pare rău. Te iubesc mai mult decât orice pe lume. Singurul lucru bun pe care mi l-a dat vreodată omul ăsta ești tu. Nu pot să mai stau. Trebuie să plec de aici, înțelegi? Îmi pare rău. O să te sun.

Abuela dă din cap, cu privirea pierdută în gol.

— Cel mai bun lucru pe care mi l-a dat ești tu, îi repetă el.

Franny, care e de două ori mai mare decât Abuela, se repede la ea și o îmbrățișează. O sărută pe buclele cărunte, apoi îi dă drumul.

— Te descurci să ajungi singură acasă? o întreabă el.

— Du-te și distrează-te, Francisco! îi răspunde ea. Simte-te bine cu prietenii tăi.

— Să-mi trimiți mesaj că ai ajuns acasă cu bine, da?

— Știi că nimeni nu se pune cu *abuela* ta, îi spune bunica lui, zâmbind.

— Ar fi bine să n-o facă, zice Franny, ridicând amenințător pumnii în aer.

Se răsucește spre Jillian și spre mine:

— Sunteți gata?

— Să plecăm odată! spune Jillian.

— Unde mergem? o întreb.

Franny aruncă o ultimă privire spre sala de sport, înainte să ieșim toți trei în noapte.

— Oriunde, numai să nu rămânem aici.

***

După ce am șterpelit două sticle de vin din rezerva secretă a mamei lui Jillian, prietena noastră ne duce cu mașina la cabana de vară a bunicilor ei, aproape de Lacul Erie. Înăuntru miroase a stătut și nu avem curent electric, pentru că bunicii lui Jillian vor începe să vină pe aici abia peste vreo două săptămâni. Chiar și pe întuneric, e plăcut să ne relaxăm împreună și să ne încărcăm bateriile.

Jillian și Kate aprind lumânări peste tot, eu pornesc muzica pe mobilul meu și umbrele noastre prelungi dansează pe pereți. Până și Franny, mai adineauri trist și furios, se urnește de pe canapea și se lasă antrenat de melodie.

— Stați să vă arăt cum se face, se fălește el.

Are dreptate. Dansează mult mai bine decât noi.

Ieșim pe pontonul din spatele casei. Deși e întuneric și apa nu se zărește, o auzim clipocind la picioarele noastre.

Îi spun lui Franny:

— Mai avem șanse de calificare în campionat.

Franny dă din umeri.

— Te referi la meciurile de consolare? Puțin probabil.

— Dar există o șansă.

Franny scoate o hârtie din buzunar.

— S-ar putea să ai dreptate. Dacă s-a întâmplat asta, atunci totul e posibil.

— Ce ai acolo? întreabă Jillian.

Jill îi ia hârtia din mână și folosește aplicația-lanternă a telefonului mobil ca să lumineze rândurile.

— Doamne! exclamă ea, scuturând hârtia de parcă ar fi luat foc.

— Ce-i? întreb eu.

— Ai fost admis! țipă Jillian, sărind în sus de bucurie. Să mă ia naiba! Ai fost admis, Franny!

Kate e nedumerită, dar eu nu am nevoie să citesc ce scrie acolo ca să pricep.

— La Whittier, o lămurește Franny. O să învățăm acolo împreună!

— Grozav! exclamă Kate, alăturându-se Petrecerii Țopăitoare a lui Franny și Jillian.

— Prieteni pentru totdeauna! spun eu, pe cel mai lacrimogen ton posibil.

Sunt cât se poate de sincer.

— Nu știu cum e la voi, dar mie vinul ăsta îmi apasă vezica, îi anunț eu, în drum spre baie.

— Asta e modul superelegant al lui Jack de a spune că trebuie să facă pipi, îi traduce Franny lui Kate. E un tip extraordinar, dar are cam des nevoie la toaletă.

— Nu-i adevărat!

— Ai grijă să nimerești vasul de toaletă, Romeo! strigă Jill după mine.

— Nu promit.

Mă sprijin de perete cu o mână, ca să-mi țin echilibrul. Mă simt ușurat. Lumina lunii se revarsă prin geamul mic al toaletei, îmbrăcând totul într-o strălucire gălbuie. O să fie bine.

Kate va trăi.

Franny va fi student la Whittier, împreună cu Jillian și cu mine.

Poate o să locuim toți patru în același apartament. Poate o să avem propriul nostru reality-show, intitulat *Viața de student văzută de patru tineri absurd de isteți.*

Mă umflă râsul. Sunt bine-dispus și mă simt foarte norocos.

Singurul lucru încă problematic e relația dintre Franny și tatăl lui.

Însă mai e timp să o reparăm.

Pot să-i ajut. Voi încerca până reușesc.

— Hei! Jack, îți sună telefonul! strigă Franny.

— Probabil mă sună ai mei.

— Nu e numărul lor.

— Atunci, să lase un mesaj vocal.

— Prea târziu, râde Franny. Bună ziua! Ați apelat serviciul de mesagerie al lui Jack! Cu ce vă pot ajuta?

Apoi tace. Le aud doar pe fete, care cântă undeva în depărtare.

— Franny, cine era? Să știi că mai avem nevoie de vin. Sunt gata să beau din nou.

Trag apa și mă împleticesc spre chiuvetă, mă spăl pe mâini, îmi stropesc fața cu apă. Îi zâmbesc reflexiei din oglindă. Reflexia îmi zâmbește și ea.

Brusc, ușa toaletei se deschide atât de violent, încât lovește peretele.

— Ce mă-sa...?

Cât ai clipi, sunt izbit de peretele din spatele meu.

— Ce dracu' a fost în mintea ta? urlă Franny.

Abia mai respir. Mâinile lui sunt foarte aproape de gâtul meu.

— Franny... Cum adică?

— Te credeam de partea mea! Nu-ți ajunge că ai niște părinți perfecți? Trebuia să mi-l furi pe tata?

— Nu așa a fost. Am încercat să îmbun...

— Nimeni nu te-a rugat să încerci nimic!

Ridică brațul, iar eu strâng din pleoape.

Lovitura nu îmi nimerește fața. Pumnul lui Franny izbește peretele, în dreptul obrazului meu, străpungând placa din rigips. Un norișor de praf îmi invadează nările și mi se așterne pe obraz. Îmi aduc aminte de ziua în care eu și Franny am încercat să facem un tort pentru Abuela, iar pe fețele noastre era mai multă făină decât în castron.

— Eu nu reușesc să-l conving să mă sune măcar o dată! Nu-l pot convinge să vină la niciun meci de-al meu. Și ce să vezi? Surpriză! Te sună pe tine, în toiul nopții, de parcă ați fi prieteni la toartă!

— Franny, îmi pare rău.

— Îți pare rău? Îți pare rău?! De ce te sună?

Clatin din cap.

— Franny...

— Spune-mi de ce te sună, Jack!

— Nu știu de ce, îi răspund, abia deslușit.

Cum să-i explic adevărul?

— Nu numai că ești un nenorocit care mă înjunghie pe la spate, dar mai și minți!

Îmi dă drumul. Mă împleticesc și nimeresc în cabina de duș. Mă căznesc să respir.

— Am terminat-o cu tine, frate, declară el, pe un ton rezervat doar înjurăturilor la adresa Cuponului. Dacă îndrăznești să te uiți la mine sau la Jillian, te calc în picioare. Ai priceput?

— Băieți, care-i faza? Parc-ar fi o grădină zoologică aici, spune Jillian, senină. Dumnezeule! Ce s-a întâmplat?

Își strecoară capul pe ușă, se uită la mine, la gaura din perete, apoi la Franny.

— Jack, ești bine? mă întreabă Jillian.

Încearcă să se apropie de mine, dar Franny îi taie calea și o întreabă:

— Știai de chestia asta?

— Franny, ea nu are nicio...

Face un pas mare în direcția mea, cu o falcă în cer și cu una-n pământ.

— Ți-am spus să taci!

Jillian îl trage spre ea.

— Ce să știu? Uită-te la mine! Dacă am știut ce?

Îi cuprinde obrajii în palme și îl forțează să o privească în ochi.

— Despre ce învârte el cu taică-miu. Nu mă mir că nu mă vrea. Doar îl are pe Super Jack. Ce să vrea de la mine, când îl poate avea pe puștiul care are tot ce-și dorește?

Franny râde, însă are lacrimi în ochi.

— Iubitule, spune Jillian, ștergându-i lacrimile. Iubitule... Am nevoie de tine.

Îi cuprinde mâinile într-ale ei. Chipul lui parcă se îmblânzește.

— Am nevoie de tine, repetă Jillian. Te DORESC.

Franny o ia în brațe.

— Îți promit că n-o să te dezamăgesc niciodată, îi spune el, printre lacrimi.

— Nu trebuie să promiți nimic. Știu că nu o să mă dezamăgești, îl asigură Jillian. Hai să mergem acasă. Du-mă acasă, iubitule!

Franny o lasă pe Jillian să-l conducă afară din baie. Amândoi se uită la mine pentru o ultimă oară: Franny, cu furie; Jillian – cu tristețe.

O privire ca un rămas-bun.

***

Există un lucru la care nu m-am gândit foarte serios.

Dacă o salvez pe Kate și, în același timp, îi pierd pe ceilalți?

Sunt oare pregătit să-mi petrec restul vieții suportând consecințele?

Fără Franny.

Fără Jillian.

Știind că, din cauza mea, e posibil ca Franny și tatăl lui să nu se împace niciodată.

O să fiu sincer cu voi.

O iubesc pe Kate la nebunie.

Dar nu sunt sigur că țin la ea mai mult decât la prietenii mei.

LEAC PENTRU VRĂJMĂȘIE

Au trecut patru zile de când am vorbit ultima dată cu prietenii mei.

Kate îmi repetă că e nevoie de timp. Lumea spune asta despre orice. *E nevoie de puțin timp.*

Dacă ar ști ce știu eu – când ai la dispoziție mai mult Timp, cresc șansele să o zbârcești și mai rău –, nimeni nu ar mai crede că trecerea timpului vindecă orice.

Când sună telefonul, sunt foarte ușurat că am ocazia să mă gândesc la altceva. Deși îi spun lui Kate că e o surpriză, la fiecare bornă kilometrică mă întreabă unde mergem.

— Unde e mașina ta? se interesează Kate, pentru a doua oară în dimineața asta.

Prima dată, am schimbat subiectul.

Mă îndoiesc că va funcționa și acum.

— Am vândut-o.

— Poftim? De ce?

— Avea niște probleme. M-am gândit să o vând cât încă mai pot lua bani pe ea.

— Mi se pare o decizie cam pripită.

Chipul ei e plin de nedumerire.

— Te-ai purtat foarte ciudat în dimineața asta. De fapt, te porți ciudat de câteva zile.

Are dreptate. Și voi v-ați purta la fel, dacă ați fi nerăbdători să vă duceți iubita la medicul care sperați să-i salveze viața.

— Scuze...

— Mda...

Călătorim în tăcere câțiva kilometri. Apoi Kate îmi spune ceva neașteptat:

— Să știi că ai șanse să te împaci bine cu fratele meu.

— Ce tot spui acolo? N-am nicio șansă. Tipul mă urăște.

Mă intimidează gândul că peste câteva zile voi sta în sufrageria lui Kate, luând cina cu părinții și cu frații ei.

Dar, în același timp, mi se pare grozav.

Când Kate ațipește, mai avem de călătorit patruzeci de minute. Se trezește când opresc în parcare. Se uită lung la clădirea cenușie.

— De ce am venit aici?

Cât timp stăm în sala de așteptare, Kate mă bombardează cu întrebări. Dacă aș fi fost pe un teritoriu inamic și întrebările ei ar fi fost bombe controlate de la distanță, la sfârșitul celor douăzeci de minute de așteptare aș fi rămas sterp și răscolit.

Iată câteva replici pe care le-am auzit de la ea:

De ce trebuie să completez formularul ăsta, Jack?

Zi cinstit! De ce suntem aici?

Știi cât costă o consultație la medicul ăsta?

Cât o să coste consultația?

Asigurarea medicală nu acoperă tratamentul pe care-l propune el.

Coplata ar fi uriașă, nu?

Nu înțeleg de ce am venit aici. Sub nicio formă nu ne putem permite așa ceva! Ți-am mai spus-o, Jack.

Ne pierdem timpul. Irosim și timpul medicului.

Nu văd ce rost are.

Doamne! Jack, te rog, spune-mi că nu de asta ți-ai vândut mașina!

Reușesc să nu divulg nimic, deși dau pe dinafară de replici caracteristice Iubitului Bun și încurajator, cum ar fi: *Cui îi pasă cât costă? Doar e viața ta la mijloc. Da, de asta mi-am vândut mașina, dar aș fi vândut și casa părinților mei, dacă aș fi putut.*

Însă am învățat că uneori nu ceea ce spui contează cel mai mult. Nici măcar ceea ce *nu spui* nu are importanță. Vorbele pot fi de ajutor, dar importante sunt faptele. Fă ceva! Orice. Fă ce poți, iar apoi, când simți că ai făcut tot ce ți-a stat în puteri, fă mai mult.

O asistentă strigă numele lui Kate.

Ezit, deși chiar vreau să o însoțesc. Kate se ridică și îmi spune:
— Vreau să vii cu mine.
Pășim împreună în cabinetul medicului.

PE SCURT: CE ESTE ANEMIA FALCIFORMĂ ȘI CE VA FACE DOCTORUL SOWUNMI?

Deci celulele care transportă oxigen prin corpul lui Kate au tendința să ia formă de seceră.

Asta înseamnă că devin prea rigide. Uneori rămân blocate în arterele ei, rezultatul fiind că țesuturile nu primesc destul oxigen. Pentru organism, orice activitate devine un efort; orice mișcare, orice respirație provoacă durere intensă și alte simptome, pe care nu le înțeleg pe deplin.

Dar doctorul Sowunmi și echipa lui pot introduce niște enzime – numite nucleaze „deget de zinc" – în genele lui Kate. Apoi, cu puțin noroc, acestea vor corecta mutația care duce la modificarea formei eritrocitelor. Medicul speră că un alt efect al tratamentului va fi multiplicarea celulelor sănătoase din organismul lui Kate.

Procesul ăsta presupune administrarea a două injecții al căror conținut a fost creat cu mare atenție.

— Kate va avea nevoie de ambele injecții, explică doctorul Sowunmi. E foarte important.

— Cât de repede i se poate face a doua injecție?

Medicul zâmbește.

— La scurt timp după prima. Îi vom monitoriza îndeaproape evoluția și, dacă totul merge bine, intervalul de așteptare va fi de aproximativ șase-șapte luni.

Bineînțeles, doctorului nu i se pare mare scofală, dar șase-șapte luni sunt aproape o condamnare la moarte. Dacă timpul se dă iar peste cap, ca data trecută, mai avem la dispoziție doar trei luni.

— Ce se poate întâmpla dacă a doua injecție i se administrează mai repede?

— Corpul ei nu va fi pregătit. Ar putea intra în șoc.

— Și asta ce înseamnă?

— Că e posibil să moară.

OPERAȚIUNEA „ÎNCEARCĂ SĂ NU TE FACI DE RÂS”

KATE: Încearcă să nu-l bagi în seamă pe Reggie. Azi a luat-o razna.

Primesc mesajul ăsta de avertizare în drum spre întâlnirea cu familia Edwards. Dar avertismentul ei are exact efectul contrar celui dorit: îl bag mult în seamă pe Reggie.

După cum constat, fratele ei e un personaj pe care nu ai cum să-l ignori. E hotărât să-mi atragă atenția și se dă peste cap ca să-și atingă scopul.

Kate ne face cunoștință.

— El e Reggie, fratele meu mai mic.

Îi întind mâna.

— Salut! Îmi pare...

Dar el se uită lung la mine și la mâna mea, cu o expresie de parcă m-ar fi surprins scărpinându-mi fundul.

— Dacă-i frângi inima soră-mii, *Jack* (îmi pronunță numele foarte apăsat), eu o să-ți frâng oasele. Poți să pui pariu.

Chiar dacă băiatul ăsta e cu trei ani mai mic decât mine și cu peste zece centimetri mai scund, îi iau amenințarea în serios.

Ceilalți membri ai familiei Edwards sunt mult mai simpatici. Până și tatăl ei – ceea ce mă ia prin surprindere, deoarece am crezut că toți tații *detestă* ideea că fiica lor își dă întâlnire cu un tip.

Poate că, spre deosebire de Reggie, domnul Edwards nu vrea să-și piardă vremea detestând pe cineva.

— Să nu-ți treacă prin cap s-o atingi pe soră-mea pe sub masă! mă previne Reggie când ne așezăm să luăm cina. Ține-ți mâinile *și* picioarele la vedere.

— Nu prea știu cum aș putea să-mi țin picioarele la vedere, dar o să mă străduiesc, îi spun, încercând să dezamorsez situația

folosindu-mă de umor.

— Reggie! se răstește domnul Edwards. Dac-o ții tot așa, o să vezi de aproape mâinile și picioarele *mele.* O așteptăm și pe Kira sau începem să mâncăm? întreabă el, într-un fel care sugerează că ar prefera să *nu* aștepte.

Doamna Edwards ridică din umeri și spune:

— Kate hotărăște.

— Să mai așteptăm câteva minute, sugerează iubita mea.

Domnul Edwards se pleoștește puțin.

Reggie profită de această amânare ca să-mi adreseze alte întrebări jenante.

La fiecare, îmi pronunță apăsat numele.

— *Jack,* ia zi: câte iubite ai avut până acum?

— Poftim? întreb eu, cerând din priviri ajutorul lui Kate.

— Reggie! exclamă Kate.

Fratele ei se face că nu aude.

— Haide, Jack! Răspunde la întrebare.

Mă bâlbâi:

— Păi... Ăăă...

— Reggie, lasă-l în pace pe Jack! poruncește doamna Edwards.

Băiatul îmi aruncă un zâmbet viclean.

— Pur și simplu fac conversație, mamă.

Dau un răspuns la nimereală:

— Nu am avut multe iubite. M-am concentrat mai mult pe școală.

Domnul Edwards zâmbește.

— Kate ne-a spus că ești un elev strălucit. În familia noastră luăm în serios rezultatele școlare.

Am fruntea udă de sudoare.

— Mă descurc destul de bine la școală. Îmi place să învăț.

Ce fraier sunt!

— Și mie îmi place să învăț și să aflu lucruri noi, *Jack.* De exemplu, tuturor ne-ar plăcea să aflăm dacă încerci să te-ntinzi cu soră-mea,

comentează Reggie, rânjind arogant.

— Reggie! strigă doamna Edwards. Dacă nu vrei să mă întind eu peste masă și să te pun într-o situație jenantă, îți sugerez să te controlezi repejor!

În ciuda amenințărilor, privirile pe care membrii familiei Edwards mi le aruncă după ultima replică a lui Reggie mă fac să simt că *nu i-ar deranja* să primească un răspuns din partea mea. E stânjenitor.

N-o să răspund nici în ruptul capului. Cui i-ar plăcea să stea la taclale despre lucruri intime cu părinții prietenei și cu fratele ei mai mic?

— Reggie, cum a fost întâlnirea ta de aseară cu Amber Rae? întreabă Kate, măsurându-l din ochi.

Am senzația că ei doi poartă o discuție telepatică.

Unul dintre dezavantajele de a fi copil unic la părinți este că nu apuci să înveți codul de conduită între frați.

Reggie se pleoștește și clatină aproape imperceptibil din cap. Parcă ar implora-o să nu abordeze subiectul ăsta.

— Reggie nu s-a întâlnit cu Amber Rae aseară. A învățat la biologie, cu Quentin și Johnny, spune doamna Edwards.

— Aha! face Kate. Scuze!

Are un zâmbet provocator, iar ochii ei sunt două focoase nucleare. Nu își scapă fratele din priviri.

— Reggie, cred că trebuie să stăm de vorbă după cină, declară domnul Edwards. Despre *biologie...*

— Ha, ha! spune Reggie, foindu-se pe scaun. Nu, tată. Nu-i nevoie.

Domnul Edwards îl fulgeră cu privirea.

— Poate ai impresia că discuția e opțională, dar te înșeli.

Reggie îi aruncă lui Kate o privire înciudată, iar Kate mă strânge de mână. M-a salvat. Poate că nu cunosc codul de conduită între frați, dar am observat că totul e permis în războiul frate-soră.

— Îmi pare rău c-am întârziat, dragilor. Scuze! exclamă Kira.

Dă năvală în sufragerie, împărțind sărutări în dreapta și în stânga. Mă pupă și pe mine.

Spunem rugăciunea, ținându-ne cu toții de mână. Până și Reggie reușește să lase ura deoparte, pentru câteva cuvinte adresate lui Dumnezeu. Îmi ia mâna într-a lui, fără să mi-o strângă mai mult decât ar fi cazul.

După cină, eu, Kira și Kate ne așezăm în verandă, cu câte o porție de înghețată și de tort de ciocolată pregătit de doamna Edwards. Îmi aduc aminte că aici am stat în ploaie, în timpul balului de absolvire, gândindu-mă că între mine și Kate totul s-a terminat.

— Vă stă bine împreună, zice Kira.

— Serios? întreabă Kate, ridicând din sprâncene.

— Te-a mințit vreodată sora ta mai mare?

Kate nu apucă să răspundă, fiindcă ușa se deschide brusc și Reggie apare ducând un castron în mână.

— Nici să nu-ți treacă prin minte să faci scandal, Reginald! spune autoritar Kira.

El bombăne, se așază deoparte, pe trepte, și începe să mănânce felia de tort. Noi, ceilalți trei, ne întoarcem la glumele și la poveștile noastre. În cele din urmă, când abordăm subiectul „cine va fi următorul Will Smith?", Reggie nu mai rezistă să o facă pe indiferentul.

— Trebuie să fie Jaden Smith! spune el. E la mintea cocoșului.

Domnul și doamna Edwards ni se alătură. După ce se interesează despre subiectul discuției, domnul Edwards zice:

— Ce-i cu voi, copii? Ar trebui să vă întrebați cine va fi următorul Denzel Washington. Tipul chiar știe să joace.

Rând pe rând, membrii familiei Edwards se retrag în casă, lăsându-ne pe mine și pe Kate singuri. Stâlpul de iluminat din curte ne scaldă într-o lumină chihlimbarie.

— Înseamnă mult pentru mine că ai venit aici, spune ea, uitându-se drept înainte, la strada pustie.

Mă trag mai aproape de ea, până când picioarele ni se ating. O iau de mână. Un licurici scânteiază lângă nasul ei.

— Aș merge și pe cărbuni încinși pentru tine.

Se sprijină de mine și buzele ei îmi ating ușor obrazul. Îmi dă prin cap să arunc o privire spre casă, fiindcă vreau să văd dacă mai e cineva prin preajmă, dar în cele din urmă mă las purtat de val. Buzele noastre se ating, se deschid și se închid tot mai apăsat, ca o promisiune solemnă.

***

În mașină (am luat-o cu împrumut pe a mamei), Kate se apleacă spre mine. Ne sărutăm cu atâta pasiune, încât nu auzim când tatăl ei se apropie. Suntem luați prin surprindere.

Domnul Edwards își drege glasul.

Kate își îndreaptă brusc spatele, iar eu apăs din greșeală pedala de accelerație. Bine că am tras frâna de mână!

— Tati! exclamă Kate. S-a întâmplat ceva?

— Aș vrea să schimb două vorbe cu Jack.

Cobor din mașină și mă plimb pe trotuar, alături de tatăl prietenei mele.

— Jack, ar trebui să discutăm despre relația dintre tine și fiica mea.

Dau din cap.

Domnul Edwards continuă:

— Poate știi deja că a trecut prin multe.

— Da, domnule.

— Hai să nu mai lungim vorba: fiica mea te place, iar tu pari un puști de treabă. N-aș vrea să o văd suferind. Are destule probleme. Stresul nu-i face deloc bine. O poate ucide.

— Nu vreau să fie stresată din cauza mea.

— Perfect! spune tatăl lui Kate, oprindu-se pe trotuar. Tocmai de asta ar trebui să te desparți de ea acum.

— Nu înțeleg.

— Ba cred că înțelegi foarte bine. Ești isteț. Poate că ai cele mai bune intenții din lume, dar relația voastră nu se îndreaptă într-o direcție bună. Nici măcar nu ai absolvit încă liceul, Jack. Dacă îi vrei binele, cea mai bună decizie pe care o poți lua e s-o lași în pace.

— Nu sunt de acord cu dumneavoastră, domnule, îngaim eu. V-o spun cu tot respectul: relația noastră mi se pare benefică și pentru ea, și pentru mine.

Domnul Edwards se încruntă.

— Ai impresia că știi mai multe despre fiica mea decât știu eu?

— Nu. Adică, doar...

— Crezi că știi mai multe lucruri despre iubire decât mine, băiete?

— Nu asta am vrut să...

— Dacă o iubești pe Kate, las-o în pace, Jack. Dacă vrei să aibă o viață cât mai bună, pleacă!

Ne întoarcem în tăcere la casa familiei Edwards. Kate ne întâmpină și se aruncă în brațele mele.

— Te-ai purtat frumos cu Jack, tati?

Domnul Edwards zâmbește.

— Am discutat sincer, ca între bărbați. N-ai niciun motiv să te îngrijorezi, draga mea.

Se întoarce spre mine.

— Jack, mi-a părut bine să te cunosc.

Mă mulțumesc să dau din cap, pentru că nu îmi trece prin minte niciun răspuns. Domnul Edwards intră în casă.

— Ziua de azi a fost grozavă, zice Kate.

Ochii ei mari sclipesc de bucurie, încerc să schițez un zâmbet.

— Așa e. Grozavă...

— Ce s-a întâmplat?

Mă citește ca pe o carte deschisă.

— Oare e OK că suntem împreună?

— Ce vrei să spui?

— Nu vreau ca relația noastră să-ți facă rău.

— Ce ți-a zis tata?

— Nimic. Țin foarte mult la tine și...

— Toată lumea are impresia că știe ce e mai bine pentru mine. De când nu mai contează punctul *meu* de vedere?

O trag mai aproape de mine. În spatele ei, văd perdeaua mișcându-se în dreptul unei ferestre. Avem spectatori.

— Nu-mi pasă ce spun alții. Kate, dacă mă vrei aici, nu voi pleca niciodată.

Mă sărută.

— Vreau să rămâi cu mine.

O sărut și eu, din tot sufletul.

***

Nu e nici măcar șapte dimineața când primesc un mesaj de la Jill.

Să fii afară în zece minute.

Mă dau jos din pat, fără să mă mai încalț. Așteaptă în verandă. Mă așez lângă ea.

— Ai cam zbârcit-o de data asta, zice Jillian.

Strâng din dinți și recunosc:

— Așa-i.

— Ce credeai c-o să se întâmple când Franny află?

— Sincer vorbind, speram să nu afle niciodată.

— Parcă nu-ți mai pasă decât de Kate, de sentimentele lui *Kate.* Tot ce vrei e să o protejezi pe *Kate.* Dar cu noi cum rămâne, Jack? Noi suntem prietenii tăi, noi ți-am stat alături. Noi trei avem un trecut comun. Cum rămâne cu mine?

— Jillian, n-am vrut să se întâmple așa.

— Ai promis că ne vei fi întotdeauna alături, și deja ți-ai încălcat promisiunea.

— Am încercat să-l ajut pe Franny. Încă vreau să-l ajut.

— Jack, nu-i poți ajuta pe oameni așa cum crezi tu că au nevoie să fie ajutați. Faptul că ai intenții bune nu-ți dă dreptul să te porți ca un idiot.

Mai întâi tatăl lui Kate, iar acum Jillian! E a doua oară când mi se spune că bunele intenții nu sunt de ajuns.

— Și ce să fac? Franny nu-mi răspunde nici la telefon, nici la e-mailuri, nici la mesaje.

— Are nevoie de timp. Probabil, ceva mai mult timp.

Altădată, credeam că timpul e tot ce-mi trebuie Acum...

— Dacă nu e suficient să treacă puțin timp?

Jillian se încruntă.

— Trebuie să fie.

***

Din moment ce Franny încă nu a depășit etapa Îl Urăsc de Moarte pe Jack – iar eu îmi doresc cu disperare să o depășească –, decid să-i ignor amenințarea că mă va călca în picioare și încerc să vorbesc cu el.

Însă parcă a dispărut de pe fața pământului.

Nu e acasă.

Nici la sala de fitness.

Nici la Jillian.

Mă fulgeră un gând irațional: dacă în cele șaptezeci și două de ore de când mi-a jurat dușmănie eternă și-a găsit un nou prieten?

Într-un târziu, când dau de urma lui, mă întreb cum de nu mi-a trecut prin cap să îl caut aici. Căsuța veche din copac. Noi doi am construit-o în peticul de pădure din spatele casei mele, cu multe veri în urmă. Pe dinafară, pereții sunt decolorați și acoperiți de mușchi. Prin acoperiș se strecoară stropii de ploaie și razele de soare.

— Alo! Parcă ți-am zis că nu vreau să te văd la față, îmi zice Franny când îmi strecor capul prin trapa din podea.

Pentru o clipă, sunt convins că o să-mi ardă una în moalele capului. În schimb, se întoarce cu spatele la mine, spre singura fereastră a căsuței.

Mă opintesc și îmi salt corpul prin trapă.

— N-ar fi trebuit să fac afaceri cu Cuponul, pe la spatele tău. Am greșit. Îmi pare rău că te-am rănit. Tu nu mi-ai fi făcut niciodată așa ceva.

— Ai dreptate. Nu ți-aș fi făcut asta.

— Singura mea scuză e că am fost ocupat cu Kate. E foarte bolnavă. Mi-a venit o idee cum să fac rost de bani pentru tratament, dar aveam nevoie de ajutor și am apelat la tatăl tău. Ar fi trebuit să mă gândesc că o să vă afecteze pe tine, pe Jillian. Am fost egoist. Chiar îmi pare rău. Mai dă-mi o șansă! O să mă străduiesc să fiu mai bun, să fac totul mai bine.

Franny se întoarce spre mine și clatină din cap.

— Și ce? Acum ar trebui să te iert? Crezi c-o să spun „Asta e, toți facem greșeli", c-o să batem palma prietenește și o să ne îmbrățișăm ca frații? Nici gând! Nu sunt pregătit.

— OK. Înțeleg.

— La naiba, omule! Nu face fața asta lungă, de parcă tocmai ai încasat un glonț în fund! Tot ce zic e să-mi lași puțin timp. Vedem noi dup-aia.

De ce tot vorbește lumea despre timp?

MESAJE DE ÎMPĂCARE

Se pare că, pentru Franny, *puțin timp* înseamnă două zile.

MESAJ ÎN GRUP: către MINE ȘI JILLIAN, de la FRANNY

FRANNY: Facem repetiții diseară sau vreți să ne facem de râs la petrecere?

EU: Votez pentru prima variantă. Când și unde ne întâlnim? 😀

JILLIAN: Acasă la mine! Acum! 😀

Ceva mai târziu, suntem în garajul lui Jillian. Cuprind gâtul lui Franny cu brațele, de parcă ne pregătim să dansăm lent.

— Mi-a fost dor de tine, uriașule!

Prietenul meu se amuză. Îmi cuprinde capul în palme de parcă ar fi o minge de baschet, iar el s-ar pregăti să înscrie un coș.

— Alo! îi strigă lui Jillian. Ce-a pățit băiatul ăsta?

Apoi zâmbește și, dintr-odată, lumea e mai puțin înfricoșătoare. Jillian surâde larg, se năpustește la noi și ne doboară pe canapeaua ei veche, portocalie. Toți trei, din nou împreună. Ce bine e!

Încercăm să ne facem vânt unul altuia de pe canapea. E un vechi joc de-al nostru: canapeaua e o barcă de salvare în care încape o singură persoană; ceilalți doi trebuie aruncați cu forța peste bord. Ca de obicei, Jillian câștigă. Țopăie victorioasă pe perne.

Franny și cu mine stăm întinși unul lângă celălalt, pe betonul garajului. Se întoarce spre mine și zice:

— Ne-am împăcat, dar data viitoare când faci o fază de-asta...

— Nu va exista o dată viitoare.

Franny dă din cap.

— Bine.

Sărim iar pe canapeaua portocalie și ne continuăm jocul.

TOCI ȘI ROBE

Ceremonia noastră de absolvire se apropie și tata e în plină frenezie fotografică.

Aseară și-a curățat cele paisprezece obiective, a verificat diafragmele de două ori, așa cum un vânător își verifică arma înainte de vânătoare.

Tata e un vânător. Ocaziile speciale sunt prada lui.

Astăzi tata m-a prins în bătaia puștii.

Dar nu mă plâng. Înțeleg. Știu că, pentru părinți, când copilul lor absolvă liceul e un moment superimportant, o piatră de hotar pe drumul spre multdoritul succes.

De aseară, ochii mamei lăcrimează încontinuu.

— Mamă, ești bine?

Chiar dacă știi că lacrimile ei sunt de fericire, e nasol când mama ta plânge.

— Copilașul meu! exclamă ea, de parcă vorbele astea ar putea exprima tot ce simte.

Mă simt mândru.

Iubit.

Speriat.

Mă gândesc la ce o să fac mai departe.

Sigur, voi merge la facultate, dar, în mare, răspunsul meu e „nu știu”.

Mă uit în oglindă. Port robă și tocă. Îi urez noroc reflexiei mele.

Privesc de jur-împrejur, prin camera mea. Deja am început mă simt ca un străin aici.

Lucrurile astea parcă nu-mi aparțin. Zugrăveala aiurită de pe pereți, din vremea când vopseaua albastru-aprins mi se părea cool, nu mai e a mea. Nici puzderia de pete care împestrițează covorul, ca o blană de leopard. Nici posterele lipite pe șifonier. Nici cuvertura

mea favorită, uzată și pătată, îmbibată de transpirația și de mirosul meu. Ale cui sunt toate? Cui îi aparțin amintirile mele? Mă simt plin. Mă întreb cum aș putea să mai înghesui ceva sau pe cineva în universul meu.

Mă uit la cadrul ușii, la semnele negre, făcute cu markerul. Acolo am stat drept, cu spatele lipit de cadrul de lemn, în timp ce tata îmi însemna înălțimea, scriindu-mi vârsta lângă fiecare semn.

Cineva sună la ușă.

Mama îmi strigă că a sosit Kate.

Cobor scara dintr-o săritură, așa cum făceam în copilărie. Mă împiedic și aproape că-mi rup gâtul. Îmi aduc aminte de noaptea când mi-am rupt gâtul cu adevărat, de momentul care a declanșat totul. Nu-mi pasă. Acum am senzația că nimic din corpul meu nu se va mai frânge vreodată. Sunt invincibil. Lumea e așa de frumoasă!

***

Kate radiază. Știu că expresia asta e un clișeu, dar...

Uitați-vă la ea!

E ca o explozie de lumină.

— Ai venit! îi spun eu, sub privirea atentă a părinților mei.

Parcă le ghicesc gândurile – *nu pot să cred că iubita fiului nostru e acasă la noi, chiar acum!*

Eu nu am ochi decât pentru Kate.

Poartă o rochie albă, dintr-un material fluid, și pantofi albaștri cu toc. În mâna dreaptă ține o poșetă-plic. Îmi zâmbește. Începe o negociere tăcută și ciudată – niciunul dintre noi nu știe dacă e cazul să ne strângem în brațe sau să ne sărutăm scurt, pe buze. Aproape că ne ciocnim cap în cap. O sărut pe obraz.

Îmi aranjează toca.

— Felicitări pentru absolvire, Jack Attack!

Dau din umeri.

— Nu e mare scofală. Pur și simplu am terminat liceul.

Dar, pentru că ea e aici, totul capătă o semnificație mult mai mare.

Nu mă deranjează nici măcar că tata insistă să ne facă o tonă de poze.

TREIZECI DE ANI DE CĂSNICIE

Cu douăzeci de minute înainte ca trupa JoyToy să urce pe scenă (adică să iasă în curtea din spatele casei mele), mama mă cheamă la ușa din față. Așez pe masă o tavă cu aperitive și ajung acolo exact când mama o îmbrățișează pe nou-venită, mai-mai să-i frângă oasele.

— Salut! spune Kate, făcându-mi cu mâna.

— Salut și ție!

Mama face un pas în spate. Se uită când la mine, când la Kate. Parcă ar fi în tribunele unui meci de tenis.

Pășesc pe lângă mama și o conduc pe Kate afară, într-o zonă mai ferită.

— Uau! Arăți... *Uau!* Îmi vine să zic „uluitor", însă nu vreau să pară că vorbește străbunicul tău.

Kate îmi zâmbește.

— Străbunicul meu nu ar fi spus așa ceva. Era mult mai cool decât tine.

Mă prefac jignit:

— Au! Ce răutăcioasă ești! Dar, pe de altă parte, să fii mai cool decât mine nu înseamnă mare lucru. Sunt printre cei mai non-cool oameni de pe planetă.

Mă sărută pe obraz.

— Ce am făcut ca să merit asta?

— Ai făcut multe!

— Mă bucur că ești aici.

Sunt pe punctul de a adăuga *de data asta*, dar mă abțin.

— Mulțumesc pentru invitație. Deci... unde e petrecerea?

— Da, chiar așa! N-ai venit până aici doar ca să stăm pe verandă și să ne holbăm unul la altul.

— Parcă programaserăm treaba cu holbatul pentru săptămâna viitoare! glumește ea.

O iau de mână și o conduc în curtea din spate.

— Uau! Ați făcut o treabă grozavă. Totul e așa de elegant!

— Mama a stabilit cum să aranjăm pe-aici. Ea dădea indicații, iar eu și tata mutam obiectele prin curte, până când ea se supăra și ne zicea s-o lăsăm baltă.

— Mama ta are bun-gust.

— Am senzația că al meu e și mai bun.

Îi dezmierd un umăr, iar Kate mă împinge ușor, în joacă.

— Fii cuminte! Nu ne facem de cap la aniversarea căsniciei alor tăi!

— De ce nu? Dacă îți joci cărțile cum trebuie, ar putea fi și aniversarea *noastră.*

— Asta e, de departe, cea mai dubioasă replică a ta!

— Ți-am zis că nu sunt cool.

— De câte ori trebuie să-ți repet că tocmai *de asta* îmi placi?

Mă sărută din nou. Pentru un moment, simt că-mi pierd controlul asupra mușchilor.

— Uite-o! Femeia datorită căreia prietenul meu e un bărbat mai bun! strigă Franny, din celălalt capăt al curții.

El și Jillian poartă ochelari asortați. Diferența e că ai lui Jillian sunt negri, în timp ce ai lui Jack sunt roz-aprins.

— Ce ochelari supertari! îl complimentează Kate.

— Nu-i cânta în strună! o previn eu.

— Mersi, Kate! După cum i-am spus acestui troglodit, numai un bărbat adevărat poate să poarte ceva într-o culoare atât de îndrăzneață! zice Franny și apoi își ridică ochelarii pe frunte, ca să vedem că ne face cu ochiul.

— Băieți, sunteți pregătiți să-i dăm pe spate? Suntem staruri rock! strigă Jillian, îndreptându-se spre scenă.

— Ne-am născut pregătiți, îi răspund, apoi ridic brațul și bat cuba cu Franny.

— Să-i dăm bătaie! zice el.

O chem pe Kate alături de noi:

— Ce mai aștepți? Vino aici!

— Păi, nu fac parte din trupă.

— Dar precis le ai cu muzica, așa-i? spune Jillian.

Kate își pune palma peste ale noastre.

— Așa da! Acum suntem gata.

— Dați tot ce puteți! strigă Franny. Unu, doi, trei...

***

Ziua este perfectă. E atât de reușită, încât nu-mi vine să cred că marchează și un alt eveniment.

Data trecută, în aceeași zi totul s-a întunecat.

Însă acum Kate nu e în spital.

Tratamentul funcționează chiar mai bine decât spera doctorul Sowunmi. Avem toate motivele să fim optimiști, fericiți.

Și atunci, de ce mă tem atât de tare?

— Ar fi super să rămâi la noi în noaptea asta, îi zic lui Kate.

Pufnește în râs.

— Adică acasă la tine, cu acordul părinților tăi?

— De ce nu?

Deși nu cred că ai mei ar fi încântați să știe că noi doi vom petrece o noapte împreună, în seara asta nu vreau să o scap din ochi.

În ciuda rugăminților mele de a rămâne aici, Kate nu cedează.

— Mi-am făcut program cu Kira, mâine-dimineață, iar tu ar trebui să stai cu ai tăi, insistă ea.

Nu o conving să se răzgândească.

Nici măcar nu vrea să o duc cu mașina înapoi acasă.

— Du-te să petreci cu ai tăi, îmi spune ea, zâmbitoare.

— Nu-ți face griji, Jack! zice Jillian, pornind motorul mașinii. Am eu grijă să ajungă cu bine acasă.

***

Beau împreună cu părinții mei o sticlă de vin și îi ascult povestind despre zilele în care își făceau curte, despre primul lor an de căsnicie. Oare cum ar fi fost dacă i-aș fi cunoscut în tinerețea lor? Mi s-ar fi părut cool? Ne-am fi împrietenit? Dacă m-aș fi întors în timp suficient de mult încât să o însoțesc pe mama la balul ei de absolvire, așa cum face Marty, în *înapoi în viitor*? Ce gând nebunesc! Înainte să mă culc, dau la maximum volumul telefonului. Vreau ca sunetul de apel să fie asurzitor, pentru orice eventualitate.

O sun pe Kate, dar nu răspunde. Îi trimit un mesaj: să mă sune, indiferent de oră.

Eu, Franny și Jillian ne trimitem mesaje în grup, până târziu. Sunt hotărât să stau treaz toată noaptea, sperând că voi putea schimba ceva.

Mă trezește sunetul alarmei.

Încerc să mă dezmeticesc și mă întind după telefon.

Însă nu e alarma ceasului.

— Jack, nu știu ce se întâmplă cu mine! strigă Kate în telefon.

— Cum adică? Ce se petrece?

— Cred c-o să fac o criză.

— Nu se poate! Tratamentul... Doctorul Sowunmi a zis...

— Jack, mi-e frică... De data asta e altfel. Mai rău decât înainte... Nu știu ce să fac.

— Unde ești?

Kate respiră sacadat.

— Unde ești? Vin la tine. O să chem o ambulanță. Spune-mi unde ești...

Alerg spre scări. Nu-mi vine să cred că se întâmplă din nou.

— Jack... îngână ea, cu voce pierită.

Aud un zgomot înfundat, ca și cum a scăpat telefonul din mână.

— Vin!

Dar adevărul e că nu știu unde o pot găsi.

Cobor în goană scara, atent să nu mă împiedic. Ajung teafăr și nevătămat la capătul ei.

Fără poticneli. Fără surprize.

Douăzeci de secunde mai târziu, sunt pe șosea, în mașina tatei.

Kate are nevoie de a doua injecție.

***

Tastez un număr de telefon. Mă aștept să se declanșeze mesageria vocală, dar apoi...

— Alo?

— Ai mințit!

— Cum? Cine e la telefon?

— Mi-ai spus că o poți salva.

— Jack, tu ești?

— Oricum o să moară, nu?

Un alt glas răsună în fundal. Se aude un schimb nedeslușit de replici.

— Jack, ascultă-mă!

— Spune-mi adevărul, doctore!

— În medicină singurul adevăr e că nu există adevăr. Noi ne facem treaba, ne dăm silința, dar nu reușim întotdeauna. De asta le numim „experimente" medicale. Uneori ne înșelăm.

— Dar tu ești altfel! Kate și familia ei cred în tine. Toată lumea te consideră cel mai bun specialist din domeniu.

Urmează o pauză și un oftat prelung.

— Aș fi vrut să fiu mai bun.

— ...

— Jack! Jack, mai ești acolo?

— Noapte bună, doctore.

Azvârl telefonul pe scaunul din dreapta mea.

Apăs pedala de accelerație.

Mă întreb ce voi face. Oare tot ce se întâmplă acum e real? Poate că în clipa de față zac în comă și toate astea sunt un efect secundar al narcoticelor sau zămislirea subconștientului meu buimac.

Ori poate că viața mea e un spectacol elaborat, un reality-show în care toți oamenii pe care îi cunosc sunt actori plătiți, la fel ca în filmul *Truman Show.* Dacă mama și tata nici măcar nu sunt părinții mei adevărați? Dacă Jillian și Franny au fost angajați să se dea drept cei mai buni prieteni ai mei?

Iar Kate... Dacă ea e... Dacă nici măcar nu suntem îndră...

În următoarea secundă explodează o bombă.

Cel puțin așa mi s-a părut la început, imediat după impact. Botul mașinii se transformă în armonică, se boțește ca un evantai de hârtie. Metalul se îndoaie, se sfâșie. Simt căldura unui foc și miros de fum. Cineva strigă. Dar de unde? Îmi dau seama că glasul e al meu. Pe clipă ce trece, țipetele mele nu mi se mai par un semn de slăbiciune, de teamă. Este strigătul meu de luptă. Voi ajunge la Kate chiar dacă va trebui să mă târăsc în patru labe ori să țopăi într-un picior.

Până la urmă, poate că nimic din toate astea nu se întâmplă cu adevărat.

Dar mie mi se pare cât se poate de real.

— Hei, ești teafăr? îmi strigă o femeie. Dumnezeule! Nu te-am văzut venind. Jur că m-am uitat în ambele direcții, dar ai apărut din senin...

Încerc să deschid portiera. Nu se clintește.

Îi zic femeii să se dea înapoi. Sparg cu talpa resturile de sticlă și mă târăsc afară din mașină. Picioarele nu mă mai țin. Mă prăbușesc la pământ.

Simt apăsarea unei mâini pe umărul meu.

— Nu te mișca! Am chemat o ambulanță.

Mă ridic. Deși mă clatin, e în regulă. Voi fi în regulă.

— Doamne! Ce faci? N-ar trebui să te miști. Ai putea să-ți înrăutățești starea. Poate că te-ai lovit la cap. Poate ai un os rupt...

O ignor și pornesc la drum.

— Prietena mea... Trebuie să ajung la ea. E pe moarte.

Aud sirene în depărtare. Grăbesc pasul, însă tot nu reușesc să merg îndeajuns de iute, pentru că plămânii mei sunt în flăcări și am senzația că o rotulă mi-e spartă.

Nu mi-a trecut niciodată prin minte că e posibil să-ți spargi rotula. Nu am auzit pe nimeni spunând: *O să-mi revin. Nu e decât o rotulă spartă.*

— Mai era cineva în mașină? Ambulanța e pe drum. Medicii o să...

Nu mai aud restul frazei.

Îmi spun că am încercat. Am încercat din răsputeri să fac totul cum trebuie. Dar am dat greș.

Izbucnește o lumină strălucitoare. Creierul parcă mi se răsucește în craniu. Dinții îmi clănțănesc. Mă simt de parcă inima mea e conectată la o priză electrică expusă, în toiul unui taifun.

Cu alte cuvinte, se întâmplă din nou.

Tu și eu, pentru a patra oară

INSUPORTABIL

Singurul lucru mai rău decât să pierzi pe cineva drag este să-l pierzi din nou.

Oamenii spun: „Aș face orice să-l mai pot vedea, să-i mai aud vocea o singură dată”, dar nu le trece prin minte că, dacă s-ar întâmpla asta, la un moment dat i-ar pierde iar.

Când o iei de la capăt, nu e mai ușor. Dimpotrivă, e tot mai greu. Mult, mult mai greu.

— Omule, vezi că blochezi scara, spune Kate.

— Scuze! Te las să treci.

Și exact asta fac. Mă dau naibii la o parte. Părăsesc stratosfera ei.

De ce? Fiindcă, după tot ce am pătimit împreună, chiar dacă mă bucur că o văd iarăși în viață, nu mai sunt în stare s-o iau de la capăt.

Îmi pare rău. Pur și simplu nu mai pot.

***

Să nu mă urâți! O să zic ceva ridicol, ceva incredibil de stupid. O să invoc un clișeu pentru a explica de ce fug de Kate.

La a treia ratare, ai ieșit din joc.

Tocmai mi-a picat fisa (mă rog, a picat ea mai devreme, dar am înghesuit repede gândul ăsta în cel mai prăfuit și mai întunecat colț al minții mele): poate că nu trebuie să o salvez pe Kate. Poate că, de fapt, nici nu ar trebui să ne întâlnim. Există posibilitatea să o salvez lăsând-o în pace.

Am avut parte de trei ocazii și de fiecare dată am dat greș.

Acum am ieșit din joc.

Fac ceea ce ar fi trebuit să fac de la bun început.

Dau buzna în bucătărie, mă strecor prin mulțimea petrecăreților. Mă opresc suficient cât să le zic celor adunați în dreptul televizorului să fie pe față, fiindcă echipa Universității Mandrake va reuși o

revenire extraordinară. Mi se spune că e imposibil. Nu îi contrazic. Îmi fac loc printre cei care dansează și beau. Ajung în spatele ei.

Se întoarce spre mine. Parcă ar ști deja ce urmează să se întâmple și mă așteaptă.

— Jack, ce faci?

— Ce ar fi trebuit să fac de mult.

O trag pe Jillian aproape de mine, o privesc în ochi, îmi lipesc buzele de ale ei și aștept să mă împingă cât colo. În schimb, își strecoară limba printre buzele mele, degetele ei îmi cuprind ceafa. Nu așa mi-am imaginat că o să se întâmple. Va fi bine.

Totul e bine.

CUM SĂ TRĂDEZI TOTUL ȘI PE TOȚI

Mă mir că Franny nu m-a snopit... deocamdată.

Pe coridoarele școlii, s-a izbit în mine, m-a împins, mi-a aruncat de nenumărate ori Căutătura „Mori în Chinuri!”, dar până acum nu s-a hotărât să mă omoare.

Știu că merit să suport consecințele.

Franny se poartă frumos cu Jillian. Ba chiar mai frumos decât când erau împreună, dacă vă vine să credeți! Poate că e adevărată zicala aia veche: nu începi să apreciezi ce ai avut decât atunci când nu-l mai ai.

Știam că Jillian e minunată încă dinainte să apară Kate în peisaj.

E greu să fii conștient că ești un ticălos. E aiurea când știi că omul care ți-a fost cel mai bun prieten te consideră Cel Mai Mare Ticălos din Lume, iar tu nu ai cum să-l contrazici.

Nu e totul numai lapte și miere, dar sunt fericit cu Jillian. Mă înțelege și mă cunoaște ca pe buzunarul ei. E firesc, când petreci patru ani crescând alături de o anumită persoană. Jill mi-a fost alături. Îmi este alături și acum.

DEZAMĂGIREA PĂRINȚILOR MEI

Trag cât pot de timp înainte de a le da părinților mei vestea.

Bineînțeles că m-au tot întrebat: „Unde e Franny? E totul în regulă? V-ați certat?”.

Iau furculița, împung cu ea varza de Bruxelles. De ce oare leguma asta e omniprezentă la masă ori de câte ori atmosfera e încordată? De fiecare dată când sunt discuții tensionate la masă, varza de Bruxelles apare în meniu. Îmi pare rău pentru biata legumă. Ce soartă crudă are! Toată lumea o urăște pentru că nimeni nu o gătește ca lumea sau pentru că le aduce aminte de o cină groaznică, în timpul căreia au primit niște vești îngrozitoare. Săraca varză de Bruxelles! Mă număr printre fanii ei pentru că, de obicei, mama o gătește bine.

Însă în seara asta are un alt gust.

Niciodată nu i-am văzut pe părinții mei atât de furioși din cauza mea.

Ca să fie mai simplu, am pregătit un tabel cu ideile principale din discuția noastră.

Tabelul marii dezamăgiri a mamei și a tatei

MAMA	**TATA**
Pur și simplu nu-mi vine să cred că i-ai făcut așa ceva lui Franny! E prietenul tău cel mai bun, Jack! Ați făcut baie împreună!	Câte nopți a petrecut Franny aici, la noi? O mie? Trei mii? Nu cred că exagerez.
Nici nu pot să exprim cât de tare sunt	Eu și mama ta ne-am străduit să te creștem cum

dezamăgită de tine în momentul ăsta. Mi-aș dori să existe o cale să te fac să înțelegi, dar nu cred că există.	am știut mai bine. Prietenii noștri spun mereu că ești un copil bine-crescut. Acum ce-o să creadă?
Încerc să-ți explic folosind o Scară a Dezamăgirii. Pe o scară de la 1 la 10 – 10 fiind dezamăgire cruntă, cum ar fi dacă am descoperi că ai omorât pe cineva –, aș spune că fapta ta e de 8,5.	Franny nu a avut parte de multe lucruri bune în viață. Acum poate să adauge pe listă și că a fost trădat de așa-zisul lui cel mai bun prieten. Grozav n-am ce zice!
Ai ales-o pe Jillian în locul lui Franny? Jack, nu alegi niciodată o fată în locul celui mai bun prieten. Până și eu știu asta.	Nu înțeleg. Nu te-am învățat noi valoarea prieteniei?
Mă duc la toate meciurile lui Franny. Nu am lipsit niciodată. Îți dai seama cât de ciudat va fi să merg în continuare la meciurile lui, când el și fiul meu nu mai sunt prieteni? Te-ai gândit vreodată la asta?	Cine ești? Întreb fiindcă nu ești acel Jack pe care-l cunosc eu. Unde-i fiul meu? Asta aș vrea să știu.
	Vorbesc serios: cine ești?

În fiecare săptămână cumpăr mai multe fiindcă știu că Franny vine să mănânce la noi. Acum ce-o să fac? Trebuie să-mi schimb toată strategia de cumpărături!	

JACK, EȘTI NAȘPA!

Normal că înțeleg.

Și eu sunt supărat pe mine.

Dar vreau să știu: ce ar fi trebuit să fac?

Să încerc același lucru iar și iar, la nesfârșit?

Deocamdată nu a funcționat, îmi pare rău.

Am încercat și am dat greș.

Apoi am încercat din nou și am dat-o în bară mai rău decât prima dată.

Aveam de ales?

Ajutați-mă să mă lămuresc! Aștept răspunsurile voastre.

***

A nu știu câta lecție: pune-ți ordine în călătoriile în timp!

Atunci când retrăiești același moment de multe ori, creierului îi este ușor să pună cap la cap toate variantele de până atunci, contopindu-le într-o singură scenă.

Neajunsul e că poți să spui lucruri pe care interlocutorul tău nu le înțelege, pentru că toate micile detalii nu sunt absolut identice, de fiecare dată.

JILLIAN: Salut! Unde ești?

EU: Ridică privirea!

Ridică ochii de la aluatul pe care tocmai îl frământă și mă vede improvizând un mic dans la fereastra panoramică a pizzeriei.

Când intru, vântul îmi șuieră pe la urechi, strecurându-se prin spatele meu. Clopoțeii de deasupra ușii răsună.

— Ai întârziat, Jack King! îmi reproșează Jillian, încrucișându-și brațele la piept.

— Mai bine mai târziu decât...

Nu-mi mai termin ideea. Mă strecor după tejghea și o sărut. Nasul ei se turtește de al meu.

De câte ori am visat la scena asta!

Să o sărut pe Jillian.

Și Jillian să îmi răspundă la sărut.

Iar acum dorința mi s-a îndeplinit.

Zâmbește și își proptește o mână în șold.

— Ai de gând să mă ajuți la franceză sau ai venit doar ca să mă pupi?

— Hmm... mormăi eu, ducând un deget la bărbie. Aleg a doua variantă.

Mă aplec să o sărut din nou, iar ea se ferește.

— Iubi, te rog! Încă puțin și rămân corijentă la franceză.

— N-o să se întâmple. Tu ai impresia că profa te lasă corijentă dacă iei un minus zece.

— Păi, dacă vreau să plec în străinătate cu o bursă, trebuie să învăț limba, nu crezi? Cum altfel aș putea să comand room-service pentru noi?

Mi se pune un nod în gât. Sincer să fiu, ori de câte ori mă gândesc la viitor, îmi este greu să mi-l imaginez fără Kate.

Jillian parcă îmi citește gândurile, pentru că mă întreabă imediat:

— Crezi că am luat decizia corectă când am ales să fim împreună?

Nu e prima oară când ne punem întrebarea asta cu voce tare. De fiecare dată, răspunsul meu e același:

— Atunci părea să fie cea mai bună hotărâre pe care am fi putut-o lua.

— Mda, răspunde Jill, fără tragere de inimă. A rămas stabilit că vii la noi diseară, OK? Mama pregătește mâncarea ta preferată.

— *Chilii* cu fasole albă și cârnați?

— Ești așa de răsfățat!

— Apropo, ce mai face mama ta?

Jillian clatină din cap.

— Iar am avut discuții.

— Despre tatăl tău?

— Cel mai mult urăsc nu să văd în ce stare e mama, ci cum mă simt când o văd în starea asta. Știu că sună egoist ce spun...

— Nu sună egoist. Ai dreptul la propriile sentimente.

— Nimeni n-ar trebui să ajungă în situația de a le plânge de milă propriilor părinți.

Se oprește din frământat.

— De fiecare dată când intru în casă, am senzația că mama stă la pândă, c-o să-mi sară în spate în orice clipă. E ca și cum și-ar îndrepta spre mine toată energia pe care de obicei o păstra pentru tata. O iubesc, dar uneori e prea mult. Își schimbă starea foarte des. Ba fericită, ba tristă; ba râde, ba e nervoasă. Pe deasupra, a rearanjat totul prin casă.

— Te referi la mobilă? Doar știi că are obiceiul ăsta.

— A mutat *toată* mobila. Ieri, când am ajuns acasă, am găsit toată mâncarea, toate cratițele, tot ce avem în cămară împrăștiate pe masa din bucătărie, pe blat și pe podea.

— Cum? De ce?

— I s-a părut că putea organiza totul mai bine.

— Uau! Mă întristează ce aud.

Jillian dă din cap.

— Într-un fel, ar fi frumos ca tata să vină înapoi acasă și să-și ceară scuze, iar mama să fie din nou ca înainte. Dar, pe de altă parte, nu vreau să-l mai vadă niciodată. Depinde în ce moment mă întrebi. Uneori s-ar putea să-ți zic că vreau să fie aici, iar alteori, că nu vreau să-l mai văd la față. Nu știu... Adică lasă prăpăd în urma lui, și pe urmă o șterge! Cum a putut să plece, Jack?

— Nu știu. Dar sigur îi este dor de tine. Sunt convins că e trist și că-i pare rău.

— Sper să ai dreptate. De fiecare dată când mi-l imaginez, îl văd într-un loc unde e cu adevărat fericit. Îl văd râzând în hohote.

— Crezi că acum Franny se simte ca mama ta?

Jillian dă din umeri.

— Mama și-a pierdut marea iubire și, în același timp, prietenul cel mai bun. Franny a pierdut și iubirea, și doi prieteni foarte buni. Fă tu calculele.

— Nu-mi place deloc să fac calcule.

Jillian își șterge de șorț mâinile pline de aluat.

— Am auzit că a ieșit Cuponul din pușcărie.

Ridic din sprâncene, a mirare.

— Pe bune?

Dar știu deja.

Mâine mă întâlnesc cu tatăl lui Franny.

PE CE ȘTIU DEJA TOATE ASTEA

— Domnule Hogan, salutare!

Îi întind mâna, dar tatăl lui Franny râde și îmi cuprinde umerii cu brațul.

— Uită-te la tine! Ești adult în toată legea! Ți-au crescut și tuleiele.

Mai că-mi vine să-i spun: „Păi, au trecut opt ani de când ne-am văzut ultima dată". Zâmbesc.

— Mă bucur să vă văd, domnule.

— Ori îmi spui Francisco, ori nu-mi spui nicicum. Nici să nu-ți treacă prin cap să-mi mai zici „domnule"!

În sinea mea, decid să nu-i zic nicicum.

— Am vrut să vorbim pentru că...

— Stai puțin! spune tatăl lui Franny, făcându-i semn chelneriței. Aveți vreo băutură ca lumea pe aici?

Chelnerița îi arată meniul. El alege și îi adresează un zâmbet care o face să roșească.

Deci de la el și-a moștenit Franny surâsul orbitor!

Se întoarce din nou spre mine.

— Așa! Despre ce spuneai că vrei să discutăm?

Când aude, râde trei minute fără oprire. Se învoiește să mă ajute.

— Ar mai fi ceva, domnule Hogan...

Chiar dacă Franny mă urăște, nu înseamnă că nu-mi mai pasă de el. Îmi pasă și de ce i se întâmplă lui Kate. Deși de data asta fac alte alegeri, îmi doresc să fie fericiți, să aibă lucrurile de care au nevoie.

— Ți-am spus să nu mă iei cu „domnule"!

— Habar n-ai cât de mult ți-a simțit Franny lipsa.

Cuponul molfăie o scobitoare. Suntem într-un restaurant ales de el. A spus că aici au cea mai bună friptură de vită.

Aștept să ia prima înghițitură de sendviș și pe urmă încep să-i spun lucruri pe care Franny probabil că nu ar vrea să le afle.

— Când a împlinit doisprezece ani, Franny a stat trei ore la geam, să te aștepte, deși Abuela i-a spus că n-o să vii, deși, în adâncul sufletului, și el știa că nu aveai cum să vii. A fost singura dată când îmi amintesc ca Franny să fi plâns în copilărie.

— A plâns? Greu de crezut că-i pasă atât de mult de mine.

— Știi că ți-a scris o sută de e-mailuri cât ai fost în închisoare?

Mă privește lung.

— N-am primit niciunul.

— Nu le-a trimis niciodată.

— De ce ar face una ca asta? De ce să scrie e-mailuri pe care nu le trimite?

— Fiindcă s-a temut că nu-i vei răspunde. Îi era mult mai ușor să nu știe nimic de tine, decât să-ți scrie și tu să nu-i răspunzi.

— Ce tâmpenie!

Dar felul în care pronunță ultimul cuvânt mă face să cred că nu vorbește serios.

— Știi că Franny a ales să joace baschet, cu toate că e mai bun la fotbal, pentru că-și amintește că a crescut privind cum jucai baschet în parc?

— Își amintește asta?

— Franny păstrează un bilețel de la tine. Probabil nici nu-ți mai aduci aminte de el. Ai scris câteva cuvinte în grabă, pe un bilet, și i l-ai lipit pe pachețelul cu mâncare înainte să plece la școală. Franny încă îl are. E în sertarul lui cu șosete.

— Nu se poate!

— Ba da. Îl scoate de acolo când crede că nu-l văd.

Știu că îl trădez din nou pe Franny, fiindcă-i dau în vileag cele mai mari secrete. Dar uneori greșești având cele mai bune intenții.

DOCTORE, CE NOUTĂȚI AI?

— Ce conțin injecțiile astea, mai exact?

— Nucleaze „deget de zinc”.

— Și are nevoie de amândouă?

Doctorul Sowunmi încuviințează cu o mișcare a capului.

— Fără ambele injecții, în cele din urmă se va întoarce la starea ei inițială.

— Înțeleg.

— E o problemă să i se administreze injecțiile?

— Nu. Deloc.

— E a patra oară când deschizi subiectul. Dacă ești îngrijorat din cauza banilor, ți-am spus deja că...

— Nu e vorba de bani. Vreau să știu dacă sunteți sigur că nu-i putem face mai repede a doua injecție.

— Putem, însă riscurile sunt destul de mari.

— Știți asta pentru că ați mai încercat înainte?

— Nu am mai încercat, recunoaște el. Dar cercetările indică...

— Doctore, nu mai are nimeni încredere în miracole?

— Poftim?

— Sigur că munca dumneavoastră are legătura cu știința, dar nu e nevoie și de puțină credință sau speranță?

— Jack, credința și speranța au rolul lor, categoric, dar, dacă tu... Credința și speranța sunt importante, sigur că da.

— Eu cred în dumneavoastră, domnule doctor.

Medicul mă studiază atent, din spatele biroului.

Insist:

— Deci o acceptați ca pacientă?

— Mai întâi vreau s-o întâlnesc. După aceea, mai vedem dacă luăm în considerare tratamentul.

— De acord. Dacă o veți cunoaște, mai mult ca sigur că o s-o tratați.

Este imposibil să o întâlnești pe Kate și să nu vrei să o ajuți.

— De cât timp vă cunoașteți? întreabă doctorul.

Păi, ne știm de peste un an, dar acum sunt un necunoscut pentru ea fiindcă am rămas blocat într-o buclă temporală și, în loc să îndur situația, am decis să fug în direcția opusă, ca un laș, prin urmare...

— De fapt, noi nu... E o situație mai ciudată... Uneori nu e nevoie să cunoști o persoană ca să o *cunoști* cu adevărat, înțelegeți ce vreau să zic?

— Adică ea nu are idee cine ești?

— N-aș spune că nu are idee... Nu chiar...

— Serios? Și atunci, cum ai descrie relația ta cu Kate?

— Complicată.

— Complicată, repetă doctorul Sowunmi, zâmbind pentru prima dată de când am intrat în biroul lui. Aș vrea să-ți spun că, odată cu trecerea timpului, te descurci mai bine în relații, dar nu pot să te mint.

— Mă bucur să aflu că nu sunt singurul care are ghinion în dragoste.

Chipul medicului e iarăși serios.

— Dacă fata asta nu te cunoaște, cum o vei convinge să vină la mine? Crezi că va accepta ca tu, un străin, să-i plătești consultația?

— Am un plan.

De fapt, nu am niciunul.

***

Apoi pun la cale un plan.

Dar să țineți minte: n-am pretins niciodată că e reușit.

— Bună ziua! Sunteți doamna Edwards?

— Cine e la telefon?

— Mă numesc... ăăă... Thurgood Marshall Thomas al doilea. Fac parte din consiliul de administrație al Universității Whittier.

— I s-a întâmplat ceva rău lui Kate?

— Cum? Ce vreți să spuneți, doamnă Edwards?

— Știu că în ultimul timp a luat note mici. Semestrul ăsta a stat internată mai mult decât de obicei, dar vă asigur că își ia studiile în serios.

— Nu este nevoie de asigurări, doamnă. De fapt, de asta v-am sunat. Vreau să fiu sigur că fiica dumneavoastră se va bucura în continuare de avantajele educației oferite de Whittier.

— Nu înțeleg...

— E vorba de boala ei, doamnă Edwards. Dorim să o ajutăm să se însănătoșească.

— Poftim?

— Suntem pregătiți să facem o donație generoasă, pentru Kate, unuia dintre cei mai buni medici hematologi din lume. Sperăm că va reuși să-i țină boala sub control.

— În niciun caz nu ne putem permite așa ceva! Eu și tatăl ei nu avem...

— Ne-am ocupat deja de aspectul ăsta, doamnă Edwards. Nu trebuie să plătiți nimic.

Urmează o pauză lungă.

Oare a închis telefonul?

— Doamnă Edwards, mă auziți?

— Da... Vă aud... domnule... Cum spuneați că vă cheamă?

— Thomas.

— Domnule Thomas, pot să vă pun o întrebare nepoliticoasă?

Îmi dau silința să hohotesc așa cum îmi închipui că o fac binefăcătorii putred de bogați.

— Sigur, doamnă Edwards!

— Dumneavoastră și Kate sunteți... Vă culcați cu fiica mea? De asta doriți să o ajutați?

— Doamnă Edwards, nici măcar nu i-am fost prezentat oficial fiicei dumneavoastră. Fiți pe pace! Nu este nimic indecent la mijloc. În fiecare an, consiliul de administrație analizează zeci de cereri pentru candidați care au nevoie de ajutor. E moștenirea mai multor absolvenți cu posibilități financiare, dornici să răsplătească școala pe care o îndrăgesc. Anul ăsta, consiliul a ales-o pe fiica dumneavoastră.

— Deci Kate a candidat? A completat vreun formular?

— Nu. Totul funcționează pe bază de nominalizări. Kate a fost nominalizată de către un coleg de-al ei.

— Îmi puteți spune cine?

— Mă tem că nu. Dacă dumneavoastră și Kate sunteți de acord, am dori să începem. Vreau să mă asigur că adresa dumneavoastră de e-mail pe care o am e corectă și să stabilim cum putem păstra legătura.

Urmează o lungă tăcere.

— Doamnă Edwards?

— Nu-mi vine să cred că se întâmplă așa ceva. Vă sunt recunoscătoare! Vă rog să-mi scuzați neîncrederea, dar...

— O să vă trimit documentele oficiale. Veți vedea că totul e foarte real.

— Am rămas fără cuvinte...

— Nu e nevoie să spuneți nimic. Ați crescut un copil extraordinar. Universitatea e cea care vrea să vă mulțumească.

Îmi dreg vocea. Simt că, dintr-o clipă în alta, glasul îmi va trăda emoția. Adaug:

— Haideți să punem lucrurile în mișcare!

DILEME, DILEME...

Chiar și după scamatoria mea cu Thurgood Marshall Thomas al doilea (sau tocmai *din cauza* scamatoriei), sunt sigur că mama lui Kate încă are îndoieli. E de înțeles. În cele din urmă, pare să devină mai încrezătoare, după ce îi trimit detalii despre programarea la doctorul Sowunmi și o scrisoare cu antetul Universității Whittier (un miracol posibil datorită Photoshopului), în care subliniez că universitatea urmează să plătească în curând consultația medicală. Apoi, pentru alte întrebări, o îndrum spre o pagină on-line încâlcită care conține o listă a absolvenților Universității Whittier.

Mă străduiesc să stau cu ochii pe Kate, de la distanță. A încerca să supraveghezi o persoană fără să fii văzut e ca și cum ai urmări-o printr-un telescop. Sigur că-i vezi de aproape orice mișcare, dar nu poți pretinde că o cunoști cu adevărat, pentru că, de fapt, nu știi toate lucrurile mărunte din viața ei, nu știi ce simte și ce i se întâmplă.

E aiurea, pentru că în ultima vreme tot ce a fost frumos în viața mea a avut legătură cu Kate. Dar de data asta nu apuc să o cunosc deloc. Nu este iubita mea. Nu suntem prieteni. Nu-mi e nici măcar cunoștință. Nu însemn nimic pentru ea și nu ar trebui ca ea să însemne mare lucru pentru mine.

Și totuși...

Niciodată nu aș putea s-o ignor.

Uneori am impresia că o înșel pe Jillian, fiindcă petrec foarte mult timp făcând aranjamente pentru Kate, ținându-mă la curent cu starea ei și discutând cu doctorul Sowunmi. Medicul mi-a zis că, deoarece nu are acceptul scris al lui Kate, nu-mi poate da detalii despre tratamentul ei. De fapt, nu ar fi trebuit să-mi povestească nici măcar în linii mari, ca până acum.

Astăzi a reușit să-și facă puțin timp ca să stăm de vorbă.

— Nu vreau să aveți probleme din cauza mea. Dacă nu doriți să-mi vorbiți despre munca dumneavoastră, înțeleg. Nu vreau să vă simțiți obligat față de mine.

— Și totuși simt că ai dreptul să afli. Nu știu cum să-ți explic... E complicat.

Izbucnesc în râs.

— Jack, de ce te ocupi de fata asta?

Ridic din umeri.

— Vreau să fac un bine.

Își dă ochii peste cap.

— Fii serios! Vreau un răspuns mai bun.

— Pentru că ea e unul dintre oamenii care trec prin viață punându-i pe toți mai presus de sine și făcând totul pentru ceilalți. Kate merită să fie ajutată. E deșteaptă și nostimă, iar planeta asta are nevoie de ea.

— Deci o iubești.

— Mi-ar fi imposibil să *nu* o iubesc.

***

Dar Jillian e mai greu de convins.

Vrea să afle de ce mă duc la spitalul doctorului Sowunmi și de ce, dintr-odată, sunt atât de interesat de anemia falciformă.

Mă întreabă ce vom face dacă și Franny va fi admis la Whittier.

Și cine o să-i ia locul în trupa noastră.

Sunt întrebări foarte pertinente.

Și la toate mi-e tare greu să răspund.

DISCUȚIA

Suntem în drum spre școală. Jillian mă anunță:

— Franny vrea să vorbim.

— Când?

— După ore.

— Azi?

— Da.

— Bine. Să fiu și eu acolo?

— Ar fi mai bine să nu vii. Nu vreau ca situația s-o ia razna și mai mult.

— Ai dreptate.

— Deci te descurci să ajungi singur acasă, după ore?

— Normal!

Sunt prezent la ore, dar nu se lipește nimic de mine. Nu pot să mă gândesc decât că ei doi discută despre cum l-am trădat pe Franny și ne-am cuplat pe la spatele lui.

***

— Cum a fost? o întreb pe Jillian, îndată ce coboară în camera de la subsol.

Se așază pe canapea.

— L-am rănit, Jack. L-am rănit foarte tare...

— Ce a zis?

— Nu prea multe. Am vorbit mai mult eu. L-am rugat să ne ierte. La sfârșit, s-a uitat la mine și mi-a spus: „Nu cred c-o să știți vreodată cât de mult v-am iubit pe amândoi”.

Nu mă așteptam la replica asta. Mă simt de parcă tot corpul mi-e străpuns de cuțite.

— La naiba! Și tu ce i-ai zis?

Jillian clatină din cap.

— Nimic. Pur și simplu am stat acolo, urându-mă. Apoi m-a luat de mână și mi-a zis: „Tot ce mi-am dorit vreodată a fost să fii tu fericită”.

— Am senzația că acum ar trebui să stau în fața unui pluton de execuție.

— Și eu la fel, mărturisește Jillian. Chiar și așa, tot ar fi o pedeapsă ușoară.

UN APENDICE APROAPE PERFORAT

Eu și Jillian am venit la spital, în vizită la o verișoară de-a ei, al cărei apendice aproape că a perforat. Ultima persoană pe care mă aștept să o văd aici intră în lift și-mi ordonă:

— La etajul șase, frate!

De obicei, când sunt într-un ascensor, nu mă uit la ceilalți. Și așa e destul de neplăcut să stai în tăcere, nemișcat, într-o cutie îngustă, la doar câțiva centimetri de niște străini.

Replica lui mă irită. Îmi spune „frate", nu „te rog", de parcă i-aș fi servitor. Poate crede că sunt *liftier* și că singura mea treabă e să apăs pe butoane, așteptând cu nerăbdare un mitocan care să-mi spună la ce etaj vrea să ajungă.

Îl recunosc imediat, dar sigur că el nu are de unde să mă știe. Chiar dacă m-ar cunoaște, îmi pare genul de om care, dacă îl saluți pe stradă, nu se străduiește să-și amintească numele tău și nici de unde te cunoaște. În schimb, îți zice „frate".

Însă trebuie să recunosc că sunt părtinitor.

Pocnesc din degete.

— Nu cumva te cheamă...

Îmi stă pe limbă să spun *Flanders* sau *Sanders,* ca să mă răzbun pentru mojicia lui, dar sunt atât de bucuros că îl văd, încât parcă nu-mi vine să fiu meschin.

— Înveți la Whittier, nu?

Xander ridică privirea din telefon și mă întreabă:

— Ne știm de undeva?

— Nu. Doar te-am văzut prin campus.

Xander tace și se concentrează iar asupra mobilului. Îl iscodesc:

— Ce vânt te-aduce pe-aici?

— Cum?

— De ce ai venit la spital? Totu-i în regulă?

— Da, totul e OK. Am venit fiindcă aici servesc niște *tacos* cu pește de te lingi pe degete.

— Poftim?

— Glumesc, omule! Am venit fiindcă iubita mea e bolnavă.

— Aha! E internată aici?

— Mda.

— O să se facă bine?

Xander dă din umeri.

— Pentru ea, internările nu sunt o noutate. De când se știe, aproape c-a trăit numai în spital. Cred că s-a obișnuit.

— Am senzația că nu te prea poți obișnui cu statul prin spitale.

— Probabil că nu.

Fața lui Xander dispare iar în spatele mobilului.

— Am de învățat, dar e musai să fiu aici. Trebuie s-o fac pe iubitul grijuliu.

— Ba nu.

— Poftim?

— Nu trebuie să joci niciun rol de dragul ei. Nu te obligă nimeni să fii aici.

— Ha! Încearcă tu să expediezi o fată bolnavă.

Până acum, sigur v-ați prins că nu sunt bătăuș. Dar să știți că am nevoie până și de ultimul strop de autocontrol, ca să nu dau cu Xander de pământ.

Însă apoi îmi amintesc că și eu am expediat-o pe fata bolnavă.

***

Așa că trec la planul de rezervă.

Mai întâi aflu unde o pot găsi pe Kate.

Apoi cumpăr TOATE FLORILE din magazinul spitalului. Casierul îmi împrumută un cărucior, ca să le pot duce. Abia dacă încap în ascensor, fiindcă florile stau răsfirate în toate direcțiile. În cele din

urmă, toate petalele rămân intacte. Liftul începe să urce și stomacul mi se întoarce pe dos, dar nu din cauza mișcării bruște, ci fiindcă am emoții. Mă opresc la ușa camerei. Simt că mi se face rău. *Ce cauți aici, Jack?* Din impuls, mâna mea ciocănește.

— Intră! strigă Kate.

Împing căruciorul înăuntru. Nu o zăresc. Probabil că, din cauza grădinii botanice dintre noi, nici ea nu mă vede.

— Cred că ai greșit camera.

Ocolesc căruciorul. Iat-o! Stă întinsă pe pat, cu o carte în mâini. Se uită la mine și e limpede că nu mă recunoaște. Deși era de așteptat, constatarea asta mă întristează.

— Nu ești Kate Edwards?

— Ba da.

— Atunci, nu e o greșeală.

Iau buchetele și încep să le aranjez prin camera de spital.

— De la cine sunt? întreabă ea.

Pun lalele galbene și roșii într-o vază, apoi o așez pe pervaz. Văd un teanc de cărți și de DVD-uri cu filme. Printre ele, *Short TerM 12.* L-am văzut împreună. Mai bine zis, eu m-am uitat la film, iar ea a stat cu ochii pe mine la scenele ei preferate. *Ce faci?* am întrebat-o, roșind sub privirea ei. *Vreau să-ți văd reacțiile. Sunt curioasă dacă scenele astea au același efect asupra ta. Vrei să nu mă mai uit la tine? Probabil că-s dubioasă, așa-i? Nu,* i-am răspuns eu. *Poți să te uiți cât vrei.*

— Mi-a trimis vreun bilet?

— Nu, doamnă. N-am văzut niciunul.

Kate izbucnește în râs.

— Te rog să nu-mi mai spui niciodată „doamnă".

Arată spre cărucior.

— Nu știu cine mi-ar trimite flori.

— Iubitul tău?

— E clar că nu l-ai cunoscut.

Recunosc că replica asta mă bucură, dar mă și întristează, pentru că ea merită un iubit care să-i umple camera cu flori. Dar, pe de altă parte, Kate merită un tip care nu o abandonează doar fiindcă situația e complicată, așa că nici eu nu ar trebui să mă dau mare.

— Părinții tăi? Frații sau surorile?

— Ei nu fac gesturi de-astea.

Mă uit în ochii ei și mă întreb dacă nu cumva, în adâncul sufletului, încă mă cunoaște. Poate că, dacă ar săpa în subconștientul ei, ar găsi amintiri despre noi doi. Poate că o combinație reușită de cuvinte sau o anumită mișcare de-a mea i-ar stârni o amintire. Dar nu are o nicio reacție. Ia telefonul și tastează ceva pe ecran.

— Ți-ai dat seama cine ți le-a trimis?

Se uită la mine și zâmbește.

— Dacă nimeni nu revendică acest asediu floral, va rămâne un mister.

Dau din cap.

— OK.

Se concentrează iar asupra telefonului.

Am lăsat la urmă, dinadins, un anumit aranjament floral. I-l pun pe noptieră.

— Mersi! îmi spune Kate, fără să ridice privirea.

— Cu plăcere!

Trag de timp fiindcă nu vreau să plec. Dar, dacă mai rămân, o să fie cam stânjenitor. Poate că va chema paza. Mă opresc în dreptul ușii.

— Ai grijă de tine! Sper să te faci bine în curând.

Odată ieșit pe hol, inima mea bate cu atâta putere, încât mă sprijin de perete și aștept să-mi revin.

— Hei, stai puțin! strigă Kate.

Să fie adevărat? Oare simte ceva? Își amintește?

Intru iar în cameră.

— Da?

— *Phalaenopsis blume.* De unde ai știut?

— Nu înțeleg.

Kate explică:

— *Phalaenopsis blume.* Adică Orhideea-Molie.

— A, da. Phale... falanga... Cum zici tu.

Râde.

— Cum ai știut că sunt preferatele mele?

— Poftim?

Zâmbește larg.

— Dintre toate florile, ai așezat orhideele tocmai lângă patul meu. Cine ești? Ne cunoaștem? Ți-a zis cineva să faci asta?

— Fac voluntariat aici.

— Serios? De ce nu porți vestă roșie, ca restul voluntarilor din spitale?

Bună observație!

— E la curățătorie.

Îmi vine să-mi trag o palmă.

Kate mă privește bănuitoare.

— Mersi! Mi-ai înseninat ziua.

— Mă bucur c-am fost de ajutor.

Aș vrea să mă așez lângă ea, s-o întreb ce mai face, să-i cer iertare că am abandonat-o.

Dar nu pot.

Ies pe coridor.

Înainte ca ușa să se închidă de tot, o privesc pentru o ultimă oară. Kate inspiră mireasma unui crin portocaliu și se uită pe geam. Parfumul florii i-a trezit o amintire.

Ușa se închide cu un mic zgomot.

***

Jillian așteaptă lângă camera în care e internată verișoara ei și ronțăie merișoare deshidratate.

— În sfârșit, ai apărut!

— E totul OK? Verișoara ta se simte bine?

— Da. Pentru tine mi-am făcut griji! Ai dispărut și nici nu mi-ai răspuns la telefon.

Scot telefonul din buzunar. Am nouă apeluri ratate și o tonă de mesaje.

Doar unul e de la Jillian. Un altul e de la mama, care vrea să știe dacă ajung acasă diseară.

— Îmi pare rău, J.

Se apleacă spre mine și zice:

— Mi-a fost dor de tine, iubi.

O iau în brațe. Îmi dă o senzație atât de plăcută! Atât de caldă și de liniștitoare...

— Jack...

— Mm?

— Ai fost cumva într-o grădiniță?

— De ce întrebi? Să nu-mi spui că un bebeluș m-a scuipat și n-am băgat de seamă...

— Nu mă refer la o grădiniță de copii. O grădiniță *cu plante.* Miroși de parcă te-ai fi tăvălit printre flori.

***

Știți cum, în filme, îndrăgostiților – care în cele din urmă devin un cuplu statornic – le sunt puse în cale tot felul de obstacole? Noi, spectatorii, îi urmărim înfruntându-le în numele iubirii adevărate și ne dorim să rămână împreună cu orice preț. Orice-ar fi, ei *trebuie* să rămână împreună, așa-i?

Problema e că, de regulă, cel puțin unul dintre protagoniști e deja implicat într-o relație serioasă. Toată lumea știe că personajele

principale trebuie să placă publicului; deci nu e OK să fie înfățișate drept niște nemernici fără inimă, care își părăsesc jumătatea. Prin urmare, fiindcă vor ca inevitabilul happy-end să fie cât mai plauzibil, scenariștii îi prezintă pe partenerii protagoniștilor drept niște ticăloși sadea, așa încât să-i *detestăm* și să nu ne simțim prost fiindcă ne dorim să-i vedem pe cei doi porumbei lăsându-și baltă relațiile de doi bani și alergând în brațele deschise ale iubirii adevărate.

Și gata! Avem un final demn de Hollywood. Toată lumea câștigă!

Însă eu și Jillian nu avem o relație de doi bani. Ea e perfectă. Singurul defect pe care i l-aș putea găsi, în afară de mici scăpări – cum ar fi că stoarce de jos în sus tubul cu pastă de dinți (o *ciudățenie)* sau că are obiceiul să pună la loc capacul toaletei (cât tupeu!) –, e că Jill nu e Kate.

Evident că nu.

Iar Jill, la rândul ei, e minunată.

Și suntem fericiți împreună, așa-i?

Exact!

Și atunci, de ce simt că am făcut o greșeală?

NU AȘA

— A fost o vreme când am crezut că noi doi o să fim împreună, îmi mărturisește Jillian.

Mă uimește s-o aud spunând ceea ce am gândit atât de mult timp.

— Serios?

Își înclină capul într-o parte, ca și cum ar cugeta.

— Dar nu credeam că o să se întâmple în viitorul *apropiat*. Și, categoric, nu...

Chiar dacă ezită, amândoi știm ce vrea să spună: „categoric, nu așa".

Dar ultimul cuvânt nu se materializează. Rămâne suspendat în aer, plutind prin cameră ca o fantomă.

— Și totuși, zice Jillian, mi-am închipuit c-o să se întâmple la facultate. Sau, dacă nu atunci, ceva mai încolo, când drumurile noastre s-ar fi despărțit. Când tu vei fi ajuns un scriitor extraordinar, iar eu, o avocată bunicică, specializată în domeniul divertismentului...

— *Cea mai bună* avocată specializată în domeniul divertismentului, o corectez eu.

— ...Am fi dat nas în nas la o întâlnire de serviciu. În sfârșit, amândoi adulți, celibatari și pregătiți. Cam așa.

— De acord. Cam așa...

Dar poate nu *așa*.

BAGAJUL DIN GEANTA DE SPORT

Cuponul îmi întinde o geantă de sport. Pe chip i-a încremenit neîncrederea.

— Hai, nu mă perpeli! Trebuie să-mi spui cum naiba ai știut!

Nu verific conținutul. Deși am ținut în mână două sute de mii de dolari o singură dată, îmi dau seama că geanta asta are cam aceeași greutate.

— Am avut noroc.

— N-a fost vorba de noroc. Ai știut tu cumva. Și nu vrei să-i spui celui care te-a ajutat.

— Ce-ai vrea să zic?

— Adevărul, Jack.

— Vin din viitor. Așa am știut că echipa Universității Mandrake va câștiga.

Tatăl lui Franny face un gest de lehamite.

— N-ai decât să nu-mi spui! Dar să știi că e ultimul pariu pe care-l fac în numele tău. A fost mare bătaie de cap să strâng banii. Dacă mai ai un noroc ca ăsta, o să plutim amândoi cu fața-n jos, pe Lacul Erie.

— Am terminat-o cu jocurile de noroc.

— Bine faci!

Își încrucișează brațele la piept.

— Ar mai fi ceva...

— Îmi spui la bar despre ce e vorba. Faci cinste! Dar mai întâi, hai să lăsăm banii undeva. N-oi fi eu genul de om care-și face griji, dar pe bune că acum e bine să fim cu ochii-n patru!

***

Barul e aproape pustiu.

Un cuplu stă la o masă. Din când în când, femeia ridică paharul la buze, agitând cuburile de gheață pe jumătate topite.

După ce tatăl lui Franny comandă ceva de băut, mă întreabă:

— Ce voiai să-mi spui?

Aleg să vorbesc pe șleau.

— Nu te-ai întâlnit cu Franny.

Se gârbovește și soarbe din bere.

— Am fost ocupat. O să-l vizitez la momentul potrivit.

— Ai fost ocupat... Ai face bine să te grăbești. Te-au eliberat de câteva săptămâni și nu-ți găsești timp să-i dai un amărât de telefon unicului tău fiu?

— De unde știi tu ce am făcut?

Adevărul e că nu știu sută la sută. E doar o bănuială.

— Jack, ți-am făcut o favoare pentru că ești prieten cu fiu-miu, dar asta-i tot. Să nu-ți treacă prin cap că noi doi suntem amici și c-o să stăm la taclale despre cum mă port cu băiatu' meu. Relația noastră nu-i treaba ta.

— Relație? Glumești! Ce relație?

Tatăl lui Franny sare ca ars, cu pumnul ridicat.

— Ai grijă, puștiule, că o-ncurci!

— Îmi pare rău că...

— Dacă mai stai aici o secundă, te fac eu să-ți pară rău!

— Bine.

Scot din buzunar o bancnotă de douăzeci de dolari și o arunc pe tejghea.

— Băuturile sunt din partea mea. Rahatul e de la tine.

***

Îi strig pe ai mei, dar nu e nimeni acasă.

Îmi azvârl pantofii din picioare, beau un pahar cu apă, mă arunc pe patul nefăcut și mă zgâiesc la tavan.

Brusc, îmi amintesc.

Geanta de sport!

Întind un braț și bâjbâi după baretă. N-o găsesc. Mă întind mai mult – nimic. Îngenunchez, mă uit sub pat. Stomacul mi se strânge ca un ghem.

Geanta a dispărut.

Simt că-mi pierd mințile. Scotocesc sub perne, arunc așternuturile cât colo, fac chestii ridicole, cum ar fi să arunc tot din sertarele biroului și să mă uit sub covor, de parcă două sute de mii de dolari ar încăpea într-un sertar cât un plic sau ar putea fi ascunși dedesubtul unui covor.

Alerg prin toată casa.

Verific de două ori fiecare ungher. În răstimpul ăsta, urlu și înjur.

Mare parte din ce îndrug nu are noimă.

În ciuda eforturilor mele, nu mă aleg decât cu gâfâitul și cu o mutră plângăcioasă, tremurândă.

O sun pe mama, dar mă întâmpină mesageria vocală. Îmi vine să sfărâm telefonul de perete. Încerc la tata.

— Tată, ai găsit cumva...

Mă bâlbâi. Vocea mea e o avalanșă de panică și groază.

— Jack, ești bine? Ce s-a întâmplat?

— Nu sunt bine. Vreau să știu dacă ai găsit ceva.

— Ce să găsesc? Ce tot spui acolo?

— O geantă de sport, tată!

Normal că habar n-are despre ce vorbesc.

— Ce geantă? Ai intrat în vreo încurcătură, Jack? Ai nevoie... Nu aud restul propoziției, fiindcă primesc un SMS. Iau telefonul de la ureche și mă uit la ecran.

Am ceva de-al tău.

Vino la Pădure în 20 min.

***

Nu știu de ce numim locul ăsta „Pădurea”. Poate pentru că, într-adevăr, căsuța e în pădure. Mai precis, într-un luminiș.

Când îmi strecor capul prin trapa din podea, îl văd pe Franny. Stă sprijinit de perete, cu brațele încrucișate și cu geanta mea la picioare.

— Salut!

— De ce dracu’ ai tu atâția bani?

— Am dat spargere la o bancă.

— Vreau adevărul, Jack! Acum!

De ce îmi cere toată lumea să spun adevărul?

Adevărul? Adevărul?! Nu faci față adevărului![31] Vorbesc serios: Franny chiar nu i-ar face față. Până și eu, care știu adevărul, abia dacă îl suport.

— Am câștigat un pariu.

Ridică din sprâncene.

— Un pariu?

— Nu te mint.

— Ești de groază, King!

— Am pus pariu că Godacii Mandrake vor câștiga campionatul.

— Cum?! Doar un prost ar face asta.

— Mi-am vândut mașina, mi-am pus la bătaie economiile și am pariat.

— Chiar dacă e adevărat, nu știi cum să plasezi un pariu atât de mare.

— Am rugat pe cineva să o facă în numele meu.

Franny râde.

— Sunt convins că nici mama King, nici tata King nu ar face asta pentru tine.

— Nu ei m-au ajutat.

— Atunci, cine?

— Nu contează, Franny.

— Ba pentru mine contează. Vreau să știu.

— Dar tu ce făceai la mine acasă? Ai impresia că poți ateriza la noi oricând, neanunțat? Faci un duș, mănânci ceva, furi niște bani de sub un pat...

Franny dă din umeri.

— Mi-am lăsat niște haine la tine. Și încărcătorul telefonului. Am bătut la ușă, dar nu era nimeni acasă. Am luat cheia de rezervă de sub piatră.

Naiba s-o ia de piatră-ascunzătoare!

— Dă-mi banii, și o să mă prefac că n-ai intrat în casa mea.

— Oi fi tu deștept, dar câteodată ești de-a dreptul prost. De unde ai banii ăștia? Spune-mi, ca să încheiem odată discuția!

— Tatăl tău m-a ajutat! Ești mulțumit?

Dar Franny îmi zice:

— Știam, frate. Am vrut s-o aud din gura ta.

Împinge spre mine geanta, care alunecă pe scândurile aspre.

— Ia-ți banii și stai naibii departe de mine!

— Franny...

— Îți jur pe viața Abuelei că, dacă nu cobori acum de aici, te arunc de pe scară, trădătorule!

Îl cred în stare s-o facă.

Însă vreau să rămân aici suficient încât să-l întărât pe Franny și să încasez bătaia pe care o merit, bătaia de care nu ar trebui să mă cruțe.

— Crezi că mint? Că n-o s-o fac? întreabă printre dinți.

Are pumnii strânși de furie.

— Te cred.

Franny e un om de cuvânt.

Nu se poate spune același lucru despre mine.

Arunc geanta pe pământ și cobor.

***

Balul și ceremonia de absolvire trec cât ai clipi.

Mă simt bine cu Jillian, la bal. Dansăm toată noaptea. Adevărul e că îmi fac griji despre ce se va întâmpla când Franny își va face apariția. Dar nu vine la bal.

Mă străduiesc să-l evit.

Și el face același lucru. Rareori ne întâlnim.

În meciul ăsta, Panterele Elytown sunt în mare formă. Să aibă oare legătură cu faptul că eu și Franny nu mai suntem prieteni? Merg împreună cu Jillian la al treilea meci din play-off. În timpul încălzirii, Jillian îi face semne lui Franny de sus, din tribune, iar el îi surâde larg. Rita Marquez – care, după cum umblă vorba, e noua lui iubită – stă cu trei rânduri mai jos decât noi. Are o pancartă decorată cu fețe zâmbitoare și cu vârtejuri desenate cu marker; pe o săgeată mare și roz, îndreptată spre capul ei, scrie „Majoreta lui Cisco[32]”. Agită neobosit pancarta încoace și încolo, de parcă încearcă să răcorească toată sala de sport.

Franny se dezlănțuie pe teren. Nu există atac pe care să nu îl împiedice, nici aruncare la coș a rivalilor pe care să nu o zădărnicească. Joacă agresiv, ca de obicei. Vânează puncte. Înscrie douăzeci și opt de coșuri și reușește cinci pase decisive.

De data asta, Franny obține victoria pentru liceul Elytown.

Colegii săi de clasă și coechipierii se strâng în jurul lui.

Aș vrea să-l felicit, dar nu vreau să-mi forțez norocul. Franny iese iute din mulțime, aleargă în tribune și o strânge în brațe pe Rita. Mi se pare ciudat să nu-i spun nimic, așa că îl laud:

— Bun meci, omule!

Clatină din cap.

— Doar *bun*?

— Am vrut să zic *grozav*.

— Iubitul meu e de neoprit, gângurește Rita.

Îi ia fața în palme și îl sărută, iar eu îmi zic că ar trebui ca eu și Jillian s-o ștergem de aici.

Francisco ne întreabă:

— Azi sărbătorim victoria. Veniți la petrecere, nu?

Rita intervine:

— Sper să nu vă deranjeze că petrecerea o să aibă loc în partea mai fițoasă a orașului. Jack, parcă tu locuiești acolo, nu?

Nu știu cum să-i interpretez întrebarea.

— Da, locuiesc pe-aproape.

— Sunt sigură că o să vă distrați mai bine fără noi prin preajmă, le spune Jillian. Mersi de invitație, Franny! Drăguț din partea ta.

Franny mă privește chiorâș și comentează:

— Timpul vindecă toate rănile. Nu așa se spune, Jack?

— Așa e.

Dar știu că și Timpul poate răni.

***

Jillian ajunge la concluzia că invitația lui Franny e o propunere de împăcare.

— După tot ce s-a întâmplat, cum să nu mergem la petrecere? cugetă ea cu voce tare.

Urc în mașina tatei și mă pregătesc să plec. Rămân cu gura căscată văzând că Franny se așază pe locul din dreapta mea. Își pune centura de siguranță și explică:

— Rita a venit cu mașina ei, așa că am întrebat-o pe Jill dacă e de acord ca ele două să împartă aceeași mașină. M-am gândit ca fetele să meargă cu fetele și băieții, cu băieții.

— OK.

— În plus, noi doi ar trebui să vorbim.

— Bine.

În următoarele minute domnește liniștea. Apoi Franny întreabă:

— Cum mai merge trupa?

Mă joc cu butoanele aparatului de radio, dar nu îl deschid, încerc să găsesc cuvintele potrivite.

— De când nu te mai avem pe tine, nu mai e la fel.

— Hmm...

— Ascultă, Franny. Sunt sigur că n-o să te mire ce o să-ți spun acum. Te-am invidiat dintotdeauna.

— Ce? râde el.

— Vorbesc serios. Înainte ca tu și Jillian să fiți împreună, o lună întreagă mi-am făcut curaj s-o invit în oraș.

— Nu mi-ai zis asta niciodată.

— Ce-ar fi trebuit să zic? „Hei, Franny, mi-ai furat iubita”?

— Ar fi trebuit să spui ceva *înainte* să mă îndrăgostesc până peste urechi.

— Poate că da. Probabil speram că o să-mi treacă.

— Dar nu ți-a trecut, așa că ai făcut o măgărie și ți-ai trădat cel mai bun prieten.

— Nici măcar nu știu de ce ai vrut-o pe Jillian. Ai putea avea oricare altă fată.

— Dacă nu-ți dai seama de ce am vrut-o, poate că nu o meriți.

Are dreptate. Mă port de parcă doar eu știu că Jill e minunată. Nu m-am gândit că și Franny i-a observat calitățile. Am crezut că nimeni nu înțelege conexiunea dintre mine și Jillian, nici cât de bine ne potrivim. Dar poate că și Franny a crezut același lucru despre ei doi.

— Apoi, de parcă faza cu Jillian nu a fost suficient de nasoală, ai început să stai pe lângă Cupon, pe la spatele meu. Ce urmărești, în afară de faptul că te folosești de el ca să faci rost de bani?

— Am auzit că a ieșit din închisoare și... Am vrut să te ajut...

— Vrei să spui că ai vrut să te ajuți pe tine. Ai făcut toate astea doar pentru tine. Nu te mai amăgi singur!

— Am vrut să afle că ești un tip grozav, să priceapă că a fost o prostie să-și piardă timpul departe de tine, atâția ani. Că meriți mai

mult, Franny.

— Nu te mai apropia de familia mea!

— Franny, n-am vrut să...

Nu știu cum să închei. Ce nu am vrut? Să distrug prietenia noastră? Să-l fac să se simtă nefericit?

— Și las-o mai moale cu „Franny”! De-acum înainte să-mi zici „Francisco”!

— Iartă-mă.

— Aș fi putut să te omor pentru ce mi-ai făcut, omule. Ar fi trebuit să-ți mut fața din loc, dar am fost prea loial. Te-am lăsat să scapi basma curată. De-acum nu mai ai nicio scuză. Îți cam bagi nasul unde nu-ți fierbe oala și o să pun piciorul în prag. Ai priceput?

— Înțeleg. Îmi pare rău, Fran... Francisco. Crede-mă!

— Nu-i adevărat. Nu îți pare rău. Doar te simți vinovat. Sunt două lucruri diferite!

— Chiar îmi pare rău! *Și* mă simt vinovat.

— Toată echipa de baschet a vrut să-ți tăbăcească fundul, dar nu i-am lăsat.

— Nu știu ce vrei să auzi de la mine.

Opresc mașina la un stop. Mă întorc spre el. Vreau să-l aud mai bine.

— Nu e nimic de zis.

Deschide portiera și iese în noaptea rece.

— Unde pleci? Mai sunt vreo cinci sau șase străzi până la petrecere.

Franny dă din umeri.

— Am chef să merg pe jos. Am înghițit suficient rahat în seara asta.

— Franny, de ce ai mai urcat în mașină, dacă mă urăști atât de mult?

— Am crezut că, după ce am fost prieteni o viață, mai puteam repara ceva. Dar m-am înșelat.

— Haide, Franny! Tot ce-ai spus acum e adevărat. Lasă-mă să te duc cu mașina la petrecere și apoi, dacă nu mai vrei să vorbim niciodată... va trebui să mă împac cu asta.

Franny are o expresie pe care am mai văzut-o înainte. De obicei, atunci când se pregătește să altoiască pe cineva.

— Zici că m-ai *invidiat,* Jack. Mă invidiezi *pe mine,* când tu ai *totul?* Ai părinți cărora chiar le pasă de tine, care ți-au fost alături toată viața, o casă frumoasă, într-un cartier bun, mâncare pe masă, fără să te gândești cum o să faci rost de ea, haine cu grămada. Și, pe deasupra, o geantă cu bani – la propriu! Iar eu ce am?! Până mai ieri, te aveam pe tine. Un prieten bun, datorită căruia lumea din jurul meu era mai puțin rece. Apoi, printr-un noroc, încă un om minunat a intrat în viața mea... Jillian. Ea a făcut totul mai suportabil pentru mine. Iar tu mi-ai luat-o, la fel cum mi-a fost luat tot ce am avut bun. Eu nu ți-aș fi făcut niciodată asta. *Niciodată.* Te-am tratat mereu ca pe un frate, omule. Dar a fost o minciună, fiindcă frații nu se poartă așa unul cu altul.

Aștept să se întoarcă, să se răzgândească, dar nu vine înapoi. Își trage pe cap gluga hanoracului și se îndepărtează.

***

Nu mă grăbesc să ajung la petrecere. Mai bine îi las timp să se răcorească. Sper că, dacă mă plimb cu mașina o vreme, voi găsi o soluție ca Franny să nu mă mai urască atât de mult. Când sosesc la petrecere, el încă nu a ajuns.

— Unde-i Franny? o întreb pe Rita.

— Voiam să te întreb același lucru. Nu răspunde la telefon.

Pe chipul ei și pe al lui Jillian se citește îngrijorarea.

Aș vrea să spun ceva liniștitor, dar parcă am amuțit. Oricum, probabil aș fi îngăimat o replică prostească. De pildă: „Sunt sigur că n-a pățit nimic”.

Franny nu mai ajunge la petrecere.

Se pare că a luat-o pe o scurtătură care, până la urmă, s-a dovedit a nu fi chiar atât de scurtă.

CEL MAI RĂU LUCRU CU PUTINȚĂ

Aflăm vestea când petrecerea e pe terminate.

Un tip dă muzica mai încet, se urcă pe o canapea și ne spune să tăcem, fiindcă vrea să facă un anunț.

— Francisco a fost împușcat!

***

La Urgențe, sala de așteptare e plină de oameni triști. Am senzația că noi suntem cei mai triști dintre ei. Abuela intră ca o furtună pe ușile batante, cu respirația întretăiată. Plânge isteric, iar noi ne străduim să o liniștim. Părinții mei ajung puțin mai târziu și, după ce discută cu polițiștii, află ce s-a întâmplat.

O femeie mai bănuitoare l-a zărit pe Franny sărind gardul cartierului ei împrejmuit și a chemat poliția. Pe urmă a ieșit după el, în papuci de casă și halat.

— Am sunat la poliție! i-a strigat lui Franny.

Sau cel puțin asta le-a declarat polițiștilor, deci bineînțeles că poate să nu fie adevărat.

Franny a dat din umeri, sau a clătinat din cap, sau a făcut vreun alt gest care nu i-a convenit femeii.

— Nu-mi pasă, doamnă. Să vină! i-ar fi spus el.

— Scoate mâinile din buzunare și așază-te pe bordură!

— Mai du-te dracului! Plec acasă.

— Ține mâinile la vedere!

— Nu ești polițistă, așa că scutește-mă!

Femeia le-a povestit polițiștilor: „Deodată, a dus mâna la buzunar și a scos ceva lucios. M-am temut. Am reacționat din instinct. N-am avut timp de gândire". L-a împușcat. *Pac!* Drept în piept. Franny s-a prăbușit. Din câte a spus ea, avea un zâmbet ciudat. Apoi a auzit o melodie care i se părea că răsunase și cu câteva secunde înainte. Abia

în clipa aia și-a dat seama că era o melodie a trupei BeeGees și că răsuna din telefonul lucios pe care Franny îl ținea în mână.

— BeeGees? îi întreb pe polițiști. Sunteți siguri?

Unul dintre ei își verifică notițele și îmi confirmă.

Dau din cap. Știu de ce Franny era atât de nerăbdător să răspundă la telefon.

Îl suna tatăl lui.

***

Nu ni se îngăduie să-l vedem.

Dar suntem anunțați că Franny a ieșit din operație și că se odihnește la reanimare. Dacă totul merge bine, îl vor muta la secția de terapie intensivă.

Abuela nu contenește cu plânsul.

Într-un sfârșit, ajunge și tatăl lui Franny. Are ochii injectați, de parcă a băut sau a plâns. Poate că le-a făcut pe amândouă.

— Cum se simte băiatul meu? ne strigă din celălalt capăt al sălii de așteptare.

— E la reanimare. Așteptăm să intrăm la el.

Cuponul clatină din cap, își îmbrățișează mama. Ne spune că are nevoie de o cafea, iar eu mă ofer să-l însoțesc.

E puțin de mers până la automat. Adevărul e că nu vreau o cafea de optzeci și cinci de cenți. Am altceva în minte.

După ce ne îndepărtăm de ceilalți, îl iau la întrebări:

— Unde ai fost în seara asta?

— Poftim?

— N-ai venit la meci.

— L-am sunat.

— Da, l-ai sunat *după* meci.

De fapt, aș vrea să-i spun: *Da, l-ai sunat. Într-un fel, din cauza asta e în spital.* Însă nu e singurul responsabil pentru ce s-a întâmplat; un

alt vinovat mă privește din geamul lucios al automatului de cafea.

— Ușurel, băiete! îmi zice Cuponul. Ce fac eu cu fiu-miu nu e treaba ta.

Cuvintele care mi se revarsă de pe buze mă uimesc și pe mine:

— Ce se întâmplă cu oamenii pe care îi iubesc *este* treaba mea. Ce s-a întâmplat e superaiurea. Intri și ieși din viața lui Franny când ai tu chef. E obositor, omule! Ești egoist și îl chinui. Nici nu-ți trece prin cap ce fiu minunat ai! Dar am impresia că nu vrei să afli, fiindcă atunci ar trebui să-i fii tată cu adevărat, pentru prima dată după șaptesprezece ani.

Mă înșfacă de tricou și mă izbește de automat. Aștept să intervină cineva, dar holul e pustiu.

— Vrei să auzi că sunt un tată naspa? Poftim! Am spus-o! Acum ne putem vedea cu toții de viață. Nu mai e un secret.

Cuponul slăbește strânsoarea. Dă să se îndepărteze, dar se răzgândește.

— Ai idee cum e să știi că ești un om de doi bani, că nimic din ce faci nu are valoare? Eu, când mă uit la cer, nu văd un orizont nesfârșit. Pentru mine soarele nu strălucește la fel ca pentru alții. ȘTIU că nu mă mai așteaptă nimic bun, fiindcă am pierdut toate lucrurile de care ar fi trebuit să am grijă. Jack, nici nu mai țin minte când m-am trezit fericit ultima oară. Nici măcar nu mai știu dacă fericirea există. Crezi că sunt rece și dur? Normal că sunt! Doar așa pot să merg mai departe. Așa am reușit să îndur închisoarea, gândul că sunt un tată jalnic, un fiu jalnic și că, demult, am fost un soț jalnic. Așa o scot la capăt.

Înghit în sec.

— Poate ar fi trebuit să-i spui toate astea și lui Franny... Poate dacă...

Sare la mine. Privirea lui e furioasă, îndurerată.

— Ce să-i spun? Crezi că nu a înțeles că taică-său e un ratat? Ai impresia că e o noutate pentru el? O știe foarte bine.

— Nu e prea târziu.

— E mult prea târziu. Știu la ce te gândești, fiindcă și eu m-am gândit la același lucru: poate că, dacă mai încerc o dată, o să îndrept totul. Poate o să devin tatăl pe care și-l dorește. Dar nu reușesc niciodată, Jack. Îl ai în față pe Regele Ratărilor!

Izbucnește în râs. Îmi arde o palmă peste umăr, de parcă tocmai ar fi spus o poantă, dar are ochii în lacrimi.

— La dracu'! Nu i-am fost deloc alături. Nici măcar n-am pus piciorul în vreo sală de sport unde a jucat. Nu-i nevoie să-mi repeți cât de important e pentru băiatul meu să fiu de față când joacă pe teren. Trăiesc cu dezamăgirea asta în fiecare zi. Lucrurile nu se vor schimba niciodată. Niciodată.

Nu apuc să scot niciun cuvânt, pentru că tatăl lui Franny împinge ușa cu umărul și dispare.

Mă întorc în sala de așteptare, fierbând de furie și de tristețe. Mă gândesc la prietenul meu care zace în spital, singur, chinuit de dureri. În clipa asta, la căpătâiul lui nu stă niciunul dintre oamenii care îl iubesc.

Vreau încă o șansă.

Vreau s-o iau de la capăt.

Indiferent dacă reușesc, trebuie să mai încerc o dată.

***

Cantina spitalului e închisă, așa că mama ne împarte gustări cumpărate de la automat.

Din jumătate în jumătate de oră, tata cere informații despre starea lui Franny, dar i se spune că nu au nicio veste.

Jillian bea cafea. Mâinile îi tremură, așa că varsă o parte pe hainele ei și pe scaun. Rita vorbește la telefon cu părinții și cu sora ei.

Nu îi pot salva pe toți. Credeți-mă, înțeleg.

Nu doar că nu îi pot salva *pe toți*, dar nu reușesc să salvez nici măcar *unul*.

***

În sfârșit, avem voie să-l vizităm. O singură persoană odată, ne spune asistenta. Și nu mai mult de zece minute, fiindcă are nevoie de odihnă. Mă opresc în pragul ușii, uitându-mă cum îi tremură pleoapele închise. Stau două sau trei minute așa, privindu-l.

— Joacă... îngaimă Franny.

Mă apropii de pat. Fiindcă are picioare lungi, tălpile lui stau înghesuite în tăblia patului.

— Ce să joc? Ce vrei să spui?

Pieptul lui e strâns înfășurat în bandaje. Din ele iese un tub lung și subțire, prin care se scurge un lichid – pare să fie sânge – într-un balon transparent, de mărimea unui pumn. Trebuie să fie punga de drenaj. Franny scutură din cap și geme de durere.

— Nu „joacă”. Pleacă!

Nu deschide ochii. Bineînțeles că nu mă vrea aici. Din cauza mea e în situația asta. Încerc zadarnic să găsesc cuvinte potrivite.

— Plec, Franny. Dar îți promit că nu mă duc departe.

VALEA, BĂIEȚI PETRECEREA S-A TERMINAT

Mama și tata hotărăsc să își amâne petrecerea aniversară. „Cum poți sărbători, când nu-i ai alături pe toți membrii familiei?” întreabă mama.

Nu-i mai zic că e posibil ca Franny să nu fi venit la petrecere chiar dacă nu ar fi fost în spital.

Nu mai reamintesc nimănui faptul că mă detestă. Nu asta contează acum. Vreau doar ca el să fie bine, indiferent dacă mă va urî pentru totdeauna.

Deschidem totuși o sticlă de vin.

Toți trei suntem îngrijorați, dar ne străduim să ne împăcăm cu situația. Nu ne lăsăm doborâți.

— Nu e același lucru fără el, zice tata, turnându-și încă un pahar cu vin.

Are dreptate.

***

Îmi doresc cu disperare o altă șansă.

Încă o resetare a Timpului, ca să pot anula tragedia asta.

Însă nu mă pot baza pe un truc magic, pe care nici măcar nu îl înțeleg.

E posibil ca asta să fie ultima „repetare”.

Și dacă va trebui să trăiesc știind că, din cauza mea, Kate are șanse de supraviețuire, dar Franny moare?

Dacă am făcut schimb între ei doi, fără să vreau?

Cum aș putea să îndur gândul ăsta?

Cer voie să mă ridic de la masă, mă duc în camera mea și închid ușa. Iau ceasul deșteptător de pe birou și îl așez pe piciorul patului. Mă uit la el și aștept.

Cu două minute înainte de unu noaptea, dau un telefon.

Mi se spune că, într-adevăr, Kate e în spital, dar, pentru că am sunat în afara orelor de vizită, nu mi se poate face legătura în camera ei.

— Nu-i nimic. Vă sun altă dată.

Ies tiptil pe ușa din spate și urc în mașina tatei.

Autostrada e pustie. Am senzația că sunt singurul treaz în noaptea asta. Opresc în parcare și încerc să intru. Evident că ușa e încuiată. Ajung în dreptul biroului. Sparg fereastra cu o piatră. Alarma de securitate se dezlănțuie, dar o ignor. Mă strecor pe geam și intru în camera de refrigerare. Văd cutii peste tot și nu știu pe care să pun mâna, așa că le iau pe toate și le așez afară, una câte una.

Trag mașina mai aproape și le bag în portbagaj.

Două minute mai târziu, mă întorc spre casă, pe autostradă. Trei mașini de poliție trec în goană pe lângă mine, cu sirenele pornite și cu luminile săgetând întunericul scăldat în ceață.

***

O mașină a poliției e parcată lângă ușă. Intru în fugă și mă lovesc de un zid uman.

— L-am prins, anunță polițistul în stația de emisie-recepție. Tu, înapoi afară! îmi ordonă, împingând ușa cu o mână și strângând cu cealaltă pistolul de la brâu. Să mergem!

Am dat greș.

Nu contează ce fac, ce încerc, ce vreau. Încă de la bun început, toate eforturile mele sunt sortite eșecului.

Franny e rănit.

Kate e pe moarte.

Degeaba am intrat prin efracție în biroul doctorului Sowunmi.

Totul se duce de râpă, din nou.

Încerc să mă strecor pe lângă polițist și să fug spre scară, dar el mă ține și mai strâns.

— Nu mă obliga să dau cu tine de pământ!

— Poate așa ar trebui să faceți.

Îmi ordonă să depărtez picioarele. Îmi strivește obrazul de portbagajul mașinii.

— Vă rog! Prietena mea e pe moarte. Vă rog! Doar cinci minute. Aveți inimă! Lăsați-mă la ea cinci minute, iar apoi n-aveți decât să mă luați pe sus, să mă azvârliți în închisoare și să aruncați cheia. Vă rog. *Vă rog!*

Încerc să cad în genunchi, să-i implor, dar e complicat, fiindcă nu mă pot mișca. Polițistul care îmi pune cătușele se uită la partenera lui – o femeie cu păr blond-murdar și cu ochi injectați, care oftează și aprobă cu un gest al capului.

Cătușele cad la podea.

Liftul se îndreaptă cu viteza melcului spre etajul unde este internată Kate.

Facem un ocol, deoarece podeaua e udă.

Apoi asistenta lui Kate ne spune că orele de vizită s-au încheiat, însă polițista intervine. Asistenta își dă ochii peste cap, dar ne lasă să intrăm.

Aproape că e prea târziu. Kate abia dacă mai respiră.

— Kate!

Deschide ochii. Observ un licăr de panică.

— Cine ești? Ce faci aici?

— Sper că de data asta reușesc să te salvez. Nu ți-am spus niciodată, Kate: te iubesc.

— Ce vrei să...

Dar nu termină de vorbit. Mă aplec, scot seringa din tenis și înfig acul în coapsa ei. Corpul i se cutremură ca străbătut de un milion de volți.

Polițiștii se năpustesc la mine. Printre înjurături, mă împing în salon.

Mă împleticesc și cad. Nasul meu se izbește de podea cu un zgomot care dă de înțeles că e rupt. Câteva perechi de picioare dau năvală în salon. Se strigă mult. Cineva mă zgâlțâie. Nasul meu sângerează. Sunt întrebat ce substanță i-am injectat. Nu le-aș putea explica nici dacă aș vrea.

Un singur lucru mi-a rămas de făcut.

Închid ochii și aștept.

Pentru totdeauna

CE AR FACE BILL MURRAY

— Omule, vezi că blochezi scara.

Mă întorc spre Kate și zâmbesc din toată inima.

Dacă o văd aici, pe trepte, înseamnă că am dat greș din nou.

Și mai important, înseamnă că am primit o nouă șansă.

***

Mă uit la *Ziua cârtiței* din două motive, pe care le consider cât se poate de întemeiate: 1) Bill Murray și 2) deși eu și personajul pe care îl joacă nu suntem în aceeași situație, am ceva de învățat urmărind cum un bărbat retrăiește aceeași zi. Și chiar învăț ceva: ce să nu fac, cum să nu trăiesc. Nu vreau să-mi irosesc timpul încercând să fiu perfect în ochii altora. Nu mă număr printre cei mai isteți sau cei mai cool tipi. Sigur, dacă pe parcurs pot evita câteva greșeli – mai precis, să nu-i mai rănesc pe oamenii la care țin –, atunci o să profit de ocazie. Dar nu am de gând să-mi folosesc „puterea" (sau cum vreți s-o numiți) ca să găsesc o combinație de cuvinte și de amintiri care să garanteze că draga mea Kate se va îndrăgosti nebunește de mine.

De altfel, cred că iubirea noastră e singura certitudine din această buclă temporală.

Indiferent ce se întâmplă, ne e scris să ne iubim.

Poate că sunt romantic. Poate că sunt prost.

Nu e nevoie să retrăiesc de o mie de ori aceeași zi ca să știu că o iubesc pe Kate și că voi face orice ca să mă trezesc alături de ea pentru tot restul zilelor mele. O forță uriașă, mai presus de orice am întâlnit vreodată, m-a adus iar pe treptele astea afurisite. *Trebuie* să fiu aici. Alături de Kate. Doar aici. O să apar pe treptele astea, așteptând ca ea să-mi spună *omule*, *vezi că blochezi scara*, ori de câte ori e nevoie.

UN SFAT BUN, DAT PRINTRE RAFTURI DE MINIMARKET

Îi spun tatei că nu mai vreau să fiu scriitor; în schimb, o să devin om de știință și mă voi dedica descoperirii unor tratamente pentru bolile deosebit de nasoale.

Tata pare încântat de ideea asta și se lansează într-un monolog lacrimogen. Nu mă deranjează că o face în mijlocul minimarketului, pe un culoar cu sticle și cutii de lapte.

— Decizia asta are legătură cu Kate? mă întreabă tata.

— Da. Faptul că am întâlnit-o m-a pus pe gânduri.

— Jack, mi se pare minunat. Uneori trebuie să te reinventezi, să hotărăști ce vrei să faci cu adevărat în viață. Oamenii spun că mai întâi trebuie să fii mulțumit de tine ca să poți fi fericit alături de altcineva. Știu ei ce știu, Jackie. Găsește o persoană care îți aduce aminte mereu cât de frumoasă e viața și nu o lăsa să plece niciodată! Mama ta are păreri ferme despre aproape orice... Pentru alții, poate fi obositor. Pe mine nu mă deranjează. Așa e ea. Așa a fost de când am cunoscut-o. Dar, totodată, datorită ei sunt un om mai bun, așa că, dacă ar trebui să aleg între o persoană care nu se sfiește să-și spună părerea despre care marcă de cereale are cele mai multe fibre și a fi un celibatar nefericit și pândit de constipație, ia ghicește ce-o să aleg! Aleg să-mi golesc intestinele zilnic și să fiu fericit, Jackie. În fiecare dimineață, când mă trezesc, o aleg pe mama ta.

În momentul ăsta, mama – care *nu* s-a întors la mașină, să caute cupoanele de reduceri, ci trage cu urechea – exclamă emoționată:

— Vai, Abe! Și eu te aleg pe tine.

— Sărută-mă, scumpo!

— Hei! Chiar aveți de gând să vă pupați în minimarket?

Dar nu vorbesc serios. După atâtea resetări ale Timpului, am învățat că e bine să-ți manifești iubirea ori de câte ori poți și să nu

crezi că timpul sau dragostea ți se cuvin.

Mama îmi ignoră comentariul și-i dă tatei o sărutare pe obraz.

— Încă ești arătos, Abe.

Tata zâmbește.

— Tu mă menții tânăr, iubito.

Privesc oripilat cum părinții mei se sprijină de un frigider cu lapte, într-o învălmășeală de mădulare de vârstă mijlocie.

DE MULTE ORI

Îl întreb pe Franny dacă e de acord să vorbesc cu tatăl lui.

— Despre ce?

— Am nevoie să-mi facă un serviciu.

— Un serviciu? El?!

Franny ridică din umeri.

— N-ai decât, dacă vrei să fii dezamăgit.

— Ești sigur că nu te deranjează?

— Despre ce e vorba?

— Pun un pariu.

— Pe ce pariezi?

— Pe iubire.

— Jack, nu te știam așa de siropos.

Pariez toți banii pe Godacii Mandrake...

— Ești sigur? mă întreabă tatăl lui Franny. Sunt mulți bani la mijloc. Dacă o fi să pierzi, nu-i voi putea recupera. N-o să am ce face, băiete.

Iar echipa Universității Mandrake...

...Dumnezeule! Godacii Mandrake conduc pentru prima dată în acest meci, când au mai rămas doar douăzeci de secunde! E cea mai tare revenire din istoria sporturilor, oameni buni! Asistați la un moment istoric în seara asta... Istoric cu mare!

Ei bine, Godacii Mandrake câștigă și de data asta.

Fac o programare la doctorul Sowunmi.

— Jack, nu pot să-ți promit nimic. S-ar putea ca tratamentul să nu funcționeze în cazul lui Kate. Înțelegi?

— Cred în dumneavoastră, domnule doctor.

— Atunci, sper din tot sufletul să nu te dezamăgesc, spune el, întinzându-mi mâna peste birou.

Lui Kate i se administrează prima injecție.

Se simte rău câteva zile, vomită, dar pe la sfârșitul săptămânii începe să-și revină.

— De mult nu m-am mai simțit așa de bine. Nu știu dacă tratamentul are efect sau totul e doar în capul meu, îmi zice ea, radiind de fericire.

La repetiții, trupa noastră se descurcă mai bine ca oricând.

Kate mă însoțește la balul de absolvire. Ne sărutăm. Sărutul e magic, așa cum a fost și *prima* prima dată. Dansăm oribil și cu mult entuziasm, de parcă am descoperit că dansul nostru e un antidot și am fi hotărâți să salvăm cât mai mulți oameni.

Schițăm amândoi mișcările unui dans pe care îl numim Taurul Dezlănțuit în Magazinul de Porțelanuri.

— Vă implor, spuneți-mi că v-ați drogat! se milogește Franny.

— Suntem drogați cu viață, omule! țipă Kate, țopăind mai abitir. Cu viață!

Mă duc cu mașina acasă la Franny, ca să-l aduc la bal pe tatăl lui.

— Ești sigur, Jack? mă întreabă Cuponul. Eu, unul, am îndoieli.

— Franny știe că o să vii. Vrea să te vadă. De ani de zile așteaptă să vii.

Când își vede tatăl, prietenul meu pretinde că e doar bucuros, însă oricine îl cunoaște își dă seama că e în al nouălea cer. Nu-mi amintesc să-l fi văzut zâmbind atât de larg, atât de mult.

— Ai venit! exclamă Franny.

Tatăl lui face un semn din cap.

— De-acum, nu vreau să mai ratez niciun meci de-al tău. Sper că nu e prea târziu.

La ceremonia de absolvire, când urc pe scenă, bat cuba cu profesorii și îmi fac numărul de dans. Tata ne obligă pe toți să facem multe fotografii, cu Kate cu tot.

Jillian își susține discursul de absolvire.

— La urma urmei, important nu e cât de multe ore am petrecut – sau *nu* – în Liceul Elytown.

Publicul chicotește.

— Nu contează câte eseuri am înscris ori câte aruncări libere am ratat. În acești patru ani, dacă i-am trăit cum trebuie, ne-am maturizat, am învățat să luptăm, să ne străduim să fim cei mai buni și să dăm greș. Am învățat să ne ridicăm de jos și să o luăm de la capăt, din nou și din nou. Ne-am sprijinit unii pe alții. Anii de liceu ne-au adus prietenii. Ne-am făcut prieteni care apar când ai mai mare nevoie de ei, care îți scriu mesaje și te sună chiar dacă nu ai chef să vorbești. Prieteni care te susțin și îți sunt alături în fiecare zi, în fiecare săptămână, în fiecare semestru. Sunt acele prietenii care nu se încheie odată cu festivitatea de absolvire. Prietenii care, asemenea celei mai frumoase iubiri, nu se sfârșesc niciodată.

Când își încheie discursul, toată lumea izbucnește în aplauze, Franny și cu mine țâșnim de pe scaune și agităm pumnii în aer, scandând numele lui Jillian. Ea ne trimite bezele și face o reverență.

Reggie, fratele mai mic al lui Kate, încă mă șicanează...

De data asta nu facem cunoștință la cina în familia Edwards, unde părinții îl pot struni. În schimb, ne însoțește pe mine și pe Kate la cinematograf și atunci începe ofensiva: 1) se așază între noi; 2) pune stăpânire pe popcornul cumpărat de mine; 3) ne strică tot cheful, spunându-ne dinainte ce urmează să se întâmple în film. Deși la început cred că Reggie e un cinefil capabil să intuiască întorsăturile de situație, până la urmă îmi dau seama că, de fapt, deja a văzut filmul. Pur și simplu e un mare ticălos.

— Jack, ce intenții ai cu soră-mea?

— E simplu. Am de gând să-i fiu iubit foarte multă vreme de acum încolo.

Dar răspunsul meu nu îl potolește deloc. Continuă cu purtarea lui nesuferită, însă nu mă supăr. Asta-i treaba fraților mai mici.

Franny înscrie o groază de puncte în meciul din play-off și conduce echipa Liceului Elytown spre victorie. Îi dăruiește tatălui său tricoul pe care l-a purtat în timpul meciului, iar Cuponul se

dezbracă de tricoul său și îl îmbracă pe al lui Franny, mai mic cu o jumătate de număr și ud de transpirație. Dar nu îl scoate și nici nu face mutre. Pășește țanțoș prin sala de sport și, când cineva se uită la el, se fălește: „Da, ăsta e băiatul meu”. Până și Abuela a venit la timp.

— Ce? se răstește ea. Am mai venit la timp și altă dată.

Dar niciunul dintre noi nu își amintește când s-a întâmplat asta.

Ieșim în oraș, să sărbătorim. Între aperitiv și felul întâi, Franny vrea să facă un anunț:

— Atenție, toată lumea!

Se ridică. Ne îndreptăm cu toții privirile spre el.

— Aveți în față un elev acceptat la Universitatea Whittier! ne spune prietenul meu, cu un zâmbet radios *à la* Franny.

Jillian sare de la locul ei și i se aruncă în brațe, dărâmând câteva platouri cu aperitive.

— Dumnezeule! Vorbești serios? Iubi, știam eu că o să reușești.

Franny nu mai sfârșește împușcat. În schimb, a fost săgetat de Cupidon. (Știu că replica asta e groaznic de siropoasă, dar fiți îngăduitori. Sunt fericit.)

Aflăm că sora lui Kate, Kira, este însărcinată. Franny e încântat pentru că își închipuie că o să aibă locuri în primul rând, pe viață, la concertele Mighty Moat.

Între timp, trupa noastră continuă repetițiile.

Petrecerea care sărbătorește trei decenii de căsnicie a părinților mei e grozavă. Kate, Jillian, Franny și cu mine nu ne dezlipim unul de celălalt. După patru veri de repetiții, încurc doar câteva note, la început, dar nimeni nu observă.

— Mamă, plângi?

Întreb nu pentru că n-ar fi evident că lăcrimează, ci fiindcă nu vreau să se observe că *și eu* plâng.

Bem o sticlă de vin. După petrecere, facem curățenie împreună.

— Noi plecăm, anunță Franny, strângându-mi mâna și trăgându-mă la pieptul lui, într-o îmbrățișare frățească.

Jillian o îmbrățișează pe Kate. Apoi mă sărută pe obraz și îmi declară:

— Te iubesc, omule!

— Eu te iubesc mai mult.

Eu și Kate îi conducem la mașină și îi privim îndepărtându-se în noaptea înstelată. O întreb:

— Vrei și tu să pleci sau...?

Las întrebarea să plutească în aer.

— Sau, răspunde ea. Categoric „sau”.

***

Kate se cuibărește la pieptul meu, pe canapeaua din camera de la subsol. Căldura trupului ei e minunat de plăcută. Ne sărutăm. Dar pe urmă se retrage.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă.

— Hm?

— Alo, Jack! Pe ce planetă ești?

O sărut pe obraz și mă ridic de pe canapea. O chem:

— Vino!

— Unde mergem?

— Nu avem mult timp la dispoziție.

***

— De ce suntem la spital?

— Fiindcă nu te simți bine, Kate.

Ea scutură din cap.

— Mă simt foarte bine. De fapt, mult mai bine decât m-am simțit vreodată. Jack, tratamentul funcționează.

— Ai încredere în mine?

Strâmbă din nas.

— Te rog, ai încredere!

Cei de la Urgențe sunt nedumeriți când le explic că, deși Kate încă nu are simptome, o criză se va declanșa în curând. Asistentele și medicul de gardă nu mă cred. Refuză să-i facă analize și îmi spun:

— Îți înțelegem îngrijorarea, tinere.

Simt că urmează un „dar".

— Dacă ați înțelege, i-ați face analize. Ați interna-o și ați...

— Jack, mă simt bine, îmi repetă Kate pentru a nu știu câta oară. Serios!

Nu mă sfiesc să insist. Nu sunt prea mândru ca să mă milogesc.

— Vă rog, vă rog, faceți-i analize!

— Tinere...

— Vă rog! Am bani.

— Nu asta e problema...

— Pot să plătesc. Vă completez un cec chiar acum. Dați-mi un pix!

— Vă rugăm să părăsiți spitalul!

— Văd că nu mă ascultați! O să moară! Dacă nu faceți ceva, o să moară.

Doctorii o întreabă pe Kate:

— Prietenul tău ia vreun tratament? I-au fost prescrise medicamente pe care nu le mai ia?

— Nu e nebun, îi asigură Kate.

— Nu zice nimeni că e nebun, doar că...

— Nu sunt nebun! Știu că o să-i fie rău pentru că...

Aș putea să le spun adevărul: știu ce urmează să se întâmple pentru că vin din viitor. Am mai trăit scenele astea. Dar nu pot să le-o declar fără să mă trezesc internat, pentru o noapte, în secția de psihiatrie.

Kate se răsucește spre mine și îmi strânge mâna.

— Jack, hai să plecăm de aici!

Nu îmi pot stăvili lacrimile.

— Nu plecăm, Kate. Te rog, ascultă-mă! *Nu* sunt nebun.

— OK. Dar nu pricep ce se întâmplă.

— Mi-aș dori să-ți pot explica de ce știu...

Mă uit la asistentă. Chipul ei e încremenit. Și-a încrucișat brațele la piept.

— Nu pot să spun. Îmi pare rău. Nu pot.

— În cazul ăsta, nu mai ai timp, tinere, îmi spune asistenta, apoi iese pe coridor, strigând după ajutoare.

Voi eșua din nou.

Am epuizat toate variantele.

Poate că ar trebui să accept adevărul: nu pot schimba nimic, însă refuz să cred asta.

— Jack, ce faci?

— Ceea ce trebuie să fac.

— Paza, paza! strigă asistenta.

Nimic nu mă va opri.

— Jack, ce se întâmplă? repetă Kate. Nu înțeleg.

— Crede-mă, nici eu nu înțeleg. Dar trebuie să încercăm.

Până ajung agenții de pază, baricadez camera de gardă cu echipamente medicale: stative pentru perfuzii, monitoare cardiace, un aparat cu ultrasunete. Dar un agent de pază masiv forțează intrarea, mă ridică de la pământ și mă scoate pe hol. Încerc să mă agăț de perdea.

— Dă-i drumul! îmi ordonă, încercând să-mi lovească mâinile.

Partenerul lui, un tip zvelt și musculos, cu păr grizonant, pare mai puțin dornic să mă atace. Vorbește în stația de emisie-recepție și rămâne deoparte. Fiindcă mi-am pierdut și ultima fărâmă de credibilitate, nu mă sfiesc să strig că omul ăsta încearcă să mă omoare. Dau din mâini și din picioare, lovesc în dreapta și în stânga, îmi contorsionez corpul în fel și chip. Nu-mi pasă ce cred ceilalți despre mine, nici ce mi se întâmplă. Voi face totul ca doctorii să o țină pe Kate în spital, în siguranță.

Când agentul de pază Laird (știu cum îl cheamă fiindcă îi văd ecusonul de aproape, în timp ce mă strânge cu putere în brațe,

sperând că o să mă dau bătut) mă scoate cu forța în sala de așteptare, Kate începe să respire tot mai greu. Îi pun perfuzii, îi administrează fluide, îi dau o mască de oxigen, îi monitorizează semnele vitale și îi iau sânge, pentru analize. Sunt condus în sala de așteptare. După o oră, medicul iese din salon, clătinând din cap.

— N-am idee cum ai știut ce o să i se întâmple. Cred că i-ai salvat viața.

Arunc o privire la ceasul de perete din sala de așteptare.

— Nu încă, îi răspund. Încă nu e salvată.

Doctorul explică:

— Am mutat-o într-un salon, pentru monitorizare. Vrem să o ținem aici peste noapte. Să ne asigurăm că nivelul hemoglobinei rămâne stabil. O să-i mai luăm sânge mâine-dimineață. Poți intra la ea.

Îi mulțumesc medicului. Încerc să rezist tentației de a mă uita iar la ceas și mă duc la Kate. Ridică privirea, mă vede în prag și zâmbește larg.

— Bună, Incredibile Hulit! Ai redevenit Bruce Banner?

O întreb:

— Cum te simți?

— Acum, mai bine. Nici măcar n-am bănuit că *nu* sunt bine. Cumva, tu ai știut.

— Am avut noroc.

— Nu cred că a fost noroc.

— Vrei să știi adevărul?

— Da.

— Vin din viitor și am știut precis când o să ți se facă rău.

— Mă minți.

— Nu mint.

— Vrei să afli de unde știu că e o minciună?

— Bine. Dar îți repet că e adevărat.

— Cui i-ar păsa atât de mult de ce mi se întâmplă încât să te trimită înapoi în timp? De ce aș fi eu specială? O să devin președinta Statelor Unite? Voi descoperi un tratament pentru cancer? O să fac ceva foarte important?

Dau din umeri.

— De fapt, nu am ajuns *chiar atât* de departe în viitor. Nu știu. Vom afla împreună.

Întinde brațele, iar eu mă grăbesc să o îmbrățișez.

— Îmi promiți?

— Depinde. Ce să promit?

— Că vom afla împreună.

— Ori așa, ori mă voi întoarce în timp până când voi afla răspunsul.

— Ai face asta pentru mine?

Zâmbesc.

— Poate.

Scoate limba la mine.

— În cazul ăsta, o să-ți construiesc o mașină a timpului. Acum vino aici și ia-mă în brațe!

— Abia dacă încape o persoană în patul ăsta, mă plâng eu, dar tot urc lângă ea. Pun pariu că asistenta o să se ia de mine când o să ne vadă. Sunt sigur că toată lumea care lucrează aici mă urăște.

— Întreabă-mă dacă-mi pasă!

Îi surâd.

— Serios, întreabă-mă! insistă ea.

— Kate, îți pasă?

— Câtuși de puțin! Acum întreabă-mă dacă eu te urăsc.

— Mă urăști, Kate?

— Nu. N -aș putea să te urăsc.

Nici nu vă pot spune cât de mult mă bucură aceste cuvinte.

— Kate?

— Da?

— Dacă ai avea de ales între a retrăi la nesfârșit aceleași patru luni, alături de mine, și a trăi pentru tot restul vieții fără mine, ce ai alege?

— E o întrebare ciudată. Văd că insiști cu întorsul în timp...

— Hai, fă-mi pe plac!

— Explică-mi: o să ne învârtim la nesfârșit în aceeași buclă temporală?

— Da.

— Măcar e o buclă reușită?

— E grozavă.

— Îmi place ideea unei bucle temporale a lui Jack și Kate.

O sărut pe obraz.

— Vreau să-ți zic ceva. S-ar putea să ți se pară ciudat, mă previne Kate. Mereu mi-am dorit să fac parte dintr-un cuplu în care prenumele meu și al celuilalt se întrepătrund, ca simbol al unei iubiri minunate și răvășitoare. De exemplu, Bennifer sau Kimye[33].

Zâmbește ghiduș.

— Glumești, nu?

— Deloc. Chiar m-am gândit mult la chestia asta. Am câteva idei, dacă vrei să le auzi.

— Ia zi!

Își sprijină capul pe pernă. Mă așez lângă ea și obrajii ni se ating.

— Mai întâi, Kack.

Mă codesc:

— Hmm... Nu știu ce să zic.

— Mi se pare o combinație cool. Sună ca o lovitură de karate în piept.

— Hopa! Nu te credeam așa de agresivă.

Schițează o lovitură de karate.

— Păzește-ți spatele, King!

— Cred că ar fi trebuit să-mi spui asta *înainte* să mă îndrăgostesc de tine.

— Ei, mai bine mai târziu decât niciodată. Ești pregătit să auzi următorul nume?

— Da.

— Cred că o să-ți placă...

— Uite cum mă duci cu zăhărelul! Spune odată!

— Bine. Pregătește-te sufletește!

— Sunt pregătit.

— Jate.

— Serios? Pentru asta m-am pregătit?

Îmi arde un pumn, în joacă.

— Prenumele noastre sunt prea scurte. N-ai cum să obții o combinație ca lumea. Să vedem dacă te descurci mai bine decât mine!

Stau pe gânduri o vreme, apoi recunosc:

— Ai dreptate. Astea două sunt singurele combinații bune.

— Ți-am zis eu! Data viitoare, să asculți de iubita ta, Jack Attack.

— Data viitoare. Data viitoare...

ȘOC ȘI GROAZĂ

Mă trezesc brusc, îngrozit. Bâjbâi pe sub pătură, printre cearșafuri. Mă uit la ceasul de perete, dar nu deslușesc cifrele în întunericul camerei. Nu pot explica de ce simt că s-a schimbat ceva. E ca și cum m-aș afla într-un loc necunoscut.

Îi șoptesc numele.

Nimic. Nu se aude decât bâzâitul perfuziei, gâlgâitul lichidelor care i se scurg în venele brațului.

— Kate! repet, atingându-i ușor umărul.

Pielea ei e rece.

— Kate... îi șoptesc la ureche, scuturând-o ușor.

Ascult cu atenție, dar nu aud decât respirația mea.

— Kate!

Mă ridic în capul oaselor.

Văd o cutie de cereale Cap'n Crunch pe tava de spital.

Încep să plâng.

Apoi râd.

Uite că se întâmplă...

Râsu-plâng.

APROAPE SFÂRȘIT

Așa.

Acum, când știți că Jack și Kate supraviețuiesc, o să fiu sincer.

Aceste patru întoarceri în timp nu au fost singurele.

După a treizecea, le-am pierdut șirul.

Încă nu pot să vă explic de ce s-au întâmplat toate astea. Chiar dacă aș ști, probabil că răspunsul nu ar face o mare diferență. Așa cum se întâmplă cu povestea aia pentru copii, *Monstrul de la sfârșitul acestei cărți.* Chiar și la a doua, la a treia și la a patra lectură, deși știi că la sfârșit va rămâne doar Grover, aventura ți se pare la fel de palpitantă.

Însă pot să vă spun că am încercat *totul.* Unele lucruri, chiar și de trei ori. Alteori nu am încercat nimic.

Uneori eram prea obosit, prea trist sau ajungeam prea târziu.

Parcă aș fi suferit de cea mai urâtă mahmureală din viața mea. Dar, în cazul meu, indiferent cât de des aș fi închis ochii, oricâtă apă aș fi băut, oricât m-aș fi rugat ca lumea să nu se mai învârtă cu mine, tot nu aș fi scăpat de ea.

Îndoiala mă îngenunchea.

Groaza îmi sugruma sufletul.

Totul se zbuciuma în mine.

Nu credeam că o să scap teafăr.

Pur și simplu nu m-a lăsat inima să vă oblig să îndurați toate astea.

Nu am vrut să mă vedeți dând greș întruna, să o vedeți pe Kate murind iar și iar.

Nimeni nu ar trebui să treacă prin așa ceva.

Dar eram recunoscător că apucam să petrecem timp împreună. Mă întrebam dacă și când avea să se sfârșească bucla asta temporală. Oare atunci s-ar fi zis cu mine?

V-o spun pentru că nu vreau să interpretați greșit această poveste. E important să înțelegeți că nu sunt un erou.

Nu am salvat-o pe Kate.

Nu avea nevoie să fie salvată.

De fapt, ea m-a salvat pe mine.

M-a învățat că *aproape că* nu e neapărat ceva rău.

Uneori, deși încerci din răsputeri să schimbi ceva și să epuizezi toate soluțiile, tot nu e destul.

Însă când spui *aproape că,* înseamnă că ai fost acolo și ai făcut tot ce ți-a stat în puteri.

Până la urmă, deciziile mărunte contează cel mai mult.

Acele hotărâri aparent neînsemnate pe care le luăm în fiecare zi: să fim sinceri cu oamenii pe care îi iubim și cu noi înșine, să nu ne cramponăm de ceea ce nu putem controla și să apreciem ceea ce putem controla.

Câteodată nu pricepem cât de importante sunt aceste lucruri.

Dar ele se adună.

Și sunt cruciale.

V-o spune un om care a văzut viitorul.

FINALUL – DE DATA ASTA, PE BUNE

— Ești sigur că pe ai tăi nu îi deranjează că stau aici, în dormitorul tău? o întreb.

Kate zâmbește.

— E cam târziu să ne facem griji pentru asta. Ei sunt fericiți când eu sunt fericită.

Cearșafurile lui Kate stau îngrămădite între noi. Nu ne pierdem din ochi. Îi simt respirația cu aromă de mentă. Clipesc cât de rar și de repede pot, pentru că nu vreau să pierd nicio secundă petrecută alături de ea.

— Te-ai gândit vreodată că vom ajunge aici? mă întreabă.

— Am sperat. Aș minți să spun că am crezut.

— Mă sperie ideea că eu am știut.

— Eu știu un singur lucru, Kate: ești frumoasă.

— Mă faci să roșesc.

Îmi plimb un deget pe umărul ei.

— Persoanele de culoare nu roșesc.

Râde. Un hohot minunat i se rostogolește de pe buze, iar patul se cutremură.

— De ce nu?

Simt că obrajii îmi iau foc, deci poate că, la urma urmei, chiar ne îmbujorăm și noi.

— Nu vizibil. Asta am vrut să zic.

Kate dă din cap. Se ridică în capul oaselor.

— Știu ce ai vrut să spui, prostuțule. Câteodată, îmi place să te perpelesc.

— Să știi că ai reușit.

Îi mângâi obrazul. Stăm unul lângă altul, tăcuți. Se scurge un minut. Apoi încă unul.

— Ai de gând să-mi spui?

— Ce?

— Noi, persoanele de culoare, chiar roșim?

— Doar mă privești, Jack King. Ce-ar fi să-mi zici tu mie?

Mă aplec și o sărut pe frunte. Genele ei îmi freamătă pe bărbie.

Strânge din pleoape, ca și cum ar încerca să revadă un vis, în închipuire.

— Îmbujorarea nu se vede, Jack. Se simte.

— O simt, Kate.

Deschide ochii, întinde brațele spre mine.

— Vino aici!

— Nu cred că mă pot apropia mai mult de atât.

Își apropie fața de a mea.

— Ba poți. Vezi?

Are dreptate.

— Știi ce-mi place mai mult la sfârșitul filmelor de familie cu actori de culoare? o întreb pe Kate.

— Dacă oricine altcineva mi-ar fi pus întrebarea asta, ar fi fost un mod cam rasist de a începe o conversație. M-ai făcut curioasă. Zi mai departe!

— Îmi place dansul. Aproape de fiecare dată, în scenele de la sfârșit vezi o petrecere cu multă lume, o nuntă sau o reuniune de familie. După ce toți s-au împăcat, când se simt pătrunși de iubire, ultima scenă e surprinsă de la înălțime și vedem cum personajele dansează laolaltă. Îmi place la nebunie când totul se încheie cu oameni fericiți, care zâmbesc și dansează de mama focului.

Kate clatină ușor din cap, așa cum faci atunci când cățelul tău a făcut o boacănă. Izbucnește în râs.

— Și mie îmi place partea cu dansul.

Atinge ecranul telefonului și activează Bluetooth-ul. Mă trage după ea. Ne facem loc în mijlocul camerei, dând deoparte haine aruncate grămadă și manuale.

— Îmi acordați onoarea de a dansa cu mine?

Ea face o plecăciune, eu – o reverență și începem să dansăm.

— Apropo, să știi că nu te iubesc deloc, îmi spune Kate, cu respirația întretăiată.

Nu ne oprim din dans pentru nimic în lume. Nici măcar pentru a face declarații ciudate, rostite din inimă.

Surâd cu gura până la urechi.

— Nici eu nu te iubesc.

— Super! Speram să fie așa.

Face câteva mișcări de dans, mimând că tocmai a pescuit o balenă.

Schițez un dans pe care îmi place să-l numesc *spălarea geamurilor de la etajul cincizeci și șase în sus, stând pe schelă.* Recunosc: tocmai am inventat numele.

Dansăm fără oprire. Corpurile ni se răsucesc în fel și chip. Nu e un dans reușit.

Nici măcar acceptabil.

Nu ați fi impresionați.

Cu siguranță, nu vom face senzație la petreceri. Cel puțin nu în sensul bun al cuvântului.

Hai, filmați odată scena aia de la înălțime!

Să fiu al naibii! Cum mai dansăm!

MULȚUMIRI

Le mulțumesc celor mai grozave persoane de pe această planetă și din oricare altă parte: Brooklyn și Kennedy. Brooklyn, ești atât de amuzantă și de creativă! Dar cel mai important e că ai o inimă foarte mare. Să te bucuri mereu de ceea ce simți! Kennedy, indiferent ce ar spune doctorii, nu vei fi niciodată mai înalt decât mine, însă știu că mă vei întrece în multe alte feluri. Datorită vouă, în fiecare zi vreau să fiu mai bun decât ieri. Vă mulțumesc că mă iubiți, că mă învățați ce înseamnă să iubești necondiționat și pentru totdeauna.

Îi mulțumesc lui Pam. Ufff! Am trecut amândoi prin momente nebunești, dar am reușit mereu să o scoatem la capăt. Am râs mult împreună, am și plâns, am adunat multe amintiri. Îți mulțumesc că m-ai ajutat să rămân cu picioarele pe pământ și îți sunt recunoscător pentru dragostea ta neclintită, pentru că ai adormit la toate filmele, pentru perioada în care ne uitam în neștire la seriale de epocă, pentru maratoanele de emisiuni TV: *Căutătorii de case*, *Project Runway* și *Top Chef.* Nu aș schimba nimic. Sper că nici tu. Întotdeauna împreună, P.!

Îi mulțumesc lui Allisyn, cea mai tare soră pe care ar putea să și-o dorească oricine. Am trecut prin atâtea împreună! Îți mulțumesc că m-ai pârât când am încercat să fug de acasă. Îmi pare rău că nu ai avut niciodată parte de o miniplăcuță de înmatriculare cu prenumele tău, pentru că mama a ales să ți-l scrie fistichiu. Vreau să știi că, atunci când voi pleca pe lumea cealaltă, nu o să-ți las NIMIC moștenire! (Hahaha!) Până atunci, hai să punem la cale, în continuare, cucerirea lumii.

Greyson, până la urmă o să prinzi tu valurile alea. Nu te lăsa! Cred în tine! Mulțumesc că ești cel mai tare văr din lume, mulțumesc

pentru răbdare și pentru spiritul tău protector. Ești grozav. Nu renunța să cânți la tobe, omule.

Mamă, tată, totul a început cu voi. Mamă, îți mulțumesc că ai sădit în mine dragostea pentru cuvinte, că mi-ai pus în mâini carte după carte, pentru că ai citit toate poveștile pe care le-am scris, pentru că m-ai călăuzit prin viață. Această carte nu există fără tine (nici eu!). Tată, îți mulțumesc că ai fost pragmatic, că m-ai sfătuit să mă gândesc cum să mă întrețin singur și pentru că mi-ai amintit, încă de la o vârstă fragedă, că și copiii pot intra în faliment personal, dacă nu își planifică bugetul cu seriozitate. De asemenea, îți mulțumesc că m-ai lăsat să le fac galerie lui Michael Jordan și echipei Chicago Bulls la meciurile în care juca echipa Cleveland Cavaliers. Vă iubesc pe amândoi, pentru totdeauna.

Beth Phelan, ești cea mai bună agentă literară. Uneori se aliniază planetele, iar alteori, galaxii întregi. Îți sunt recunoscător că ai crezut în mine încă de la *începutul* începutului. Mulțumesc pentru toate conversațiile noastre despre cartea mea sau despre orice alt subiect. Pentru că ai știut când să insiști și să tragi de mine. Pentru abordarea ta fermă, pentru cuvintele tale înțelepte (și amuzante). Dintre toate prezentările de carte făcute de către autori, pe Twitter, mă bucur că te-ai oprit la a mea. Pe bune, îți mulțumesc că ai fost creierul din spatele mișcării #DVPit și că aperi în mod admirabil diversitatea. Hai s-o ținem tot așa, pentru că avem multă treabă. Nu vreau să te stresez! Dar ar fi bine să te stresezi! Haha!

Ben Rosenthal, ce pot să spun? Ești un editor strălucit, iar ca persoană, ești și mai și. Întotdeauna optimist și încurajator. Îți mulțumesc că ai crezut de la bun început în această carte. Poate pentru că amândoi am crescut în Midwest sau fiindcă amândoi avem o slăbiciune pentru francize sportive care ne dezamăgesc constant, cred că ne înțelegem reciproc atât în scris, cât și în viața de zi cu zi. Cum ai spune tu, în jargon editorial: să păstrăm totul *autentic!*

Multe mulțumiri se îndreaptă către Mabel Hsu pentru comentariile precise, riguroase și pentru disponibilitatea sa de a-mi răspunde la TOATE întrebările. Și pentru că a înțeles că scandalurile în care sunt implicate SMS-uri sunt cele mai URÂTE.

Îți mulțumesc din suflet, Katherine Tegen! Nici nu mi-aș putea imagina să public prima mea carte la altă editură. Îmi exprim recunoștința și față de Erin Fitzsimmons, pentru designul ei fantastic: îți mulțumesc pentru stăruință! Mulțumesc lui Allison Brown, Emiliei Rader, Ginei Rizzo, lui Audrey Diestelkamp și corectoarei Megan Gendell. Contribuțiile voastre au fost neprețuite.

Mulțumesc, Rachel Petty, că ai înțeles această poveste și pentru că ești, în general, minunată. Totodată, îți mulțumesc că m-ai lăsat să cred că îți voi boteza gemenii. Haha!

Îi mulțumesc incredibilei echipe a editurii UK Macmillan. Sunteți demențiali!

Gemma Cooper primește recunoștința mea pentru entuziasmul și sprijinul său neobosit, pentru că m-a călăuzit și m-a ajutat să înțeleg cum poți purta convorbiri telefonice internaționale în trei.

Le mulțumesc angajaților Agenției Bent pentru eforturi, pentru nemaipomeniții lor agenți colaboratori, care mi-au promovat romanul și s-au asigurat că nu îl va citi doar mama. Mulțumiri și Victoriei Cappelo pentru sârguință și pentru faptele sale eroice din culise.

Îi mulțumesc lui Stephanie Singleton. Se spune că nu trebuie să judeci o carte după copertă, dar, când coperta este rezultatul măiestriei tale inegalabile, îndrăznesc să contrazic zicala de mai înainte.

Îi mulțumesc incredibilei echipe a Agenției Literare Gallt and Zacker pentru sprijinul plin de entuziasm și pentru că m-a făcut să mă simt ca acasă.

Toată dragostea mea se îndreaptă către echipa mea dintâi. Tony, orice s-ar spune, serialul de comedie pe care l-am imaginat noi e

superamuzant. Ești atât de... înalt! Des, puțini oameni mă înțeleg la fel de bine ca tine. Drew, nu îmi pasă ce zice Des! Dă-i înainte cu filmatul!

Scales, „fratele meu mai mic", mulțumesc că mi-ai adus prăjituri și mi-ai transmis mesajele telefonice – indiferent de conținut – cuvânt cu cuvânt. Anthony, omule, nu pot să-mi imaginez școala de asistenți medicali fără tine; să muncim în continuare mai isteț, nu mai mult!

Ariana, ai fost de față când această carte era doar în stadiul de idee. Dacă vreodată va trebui să port un machiaj uluitor, știu la cine o să apelez. Mersi pentru momentele pline de veselie și pentru cele mai bune recomandări de emisiuni TV!

Îți mulțumesc, Tiffany J., pentru discuțiile noastre nesfârșite – de încurajare și nu numai –, pentru că m-ai susținut mereu. Știi că la fel aș face și eu pentru tine.

Angie T., îți mulțumesc pentru sfaturile pline de înțelepciune și pentru încurajări, pentru că ai fost mereu sinceră și ai distribuit actori în cele mai bune filme. Meriți tot ce e bun.

Super-mulțumiri Puștilor Incredibil de Deștepți: ne-am întâlnit la NASA. Drew, în afară de tine, nimeni altcineva nu vrea să-mi citească poveștile oribile, abia elaborate. Îți mulțumesc pentru discuțiile prietenești, pentru că m-ai lăsat să stau la tine acasă, pentru că mi-ai spus că sunt scriitor. Jesse, tu ai putut să porți barbă încă de când noi doi aveam cincisprezece ani (mă simt invidios), dar nu ți s-a urcat la cap. Mulțumesc pentru glume și pentru încrederea pe care mi-ai acordat-o. Khadijah, sora mea întru cuvinte, puțini oameni înțeleg mai bine decât tine forța cuvântului scris. Să-ți păstrezi mereu vie pasiunea! Noi și lumea în care trăim avem nevoie de ea. Karen, ești întotdeauna foarte directă și, în același timp, foarte naturală și sufletistă; îți mulțumesc că ai fost liantul echipei noastre. Datorită ție, Rhode Island e binecuvântat! Amma, sora mea și veșnică prietenă, îți mulțumesc că mi-ai ascultat uneltirile literare și

ai insistat că sunt nu doar posibile, ci chiar realizabile. Ești de departe artista mea favorită. Viața e o liniuță de dialog... Un dans prin sufragerie, pe melodia „Little Boxes”... Kwame, micuțule, o să-ți citesc aceleași povești, iarăși și iarăși, oricând vrei.

Multe mulțumiri echipei Trash Can Writers Crew: Ashley, Mark, Patrice, Kwame, Zoraida, Jalissa și Saraciea. Sunteți grozavi! *Wakanda forever!* Mulțumiri speciale pentru Nic și Dhonielle, care știu o mulțime de lucruri și ni le împărtășesc.

Mulțumiri familiei Beoples pentru sprijinul acordat și pentru umor. Sunt impresionat de talentul și de generozitatea voastră.

Următorilor profesori le transmit toată recunoștința mea, pentru încrederea lor aproape irațională în potențialul meu. Totul a pornit când eram în clasa a treia (totodată, în acel an am aflat că va trebui să port ochelari), de la doamna învățătoare Bennett, care a asigurat-o pe mama că am literatura în sânge. Doamnei Johnson, profesoara de gimnaziu care m-a îndrumat într-ale Puterii Condeiului; lui Bruce Weigl, care a văzut primul în mine ceva ce eu nu am recunoscut și care mi l-a dezvăluit iar și iar. Mulțumiri doamnei doctor Rachel Carnell, care a compus pentru mine una dintre cele mai bune scrisori de recomandare (scrisoarea aceea m-a ajutat să trec cu bine peste niște momente dificile); și ție, Sheila Schwartz, cea mai tare profesoară pe care am avut-o vreodată la Universitatea din Cleveland și, categoric, omul care inspiră cel mai mult. M-ai ajutat să obțin prima mea bursă, cu toate că ai citit unele dintre cele mai proaste texte pe care le-am scris vreodată. Ai făcut totul cu grație. Odihnește-te în pace!

Îi mulțumesc cafenelei Mojo pentru că servește cea mai bună cafea din nord-estul statului Ohio, dar și pentru că nu m-a dat afară. Am trecut cu mașina pe lângă multe cafenele, ca să ajung la tine. Sunteți minunați.

Le mulțumesc bibliotecilor de pretutindeni pentru că mi-au oferit refugiu și speranță.

Îi mulțumesc orașului Cleveland pentru energia pe care mi-a insuflat-o, pentru că m-a ambiționat, pentru că mi-a oferit un loc pe care să-l numesc „acasă”. Înghițim noi multe, dar mergem mai departe. Cleveland împotriva Lumii, pentru totdeauna!

Îi mulțumesc Iubirii. Doamne, câtă nevoie avem de tine! Te rog, stai pe-aproape.

Îi mulțumesc Vieții. Poate că nu am ajuns aici în cel mai convențional mod cu putință, dar să le ia naiba de convenții! Am reușit.

Le transmit mulțumiri tuturor prietenilor și rudelor pe care nu le-am menționat aici; nu v-am uitat. Vă păstrez în inima mea.

Le mulțumesc lui Papo și mătușii Elaine. Aș da oricând povestea asta în schimbul unui alt moment împreună cu voi. Să știți că sunteți nemuritori în paginile cărții de față.

Lui Jack, Kate, Franny și Jillian le mulțumesc pentru cuvintele lor. Însă, mai presus de toate, le mulțumesc pentru că mi-au reamintit că, de fapt, nimeni nu moare cu adevărat.

Justin A. Reynolds a vrut dintotdeauna să fie scriitor. Înainte de a-și împlini visul, a fost agent de deratizare, paznic de noapte, om de serviciu într-o oțelărie, stagiar la NASA, a vândut robinete de lux și a instalat mochete, a lucrat ca asistent medical specializat în hematologie și oncologie. *De fiecare dată pentru totdeauna* a ajuns imediat în Indies Introduce Top Ten Debut, a fost declarată cartea anului 2019 de către *School Library Journal*, a fost tradusă în șaptesprezece limbi și selectată pentru ecranizare de studioul Paramount Players.

Locuiește cu familia în nord-estul statului Ohio. Chiar în clipa asta se află, probabil, undeva unde dansează groaznic.

Puteți afla mai multe despre Justin vizitând www.justinsreynolds.com.

ACEASTĂ CARTE ESTE
DESPRE DOI ADOLESCENȚI CARE
SE ÎNDRĂGOSTESC
ȘI CARE ADOPĂ
CERCEALELE
CU CAPUL.
DESPRE UN BĂIAT
BLOCAT ÎNTR-O BUCLĂ TEMPORALĂ...
ȘI DESPRE MOMENTELE
DATORITĂ CĂROR VIAȚA
MERITĂ (RE)TRĂITĂ.
www.edituraepica.ro

Notes

[←1]

Instrumente de luptă folosite în artele marțiale. Sunt confecționate din metal și au formă de stea. (N. red.)

[←2]

În limba engleză, *jack* poate fi folosit ca substantiv comun. Cuvântul apare în expresia *jack of all trades* – persoană pricepută la toate. Poate desemna și cartea de joc numită „valet”.

[←3]

Titlul unei poezioare pentru copii ai cărei protagoniști cad pe panta unui deal.

[←4]

Trimitere la unul dintre drepturile inalienabile menționate în Declarația de Independență a Statelor Unite ale Americii. (N. red.)

[←5]

King se traduce prin „rege” (inclusiv cartea de joc omonimă).

[←6]

Întrebarea lui Jack este o variantă adaptată a unei celebre replici pe care personajul Vito Corleone o dă în primul film al seriei *Nașul,* regizat de Francis Ford Coppola. (N. red.)

[←7]

Jack încearcă să adopte un fals accent italian. (N. red.)

[←8]

Acronim pentru „nu știu”. In original, IDK — acronim pentru replica *I Don't Know.*

[←9]

Comedie pentru adolescenți (1987), în regia lui Chris Columbus. (N. red.)

[←10]

În original, *plausible deniability*. În Statele Unite ale Americii este un concept juridic referitor la absența dovezilor capabile să confirme o anumită acuzație. (N. red.)

[←11]

Film artistic nord-american din 2002, regizat de Peter Sollen. (N. red.)

[←12]

„Bunică” (în sp., în original).

[←13]

Meciurile de baschet sunt împărțite în patru sferturi, despărțite de trei pauze. Pauza dintre sferturile trei și patru este cea mai lungă. (N. red.)

[←14]

În original, *Mighty* („puternic”, „formidabil”) *Moat* („șanț cu apă”). Joc de cuvinte. Mighty Moat este numele unei formații muzicale fictive.

[←15]

In original, *March Madness*. Turneu eliminatoriu de baschet masculin nord-american, care are loc anual, în primăvară. În urma acestuia se decide care echipe universitare vor participa la campionatul național. (N. red.)

[←16]

În cultura nord-americană există obiceiul ca la petrecerile formale, precum balurile organizate de licee, băieții să le ofere partenerelor un mic aranjament floral, pe care acestea le poartă de obicei la încheietura mâinii. (N. red.)

[←17]

CP time, în original. *Colored Peoples time* — expresie peiorativă cu referire la stereotipul conform căruia persoanele de culoare au obiceiul să întârzie deoarece viziunea lor asupra timpului este mai relaxată.

[←18]

Aluzie la *Three Little Birds*, o celebră piesă a lui Bob Marley. Un cântec despre speranță și curaj, al cărui titlu este deseori confundat cu primul vers: *Don't worry about a thing* („Nu-ți face griji").

[←19]

Urs marsupial de dimensiuni mici, răspândit în zonele montane australiene.

[←20]

Mascotele unor mărci de cereale cu arome, comercializate în Statele Unite ale Americii.

[←21]

In franceză, în original: „Vorbim mai târziu?”. (N. red.)

[←22]

In franceză, în original: „Mai vedem”. (N. red.)

[←23]

Cel mai cunoscut carnaval organizat cu ocazia sărbătorii Mardi Gras are loc în New Orleans. Tradiția impune ca, în timpul evenimentului, din carele alegorice să li se arunce spectatorilor șiraguri de mărgele multicolore. (N. red.)

[←24]

În Cartierul Francez din New Orleans, în timpul defilării carelor alegorice de Mardi Gras, s-a răspândit obiceiul ca spectatoarele să își dezgolească bustul în public, primind în schimb șiraguri de mărgele. (N. red.)

[←25]

În 1513, exploratorul spaniol Juan Ponce de Leon (1474—1521) a condus prima expediție europeană oficială către ceea ce astăzi este cunoscut drept statul nord-american Florida. El a botezat această regiune, dându-i numele La Florida. La acea vreme, se credea că expediția avea drept obiectiv găsirea miticei fântâni a tinereții. (N. red.)

[←26]

George Washington Carver (1864—1943), botanist, chimist și agronom american. I se atribuie inventarea unor alimente, printre care untul de arahide. (N. red.)

[←27]

Joc de cuvinte având la bază numele unei mărci de cereale pentru micul dejun – Cap'n Crunch.

[←28]

Acronimul numelui National Collegiate Athletic Association — organizație non-profit care pune la punct programele sportive a numeroase universități nord-americane și canadiene și organizează diverse campionate sportive la nivel universitar.

[←29]

Questlove (pe numele său adevărat, Amir Khalib Thompson), muzician nord-american.

[←30]

În spaniolă, *mijo* reprezintă contragerea cuvintelor *mi* și *hijo*. În vorbirea familiară, sensul poate fi atât „fiule”, cât și „dragă", „scumpule". (N. red.)

[←31]

În original: *The truth? The truth? You cant handle the truth!* Replică celebră din filmul *Oameni de onoare* (1992), pe care personajul lui Jack Nicholson i-o dă lui Daniel Kaffee, personaj interpretat de Tom Cruise. (N. red.)

[←32]

Prescurtarea prenumelui Francisco. (N. red.)

[←33]

Referire la două cupluri celebre: Ben Affleck și Jennifer Lopez, Kim Kardashian și Kanye West. (N. red.)